Комунальний заклад
“Запорізький обласний центр
науково-технічної творчості учнівської молоді “Грані”
Запорізької обласної ради

КОСМІЧНІ ФАНТАЗІЇ

Збірник відділу художньо-технічного

2024-2025

Збірник обласного етапу Всеукраїнського гуманітарного конкурсу-виставки “Космічні фантазії”
м. Запоріжжя - 2024, 460 ст.

Ініціатори конкурсу:
Комунальний заклад “Запорізький обласний центр науково-технічної творчості учнівської молоді ”Грані”
Запорізької обласної ради

Директор КЗ “ЗОЦНТТУМ ”ГРАНІ “ЗОР - Богданов С. М.
Заступник директора з навчально-виховної роботи - Арутюнян В. Е.

Автори:
учасники обласного етапу Всеукраїнського гуманітарного конкурсу-виставки “Космічні фантазії”

Відповідальні за збірник конкурсу:
завідувач відділу ХТ - Зайченко О.В.,
методист відділу ХТ - Адамович А.В.

Збірник відділу художньо-технічного розроблений за підсумками обласного етапу Всеукраїнського гуманітарного конкурсу-виставки “Космічні фантазії”

Матеріали подано мовою оригіналу

Представляючи роботу на конкурс, учасник тим самим підтверджує, що є автором роботи і дозволяє організатору конкурсу відтворювати матеріал безкоштовно, цілком або частково в цілях реклами конкурсу.
Організатор конкурсу не несе відповідальності за порушення учасниками авторських прав.

Адреса: Україна, 69035
м. Запоріжжя,
бульвар Марії Примаченко, б.14

ЗМІСТ

Вступ 4

Номінація “Декоративно-прикладне мистецтво” І місце 5

Номінація “Декоративно-прикладне мистецтво” ІІ місце 25

Номінація “Декоративно-прикладне мистецтво” ІІІ місце 38

Номінація “Комп’ютерна графіка та анімація” І місце 56

Номінація “Комп’ютерна графіка та анімація” ІІ місце 64

Номінація “Комп’ютерна графіка та анімація” ІІІ місце 72

Номінація “Література. Журналістика” І місце 80

Номінація “Література. Журналістика” ІІ місце 229

Номінація “Література. Журналістика” ІІІ місце 294

Номінація “Музичне мистецтво” І місце 339

Номінація “Музичне мистецтво” ІІ місце 341

Номінація “Музичне мистецтво” ІІІ місце 342

Номінація “Образотворче мистецтво” І місце 343

Номінація “Образотворче мистецтво” ІІ місце 369

Номінація “Образотворче мистецтво” ІІІ місце 400

Номінація “Фото-, відео-, та кіномистецтво” І місце 436

Номінація “Фото-, відео-, та кіномистецтво” ІІ місце 442

Номінація “Фото-, відео-, та кіномистецтво” ІІІ місце 450

Примітки 460

ВСТУП

Обласний гуманітарний конкурс-виставка “Космічні фантазії” організовує та проводить комунальний заклад “Запорізький обласний центр науково-технічної творчості учнівської молоді ”Грані” Запорізької обласної ради.

Метою конкурсу є: розвиток творчих здібностей у дітей і підлітків, зацікавленості у дослідженнях Землі і космосу, популяризації знань у галузі природознавчих та гуманітарних наук.

Основними завданнями конкурсу є:

- підтримка обдарованої молоді, яка відтворює своє уявлення про Космос засобами літератури та мистецтва, прагне розвинути свій духовний світ;
- сприяє реалізації творчого потенціалу підростаючого покоління України.

Участь у Конкурсі може бути як індивідуальною, так і колективною.

Учасники Конкурсу поділяються на дві вікові категорії:

- молодша (7 - 12 років);
- старша (13-16 років).

Авторами робіт (як індивідуальних так і колективних) можуть бути:

- здобувачі освіти загальноосвітніх та спеціалізованих навчальних закладів, професійно-технічних училищ, коледжів, позашкільних освітніх закладів;
- члени творчих підліткових і молодіжних об'єднань, клубів, гуртків тощо.

Лист “Про проведення обласного етапу Всеукраїнського гуманітарного конкурсу-виставки ”Космічні фантазії”

Наказ “Про підсумки обласного етапу ”Всеукраїнського гуманітарного конкурсу-виставки “Космічні фантазії”

Номінація “Декоративно-прикладне мистецтво”

І місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Толмачов Михайло

Климко Анастасія

Подоляк Ренат

Бондаренко Катерина

Даскал Дмитро

Бутов Матвій

Степаненко Владлена

Довгопят Валерія

Чуча Дамір

Латанюк Олександр

Донєва Вероніка

Латанюк Аріна

Темма Евеліна

Харченко Дамір

Московка Валерія

Кунєцов Роман

Мордовіна Антоніна

Виганяйло Марія

Чунаєва Уляна

Павленко Алєся

Товтвян Денис

Голубєва Кіра

Осипенко Кирил

Карастоянова Мілана

Старша вікова категорія (13-16 років)

Кірова Поліна

Смирнова Поліна

Булгакова Вероніка

Панфілова Каріна

Карцан Ксенія

Латанюк Єлизавета

Островська Катерина

Павловська Іванна

Растоцька Катерина

Бойко Наталія

Виганяйло Михайло

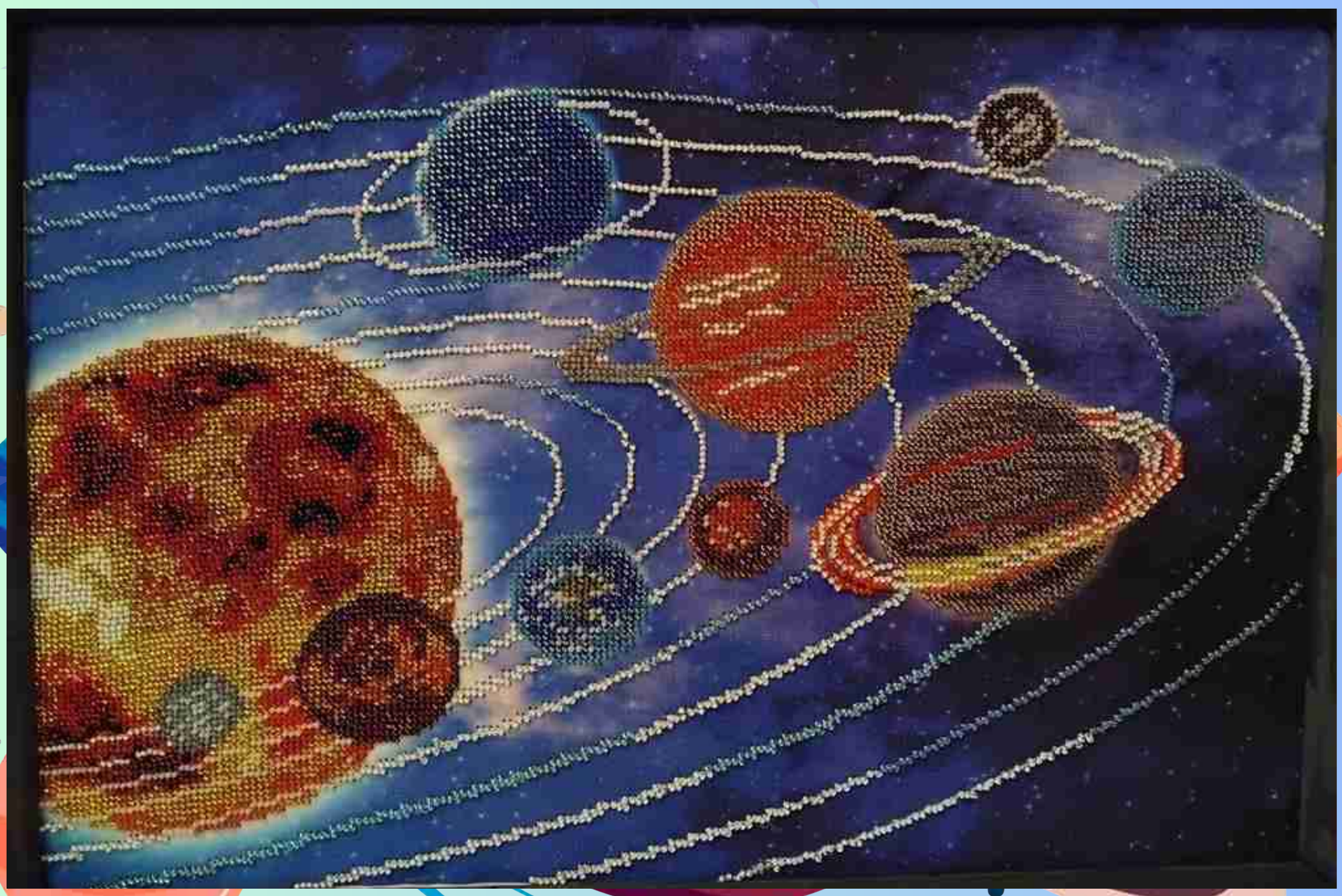

Рудяк Дар'я

II місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Король Єва

Юшко Мирослава

Закоморний Кирило

Харченко Дамір

Доргобузова Аліса

Антоненко Богдана

Ращевська Анна

Васильченков Дмитро

Сикін Вадим

Іволга Іван

Мордовіна Дар'я

Шиманіца Мирон

Тименко Антон

Гутарев Артем

Тхоренко Павло

Коломоєць Альона

Коломоєць Дмитро

Тименко Дмитро

Дяченко Каміла

Старша вікова категорія (13-16 років)

Зудін Олександр

Біла Анастасія, Бобр Альбіна

Колективна робота учнів 7 класу

Лоцман Максим

Творчий колектив учнів 10-х класів "Цілком законно"

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Король Тім

Піскун Микита

Грабчилєва Марія

Білозуб Гліб

Карлінський Дмитро

Король Єва

Базаджи Марія

Павлів Михайло

Сінщин Максим

Романенко Ніколь

Григоржевська Анастасія

Кривоглапова Злата

Маренич Варвара

Білич Мирослава

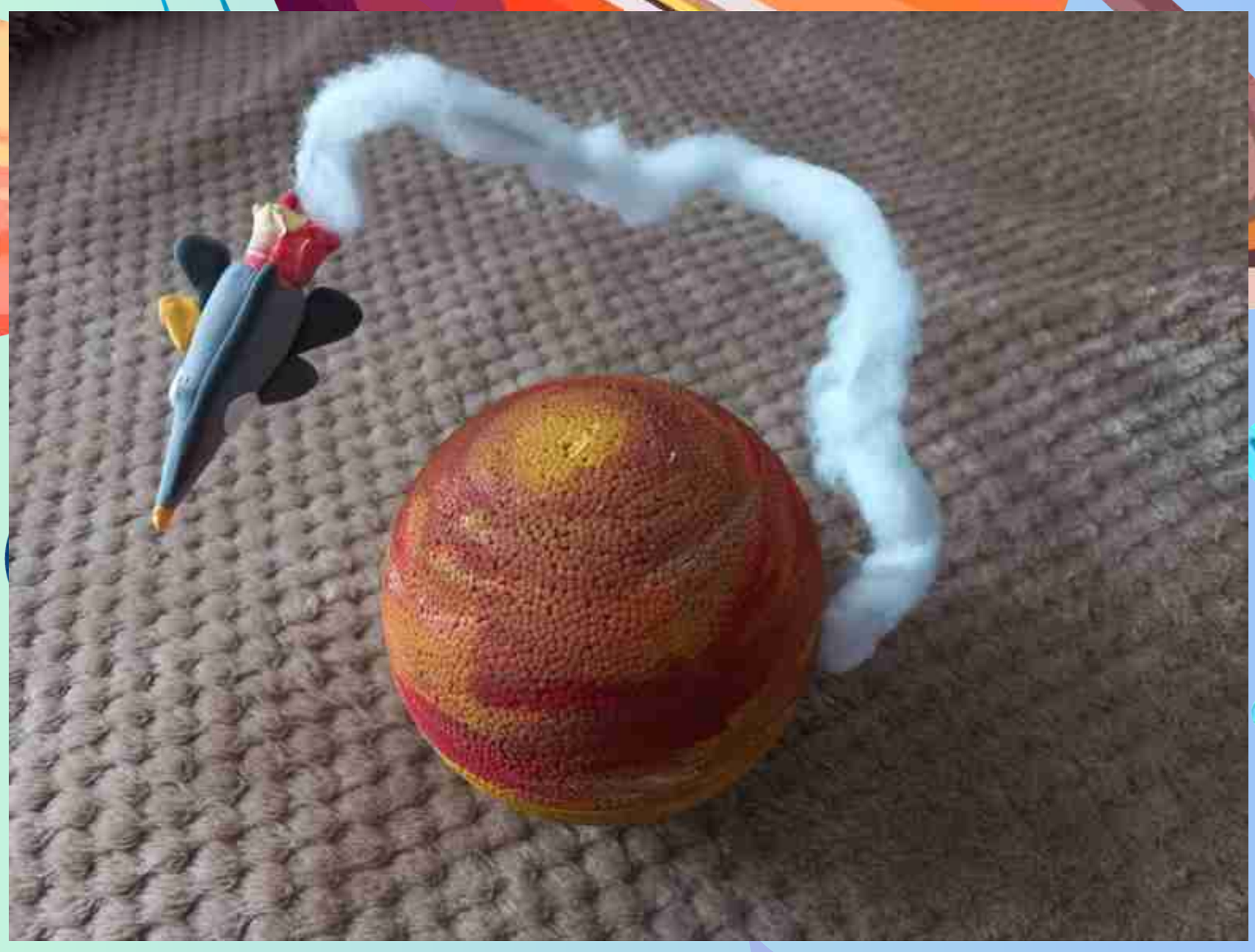

Харченко Аміна

Похилько Аліса

Рябцева Оксана

Єськова Зорина

Новожжон Мирон

Кара Юліана

Матяж Аріна

Божко Катерина

Величко Ілля

Литвиненко Микола

Ясинецький Роман

Осауленко Анастасія

Сагайдак Крістіна

Пиріг Ангеліна

Ємашов Андрій

Литвиненко Аліна

Баба Микита

Старша вікова категорія (13-16 років)

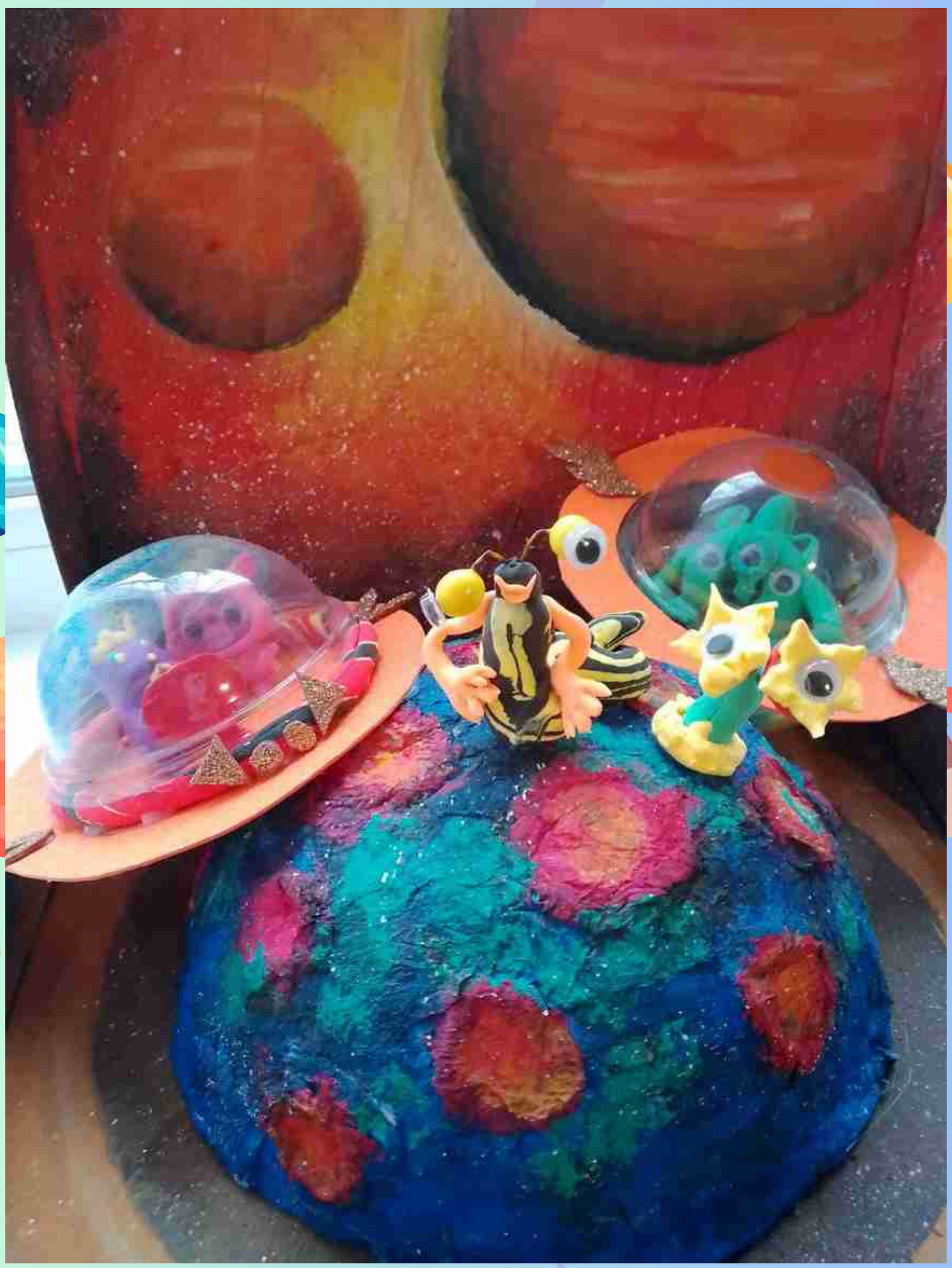

Колодка Максим

Авдонькіна Ольга

Номінація
“Комп’ютерна графіка та анімація”
І місце
Молодша вікова категорія (7-12 років)

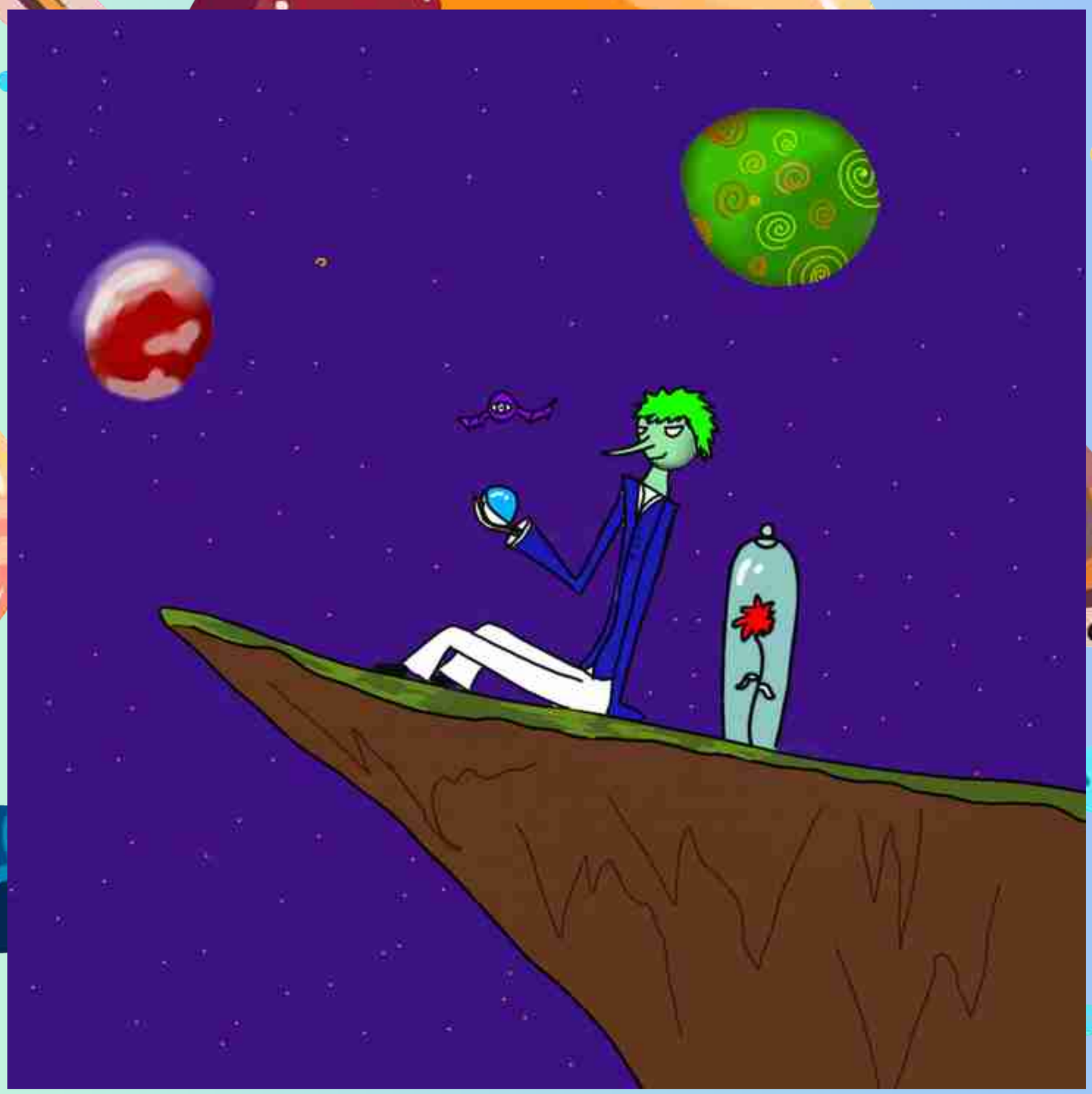

Сущев Іван

Таноцька Аліса

Вайло Єгор

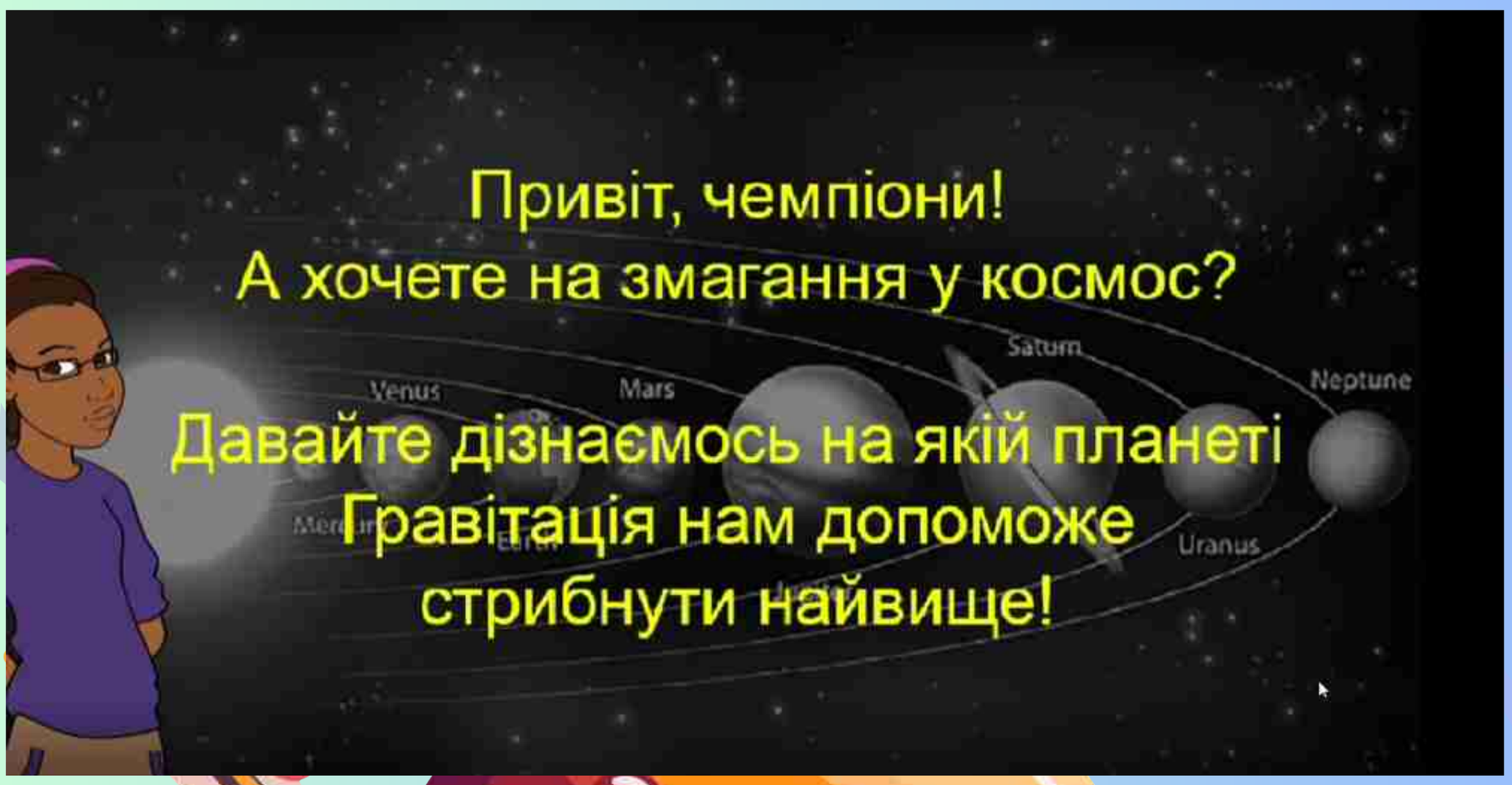

Шумей Вікторія

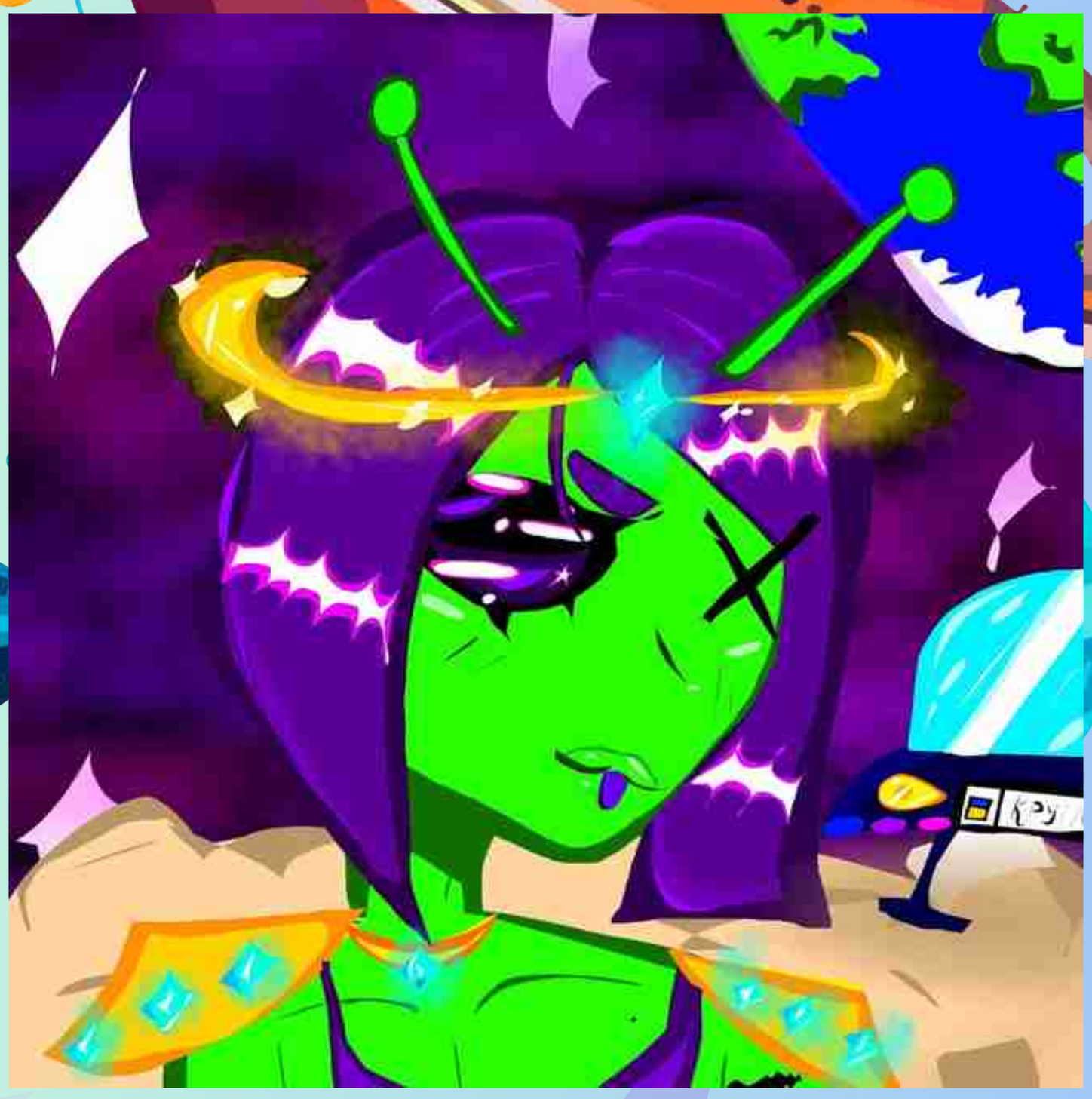

Філатова Кіра

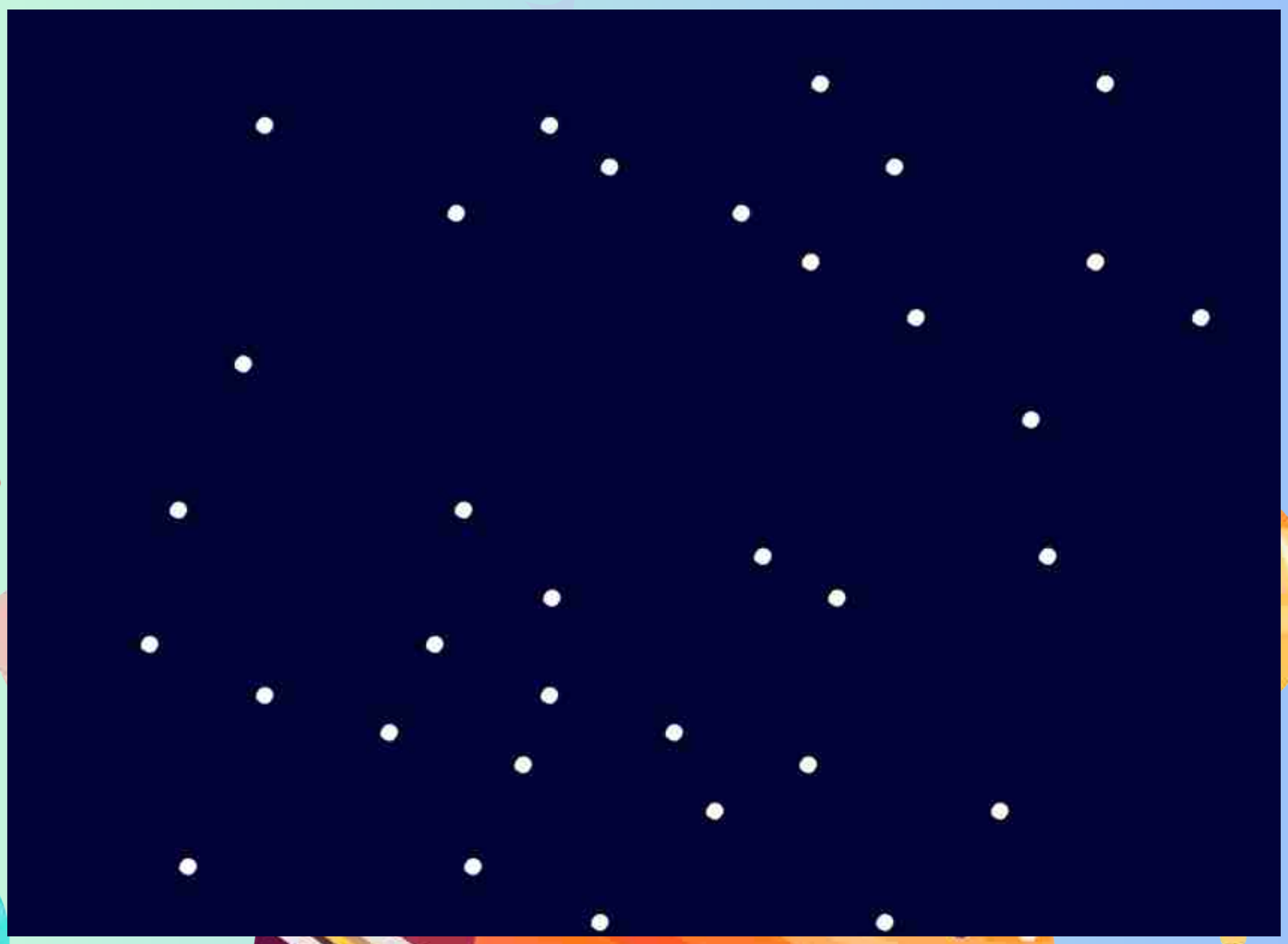

Журавель Аліса

Третяк Дарина

Пригоди

на Зіромані

Семенець Аліса

Старша вікова категорія (13-16 років)

Пасько Владислав

Гордієнко Максим

Данилюк Марина

Тимченко Поліна

Піддубний Віктор

II місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Сущев Іван

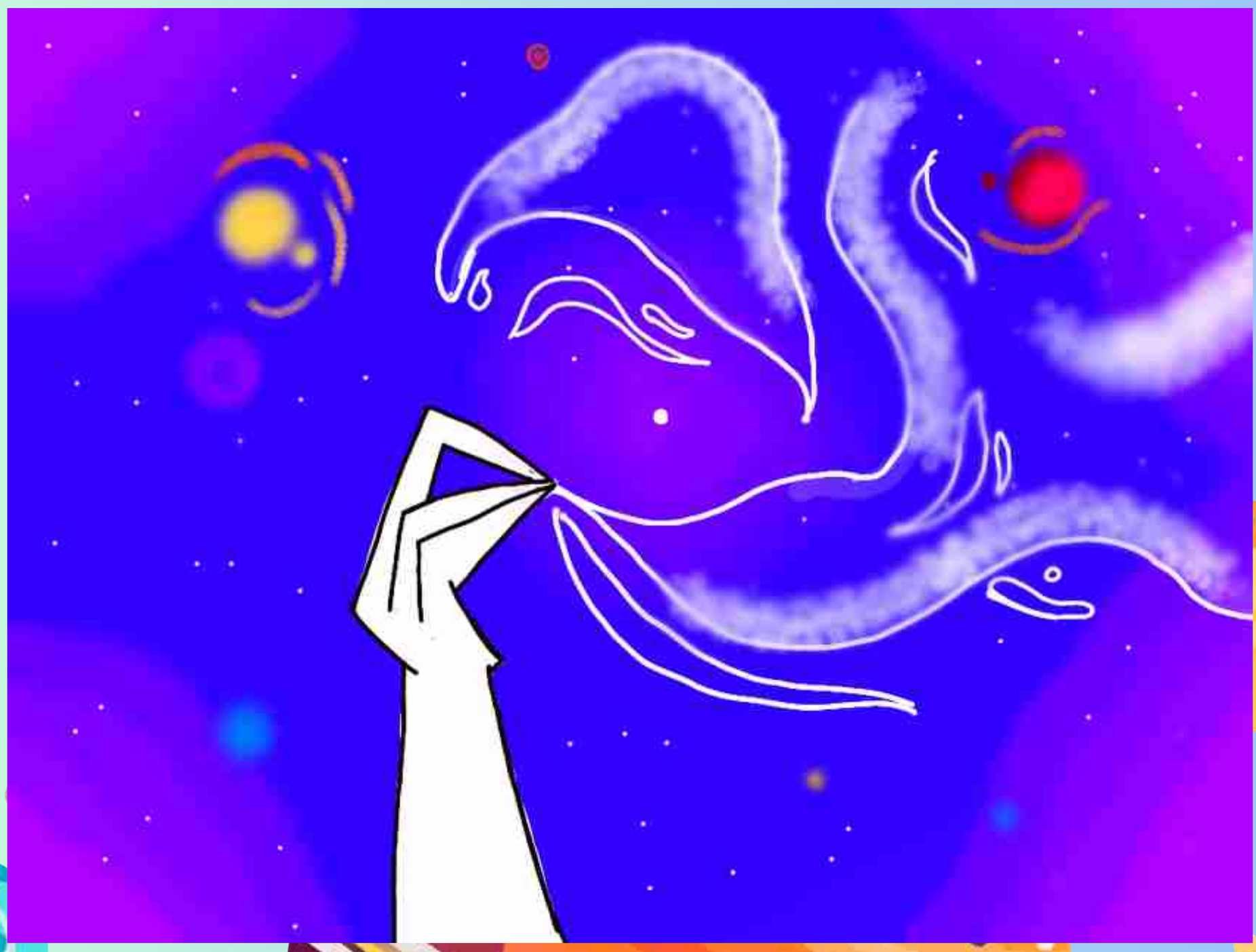

Сущев Іван

Щербяк Злата

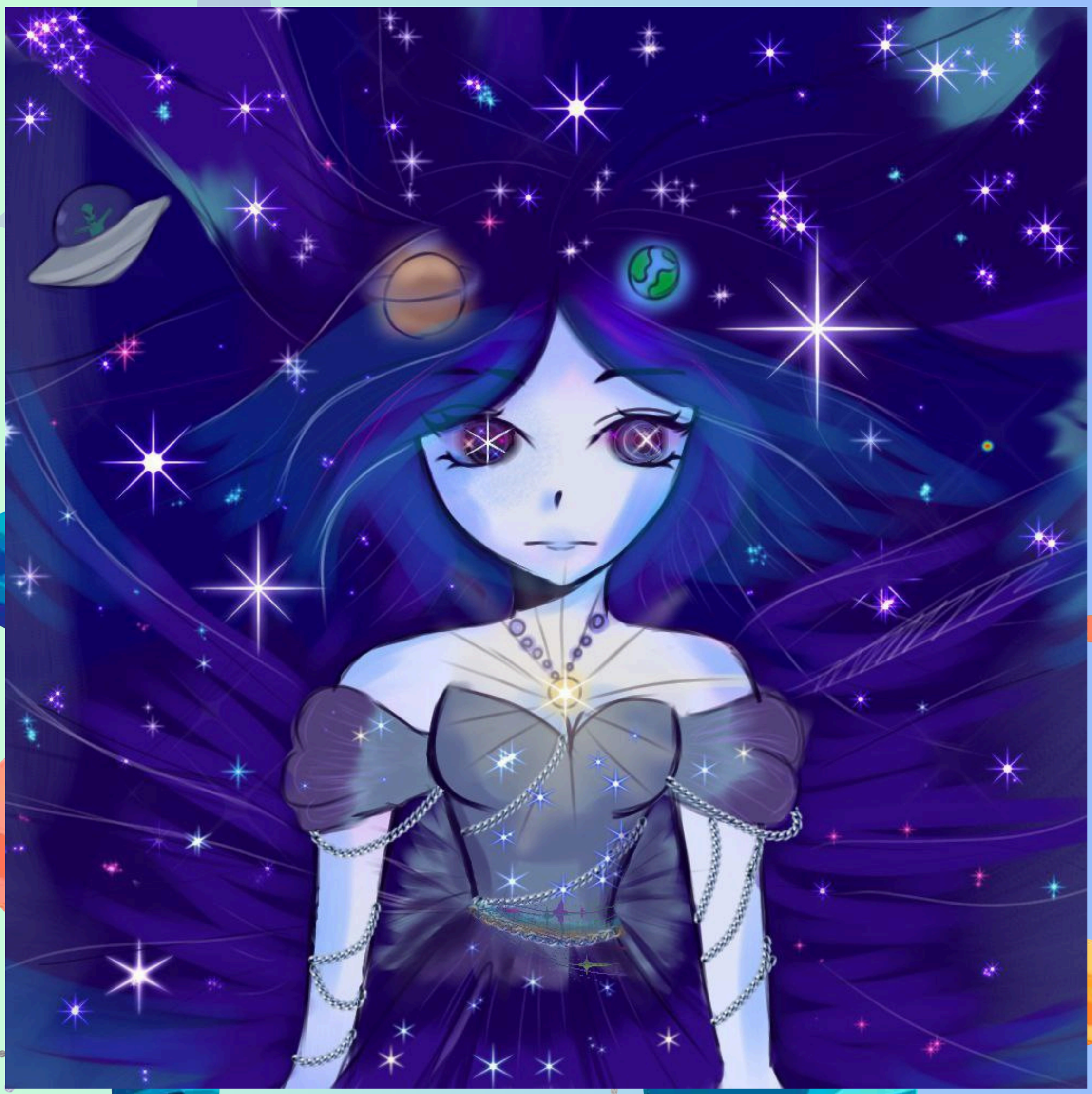

Соколова Вероніка

Старша вікова категорія (13-16 років)

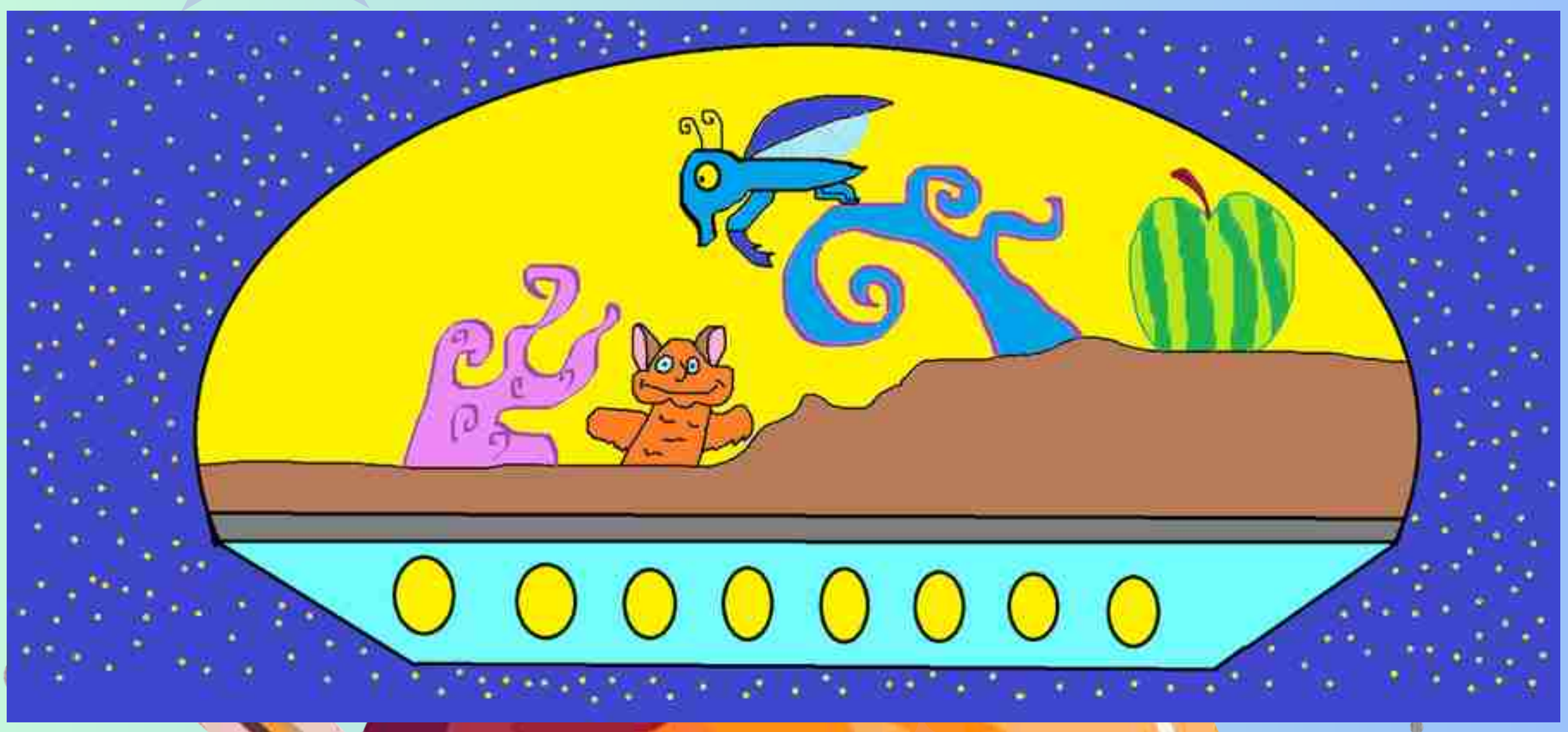

Бородавка Дмитро

Панченко Анна

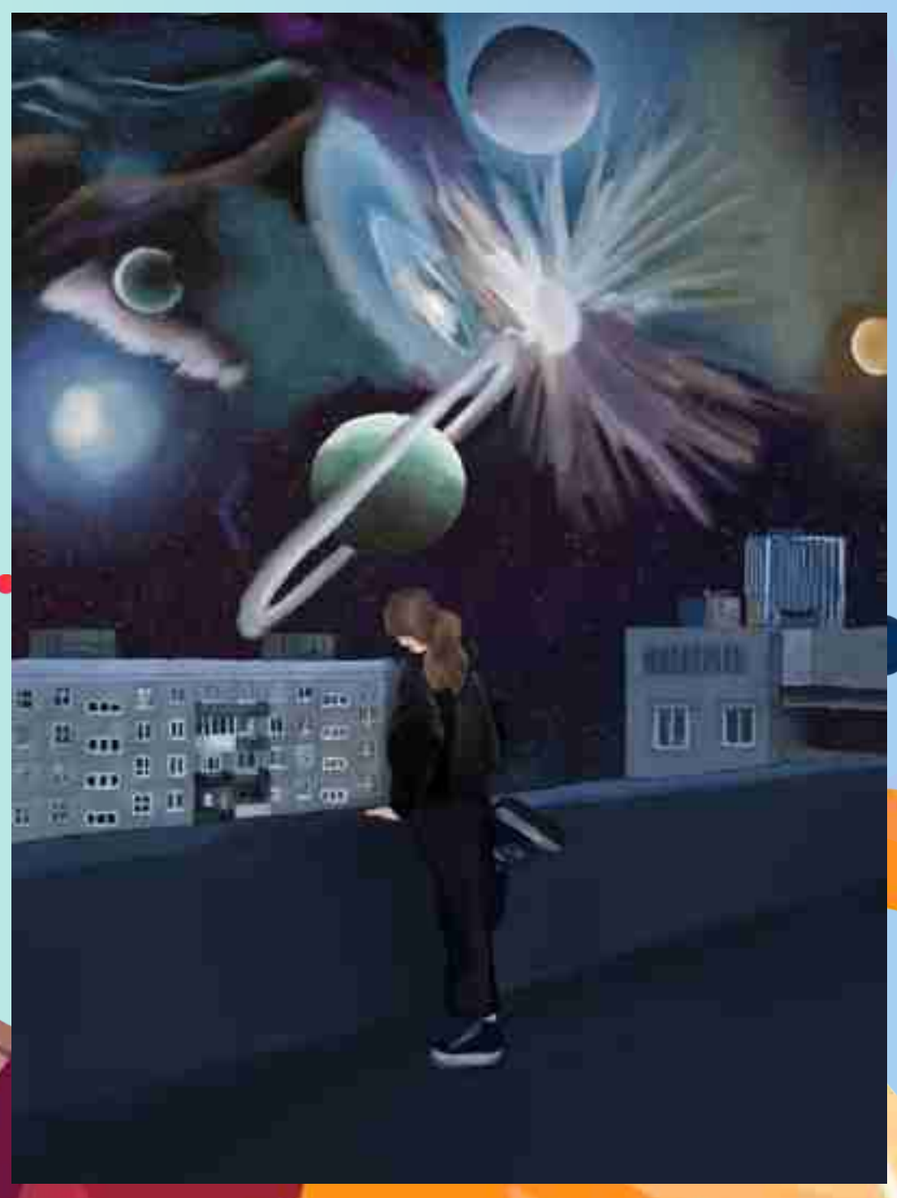

Похиленко Вероніка

Волошко Марія

Романчук Маргарита

Перекрест Олександра

Чорна Дар'я

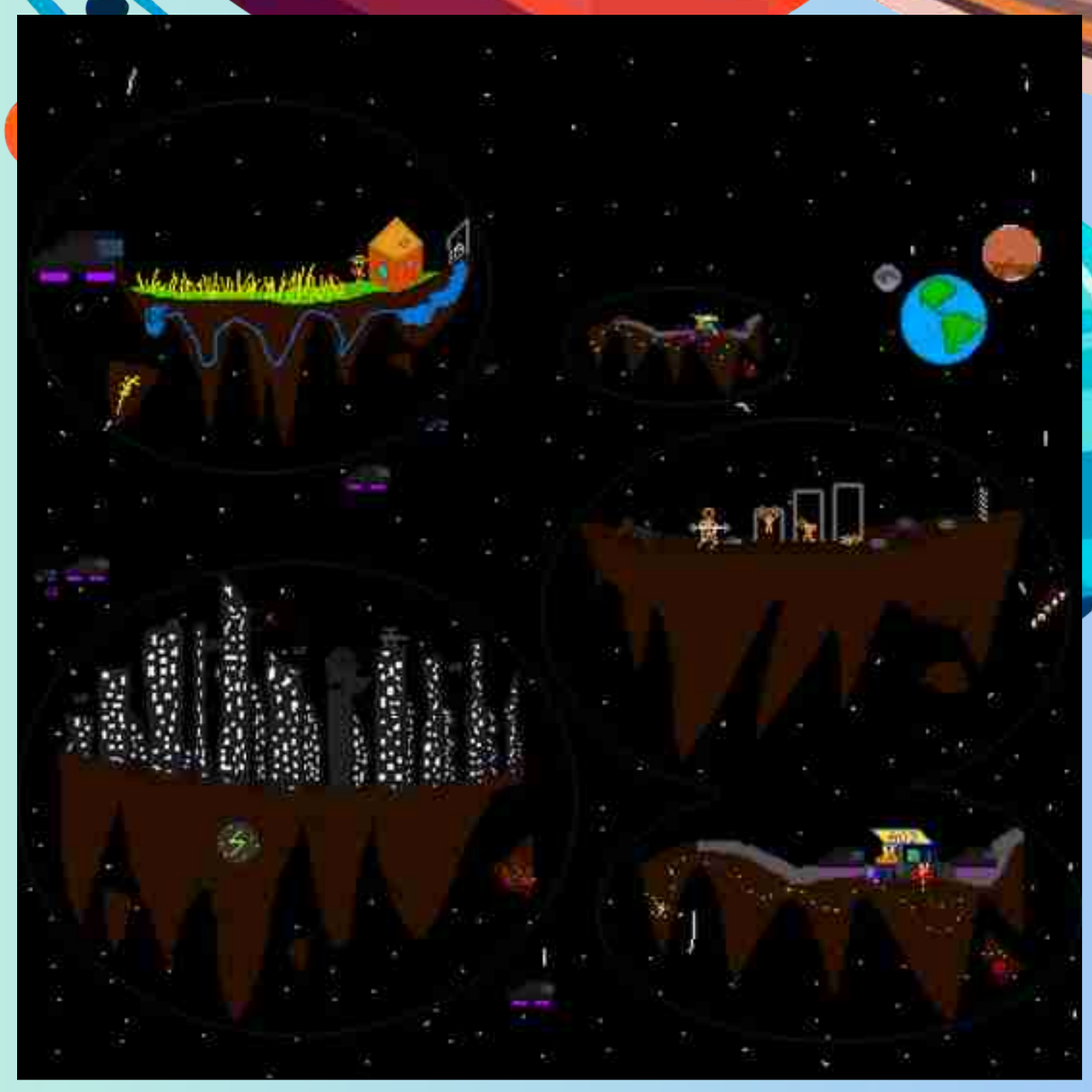

Красюк Іван

Солохіна Олеся

Варварова Валерія

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

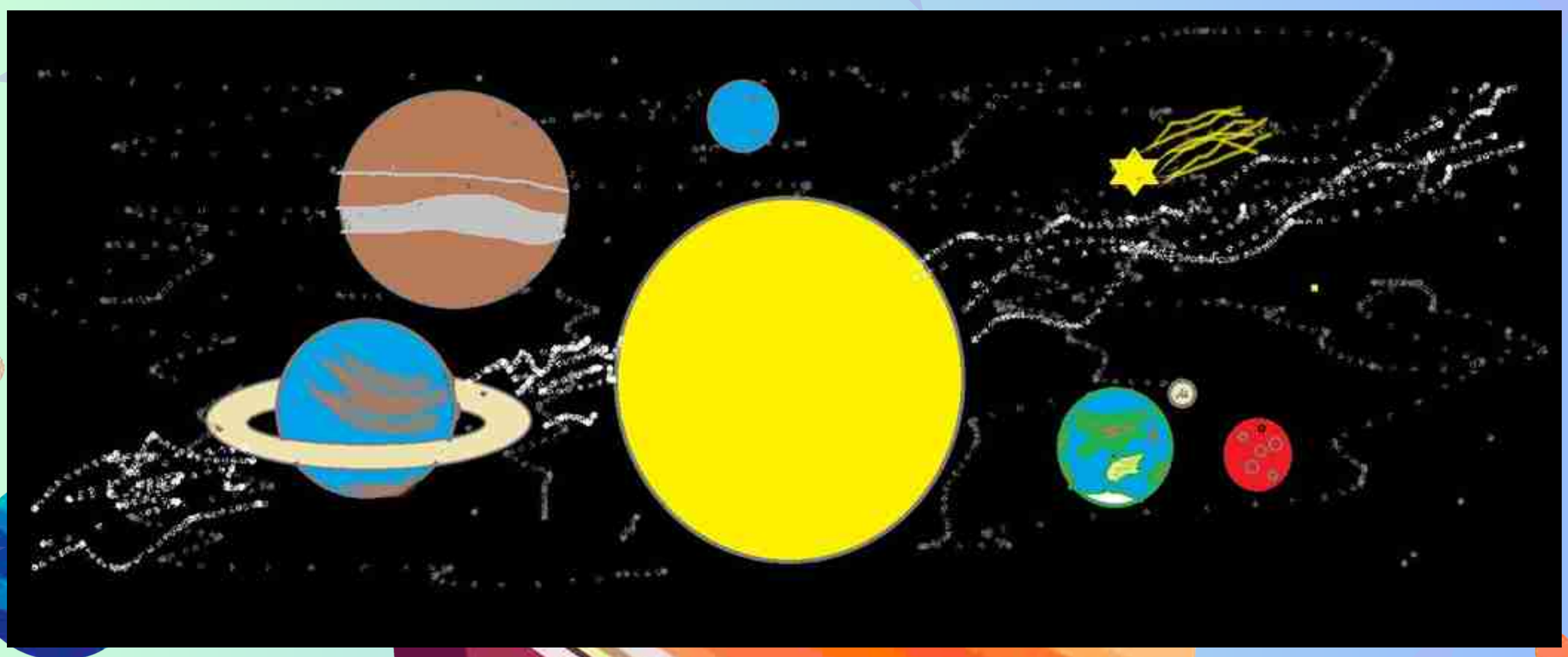

Білогуб Давид

Рязанцев Андрій

Котляр Ілля

Романенко Євгенія

Золотарьова Христина

Старша вікова категорія (13-16 років)

Залозний Вадим,

Пирогівський Станіслав

Мамасуєв Дмитро

Анохіна Софія

Сагадєєв Кирило

Король Марія

Дмитрук Анна

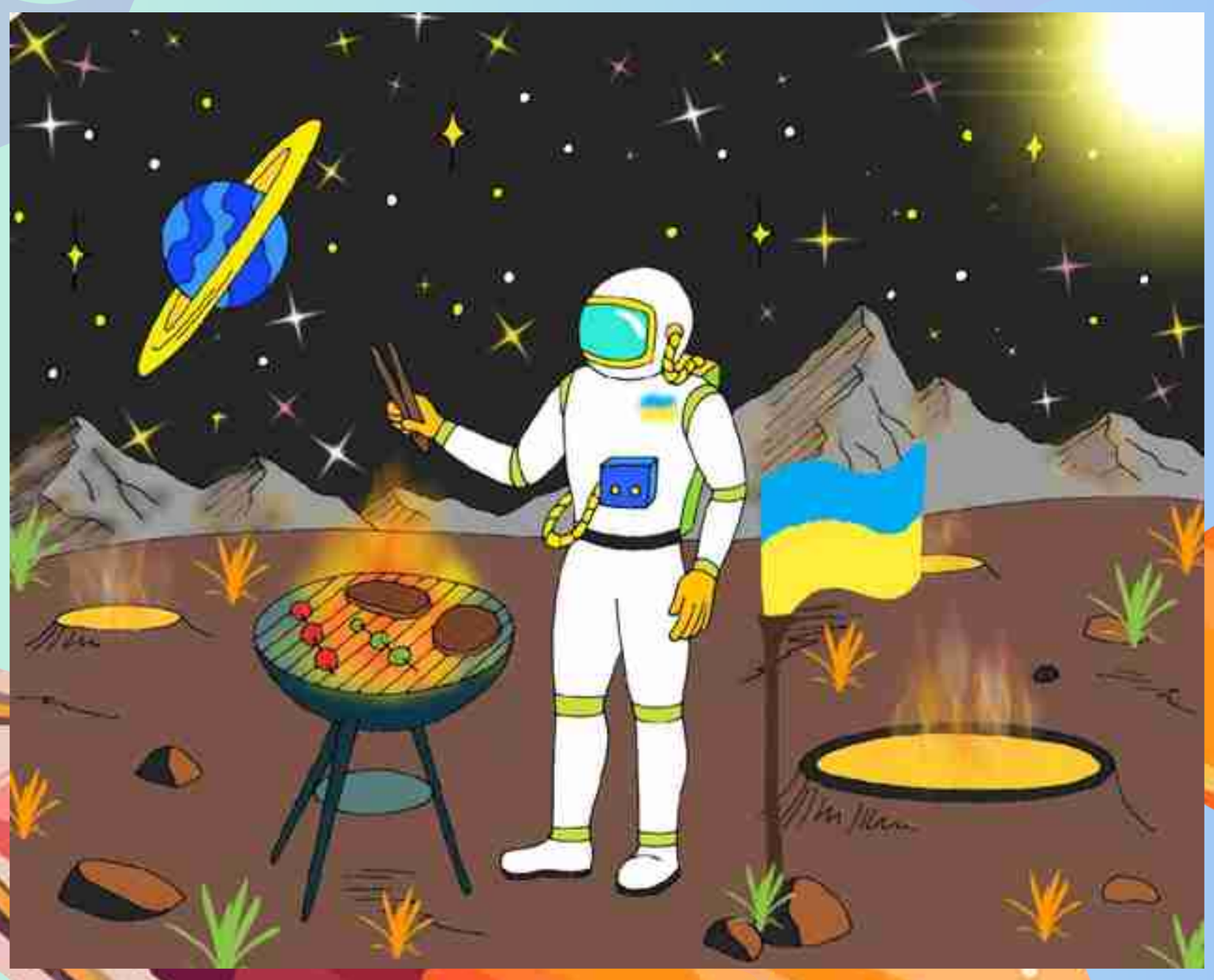

Денісенко Артем

Передерій Аеліна

Волкова Катерина

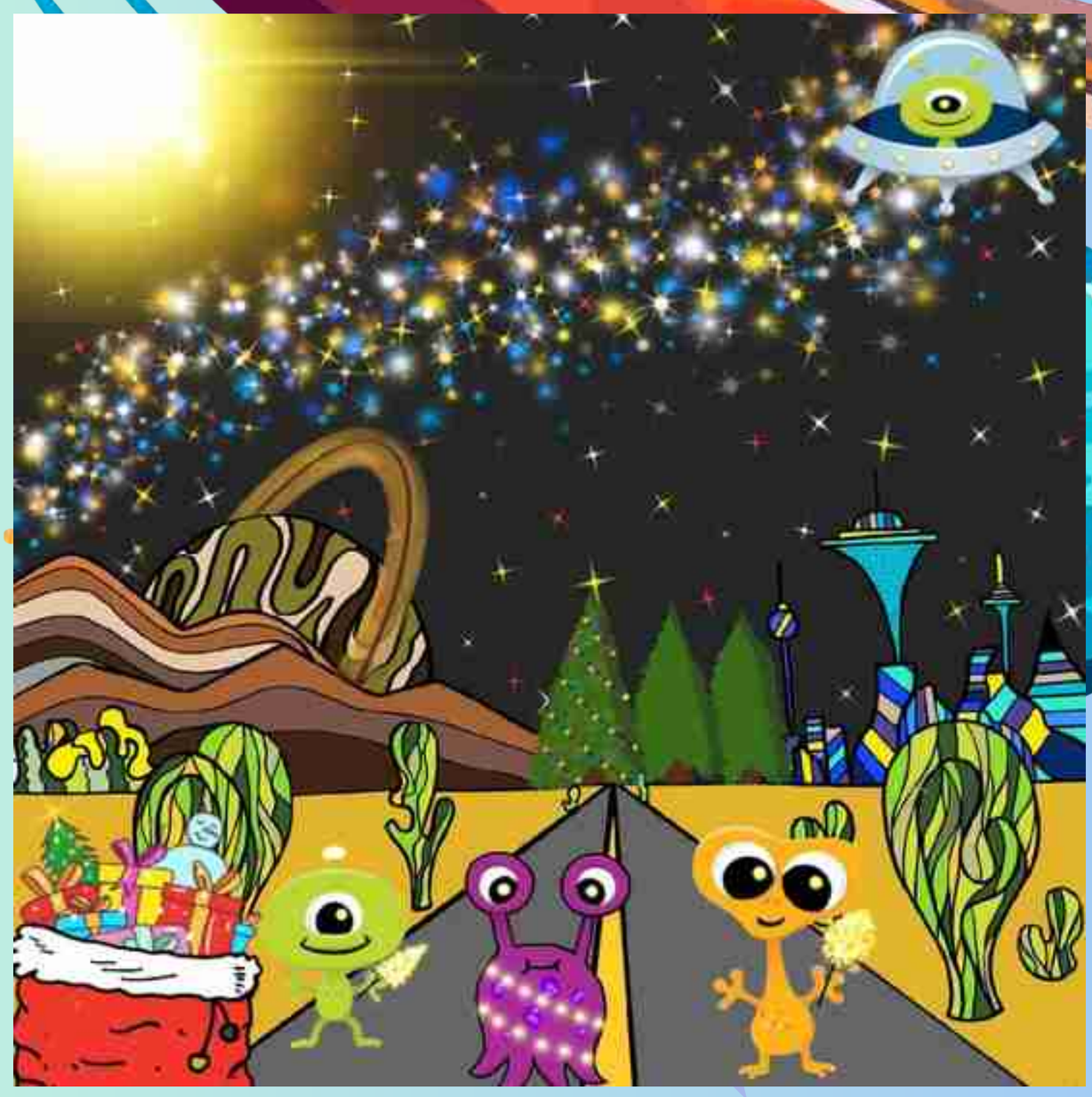

Рибчинська Аміна

Номінація
“Література. Журналістика”
І місце
Молодша вікова категорія (7-12 років)

Піскарьов Іван

Дмитриченко Денис

Зоряні спогади

Що ж, я прожив цікаве життя. Мої онуки та друзі люблять слухати розповіді про те, де я був та що бачив. От і зараз, находившись по зимовому лісу з моїми маленькими непосидьками, вернувся додому, нагодував усіх смачним обідом та вирішив зазирнути до свого бортового журналу капітана космічного корабля «Бетельгейзе 12», який писав колись. Зазирнув, щоб обрати, про що ж розповідати дітлахам сьогодні. До них же й гості ще прийдуть. Зайшов до кабінету, сів за стіл та відкрив на комп'ютері копію бортового журналу. Добре, що дозволили тоді зробити, бо зараз інколи вже й пам'ять підводить. Відкрив файл та обрав сторінку навмання:

«День 315, рік 3015

Положення: рухаємось до планети HD 189733b в сузір'ї Лисичка

Доповідь про день:

09.00 Початок дня пройшов без неприємних сюрпризів. Команда в гарному настрої. Хворих немає. Перевірка корабля відбулася за графіком. Поламок не виявлено. Пального достатньо. На сьогодні заплановано пролетіти повз планетарну туманність Гантель та взяти проби частинок для досліджень. Після цього полетимо до планети HD 189733b, яка є газовим гігантом. Наше завдання – провести заміри температури та швидкості вітру, щоб виявити кліматичні зміни, які відбуваються з планетою. Останні зафіксовані дані: температура 1000 градусів, швидкість вітру 2 км/с.

15.00 Сьогоднішнє завдання успішно виконано. Часточки зібрані, заміри зроблені. З нашим обладнанням це було нескладно. Команда радіє, що тепер ми можемо полетіти на човнику на невеличку екскурсію до іншої планети в сузір'ї Змієносця. GJ 1214b вкрита гарячою кригою, а також на поверхні знаходиться суперрідка вода. Таке явище не зустрічається більше ніде у Всесвіті, тому команда вже вкотре просить мене здійснити їхню мрію. На поверхні планети

встановлені спеціальні сфери, в яких можна знаходитись без скафандрів. В подібних сферах організовані свого роду термальні бані, де ми зможемо відпочити перед перельотом до наступного об'єкту вивчення.

23.00 Термальні бані на GJ 1214b неймовірні. Ми ще обов'язково прилетимо сюди у вихідний. Проведемо тут цілий планетарний рік, бо він там триває лише 36 звичайних годин. На жаль, під час відпочинку в наш корабель потрапив невеличкий астероїд. Ніяких серйозних пошкоджень. Але механіку Роко довелося знову вдягнути скафандр та провести незначні ремонтні роботи у відкритому космосі. Тепер корабель повністю готовий продовжувати подорож.

Під час вечері трапилася невеличка пригода. Напередодні ми замовляли їстівні капсули з планети сузір'я Скорпіон. Наш пілот Вейс вирішив нас здивувати вечерею з капсул, але щось пішло не так. І замість основної страви ми їли фіолетовий десерт з місцевих фруктів. А до чаю нам довелося скуштувати м'ясні тістечка. Що ж, завтра будемо розбиратися з продуктовими капсулами, щоб більше такого не траплялося».

О так, пам'ятаю той день. По-перше, ті температури на планеті. Так, скафандри у нас були якісні, найкращі для того часу. Але все ж тепло ми відчували. А що за вечеря то була! Таку не забудеш. До речі, коли ми розповіли нашому знайомому тут, вдома, про «делікатеси», які нам приготував наш пілот, той зацікавився ідеєю. І через деякий час відкрив маленьку кав'ярню, де відвідувачів дивували стравами з незвичними смаками. Добре, сьогодні розповім саме про подорож до планетарної туманності.

Добрі були часи. Хочеться поринути думками далеко й знову відчути політ та радість від успішно виконаної місії. Знову рухаю колесо миші та обираю випадково сторінку з журналу:

«День 253, рік 3015

Положення: рухаємось до планети Kepler-10c в сузір'ї Дракон

Доповідь про день:

7.00 Сьогодні наш день розпочався рано. Наш корабель відремонтували після того, як в нас потрапило кілька невеликих астероїдів, а потім ще й в усі щілини забився пил біля планети TrES-2 b у сузір'ї Дракона. Там було дуже темно, коли ми пролітали повз, бо це одна з найтемніших планет, які можна зустріти у Всесвіті. Недивно, що другий пілот Давіна Тоско не помітила, що до нас щось наближається. На радарах теж нічого не було через малі розміри. Тож зараз ми перевіримо усі системи, проведемо ранкову нараду та підемо снідати. Команда радіє, що ми можемо продовжувати нашу подорож.

10.20 Після сніданку повернулися з відпустки наш космічний біолог Даррел Бей та лікар Лі Вон. Вони вирішили відпочити, поки ми були на ремонті. Літали до HAT-P-7 b та 55 Рака e, де можна насолодитися видом «блискучих камінців», як каже наш інженер Давид. На першій з цих планет вночі можна побачити дощ із сапфірами та рубінами, а у внутрішньому ядрі другої знаходяться діамантові гроти та печери. І добре, що не на поверхні, бо з 2300 градусів на світлій стороні, та приблизно з 1200 на темній, було б складно навіть з нашими скафандрами. Як добре, що наше пальне дозволяє нам здійснювати перельоти на величезні відстані за лічені години. Виявилося, що один із сапфірів все ж поцілив у голову Даррелу, коли він задивився на небо. То ж Лі відразу наклала лікувальну мазь та пов'язку. Але синець доволі великий, буде прикрашати голову нашого біолога ще кілька днів. До речі, з кожної планети наші відпочивальники захопили нам сувеніри. Виглядає дійсно блискуче.

15.40 Усі в зборі. Перевірили продуктові капсули, провели ревізію в медичному відсіку. Звірили з Центром наші подальші завдання. З Kepler-10c ми повинні забрати зразки ґрунтів та доставити до Інституту на Kepler-438 b. О 15.30 стартували, політ почався добре.

19.00 Знову прийшов з перевіркою на місток. Вид з ілюмінаторів просто чудовий. Життя в космосі так і вирує. Стільки туманностей, астероїдів, комет.

Це лише здається, що космос темний. Насправді, тут так багато кольорів. Та що там казати, взяти до прикладу ту ж планету, рожевий гігант в сузір'ї Діви. Такий насичений колір через метан в атмосфері, але ж дивитися насправді приємно. Хоча сама по собі вона не дуже привітна через низьку температуру на поверхні.

Політ продовжується добре. Вже скоро ми будемо на місці. Мешканці планети доброзичливі, тому можна прийняти їх на борту без остраху, хоча втрачати пильність ніколи не треба. Отримаємо зразки та полетимо далі.

22.50 Щойно закінчили з вантажем. Тепер курс на Інститут. Після цього вже самі будемо збирати зразки на Tres-4b. Наші вчені хочуть краще вивчити структуру ґрунтів через їхню малу щільність. Коли ходиш по поверхні, є ймовірність провалитися по коліно. Цю планету можна порівняти з пінопластом. Нам доведеться надягти спеціальні скафандри, бо поверхня розпечена до майже 1500 градусів».

Цей день також важко забути. Той пил ми добре змили з поверхні нашого корабля, але всередині ще довго вишкрібали його з різних щілин та зовсім несподіваних місць. Наприклад, я витрушував із капців, які надягав у каюті. Ото я був здивований! Але десь тижні через два, протягом яких ми прибирали по два рази на день, ми все ж подолали ти планетну пилюку. Стільки радості у команди було!

А ті камінці, що їх нам подарували Лі та Даррел, я привіз додому та поставив на полиці за скляними дверцятами. Вони чудово прикрашали інтер'єр. На жаль, хтось їх поцупив у мене, коли ми полетіли з новою місією. Та не став дуже сумувати, а сам зробив собі невеличку екскурсію у відпустці та побачив усю ту красу на власні очі. Воно того вартувало!

Що ж, тепер підготую дітлахам розповідь на завтра чи на вихідні. Треба знайти щось зимове, бо на вулиці зараз стільки снігу! Треба пошукати добренько:

«День 212, рік 3015

Положення: рухаємось до планети OGLE-2005-BLG-390L b

Доповідь про день:

06.30 Перший обхід. На борту все добре. Команда в повному зборі. Після того як довелося розірвати контракт з другим механіком Руру, ми швидко знайшли їй заміну. Тепер з нами летить другий механік Чік По. Сьогодні ми досягнемо планети OGLE-2005-BLG-390L b, відомої як крижана пустеля. Її кліматичні особливості зумовлені тим, що вона знаходиться далеко від своєї зірки. Температура поверхні не перевищує -220 градусів за Цельсієм. І хоча планета крижана, побачити всю цю холодну пустелю буде складно. Світло зірки сюди проникає дуже погано, тож це ще й темна планета. Нам знадобляться ліхтарі, які ми заздалегідь зарядили. Завдання нашої команди в тому, щоб зібрати зразки криги з полюсів планети.

10.30 З командою було проведено інструктаж з приводу безпеки на планеті. Це необхідно, оскільки в умовах поганої видимості та низьких температур може трапитися все, що завгодно. Нагадати про техніку безпеки не буде зайвим. Перевірили наші надтеплі скафандри. Всі системи з подачі тепла працюють без помилок. Лікарем Лі Вон було оглянуто екіпаж. Всі здорові, відхилень в самопочутті не виявлено. За годину будемо на південному полюсі планети, потім перелетимо на північний. Після чого за розкладом обід.

15.00 Зразки криги з полюсів доставлені на борт та поміщені в морозильну камеру з температурою в -250 градусів. Крига добре збережеться до моменту передачі в лабораторію на аналізи. Перший аналіз, звісно, проведе наш космічний біолог Даррел Бей. Перші результати будуть відправлені вже сьогодні.

Обід пройшов без проблем. Команда була у захваті від планети, незважаючи на складні умови. Ми провели на поверхні не так багато часу, але всі втомилися. Тож після обіду всі, хто не на чергуванні, отримали дозвіл на відпочинок.

19.30 Вечірній огляд. Інститут надіслав нам повідомлення. Після того як ми доставимо зразки, маємо летіти до сузір'я Дракона. Інші інструкції отримаємо пізніше. Щойно закінчили з першим пілотом Теєм Бронко розробляти маршрут. Тож, після крижаної пустелі ми будемо пролітати недалеко від лавового моря, як ще називають планету Kepler-78b. Її поверхня представляє собою рідку лаву, яка створює розпечені річки та моря. Температура поверхні може досягати 2800 градусів, тому ми будемо милуватися цією космічною красою здалеку.

23.50 Останній обхід. Після вечері другий пілот доповів, що отримав якийсь дивний сигнал. Ми намагалися розшифрувати його, але виходить якась маячня. З усього розшифрованого у нас лише слова «загублений» і «корабель». Все інше не піддається розшифруванню. Ми відправили відповідне повідомлення до Інституту, з якого відразу ж прийшла відповідь, що ми повинні встановити точне місце, звідки йде сигнал та відправитися туди для того, щоб все з'ясувати. Наші астронавти вже працюють над тим, щоб дізнатися, звідки до нас міг долинути сигнал. Поки що нічого незрозуміло. Ми ж знаходимось на достатньому віддаленні від інших планет та космічних станцій. Чому саме наш корабель отримав таке повідомлення? До того ж, нам невідомо про інші дослідницькі кораблі у цьому секторі. Зараз ми також шукаємо інформацію про те, хто летів у цьому ж напрямку та не повернувся або зламався. Треба знайти всю доступну інформацію, щоб зрозуміти, що може на нас чекати. Поки що я закінчую доповідь про цей день. У нас ще багато справ. Майже всі зайняті пошуком інформації або розшифровуванням сигналу. Сподіватимемось, що це лише повідомлення про те, що хтось збився з курсу».

Так, ось це розповідь я знайшов! Це ж якраз взимку розповідати, бо та крижана планета справжня красуня. Але найцікавіше те, що ми отримали той таємничий сигнал. Він справді виявився не простим, а дуже важливим та таємничим. Насправді, я навіть сьогодні не можу про це багато розповідати. Після нашого польоту до точки, звідки йшов сигнал, нам довелося підписати папери про нерозголошення державної таємниці. Проте все це мене надихнуло

написати книжку. І після завершення космічної кар'єри я став письменником. Так, мої онуки насправді вже давно прочитали всі книги, що я написав, тому в деякому сенсі знають, що там трапилося, хай ще поки і не усвідомлюють це. Можливо колись зрозуміють.

Гарні були часи. І сьогодні теж цікаві. Хіба ж можна засумувати з трьома малими дзиґами? Жодної хвилини спокою. Я радію цьому. Тож, посидів, відпочив, пригадав, а тепер піду до них – треба ж вечерю готувати!

Кукса Микита

МОЛИТВА ДО КОСМОСУ!

Звертаюсь до Космосу!

Всесвіт, благаю,

Нехай закінчиться війна в моїм краї!

Хай бджілки над квітками в танці кружляють,

І хай солов'ї нам дзвінко співають.

Хай всі ворожнечі землю покинуть,

А всі козаки додому прилинуть!

І діти щасливо світанки стрічають,

А мами нас радісно й любо вітають.

Тривоги хай зникнуть і згинуть в безодні,

І всі ми забудемо ночі безсонні.

Жахіття, страхи закінчаться навічно,

І мир запанує граційно, магічно!

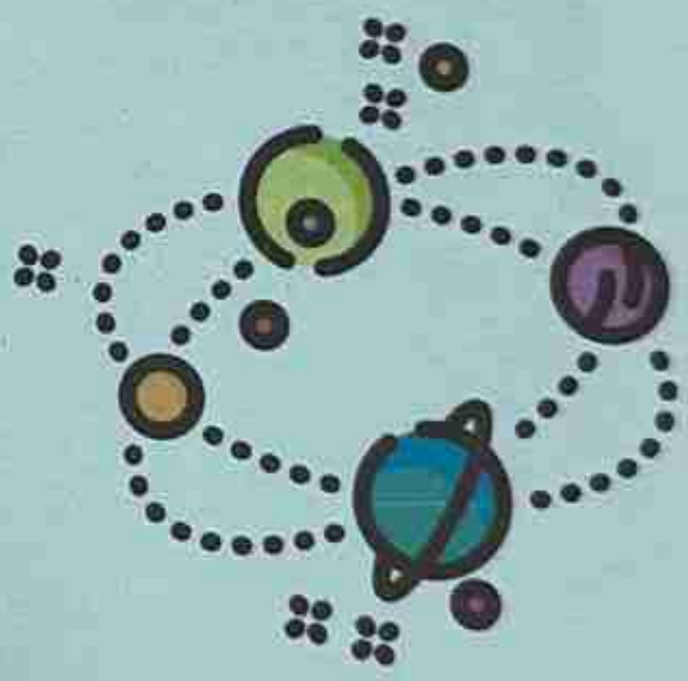

Бо Космос для мене - галактика сильна,

І кожна в ній зірка душа невидима,

В ній правда, і воля, і світло зорі,

І дух український нам світь в горі!

Я впевнений, знаю, що Космос почує,

Сузір'я, зірки і Господь помилує,

Повернемось в класи і будемо жити,

А тільки нам сліз материнських не змити.

Тож завжди ми будем у злагоді з Богом,

У єдності з рідним, незламним народом.

Єднаймося, люба і славна родино,

В віках хай живе і цвіте Україна!

Муравйов Фадей

Запорізька загальноосвітня школа
I-III ступенів № 15

Казка «Мрія»

У мальовничому селі на півдні України, під золотим сонцем та серед зелених ланів, жили два найкращих друга — Тарас та Миколка. Вони були звичайні хлопці, яких війна зачепила прямо за серце. Їм набридли новини про обстріли, руйнування і загибель людей, тому вони вирішили взяти ситуацію у свої руки.

Одного разу, сидячи на березі річки, Тарас сказав:

— Знаєш, Миколко, якби тільки у нас була така зброя, яка змусила б росіян зрозуміти всю жахливість того, що вони роблять...

— Але ж ми не можемо боротися звичайною зброєю, — відповів Миколка, задумливо глядячи на небо.

— Потрібно щось особливе. Можливо, десь в космосі є таке рішення, яке допоможе нам перемогти без смертей і руйнувань.

І тут у Тараса з'явилася ідея:

— А що, якби ми відправили корабель на Марс? Можливо, марсіани, якщо вони існують, допоможуть нам!

Так почалася неймовірна подорож двох друзів. Вони вирішили побудувати свій власний космічний корабель. Ідея здавалася божевільною, але Тарас був майстром на всі руки, а Миколка — справжнім технічним генієм. Вони зібрали старі деталі з покинутих будинків, знайшли залишки металу на фермі та змайстрували потужний двигун зі старого трактора.

Кілька місяців важкої роботи, і ось перед ними стояв справжній космічний корабель! Вони назвали його "Мрія", адже кожен українець мріє про мир на своїй землі. У своїй капсулі Тарас і Миколка записали повідомлення для марсіан: *"Ми з України. Ми хочемо знайти зброю, яка змінить світогляд наших ворогів і допоможе припинити війну без смертей та руйнувань. Допоможіть нам!"*

Коли настав час запуску, весь їхній маленький світ зібрався навколо. Всі бажали їм удачі, і ракета піднялася в небо, летячи прямо до червоної планети.

Через кілька тижнів після запуску, одного вечора, небо над селом стало яскраво-червоним. Звідти приземлився невеликий круглий корабель. З нього вийшов марсіанин — високий, стрункий, з шкірою кольору зеленого листя та великими очима, які випромінювали доброту і мудрість. Його звали Релус.

— Вітаю вас, Тарасе і Миколко, — сказав він українською мовою, чим вразив хлопців.

— Ми отримали ваше послання. Ваша відвага та доброта зворушили нас. Ми маємо те, що вам потрібно, але це не зброя в звичному розумінні.

— Що ж це? — запитав Тарас.

Релус показав їм кришталевий куб, що світився теплим світлом.

— Це Куб Мудрості. Він має здатність змінювати серця і думки людей, розкриваючи правду і співчуття. Але його сила не в примусі, а в тому, що люди самі починають розуміти і відчувати біль інших. Ми допоможемо вам розповсюдити його дію на всю Землю, щоб усі ті, хто бажає зла, побачили справжню картину своїх дій.

Після цих подій Україна стала символом миру і мудрості у всьому світі. Люди зрозуміли, що справжня сила не в зброї, а в здатності співчувати та розуміти одне одного. Взаємини між Землею і Марсом стали міцнішими. Українці та марсіани почали обмінюватися знаннями та культурою. Відкрилися спільні космічні дослідницькі програми, і багато людей з обох планет відправлялися в експедиції для вивчення Всесвіту.

Тарас і Миколка стали героями не тільки в своєму селі, але й по всьому світу. Вони довели, що навіть двоє звичайних друзів можуть змінити долю планети, якщо вірити у свої мрії і не боятися діяти.

І хоча корабель "Мрія" залишився на Марсі, його дух залишився тут, на Землі, серед тих, хто продовжував боротися за мир і справедливість без насильства.

Гаврик Валентин
Шевченко Данїл

Як зробити Всесвіт кращим?

Казка-подорож

День перший

Я прокинувся в чудовому настрої, адже сьогодні у мене особливий день – день мого народження! Батьки кажуть, що для них цей день теж найщасливіший. Швиденько привів себе в порядок і побіг обійняти матусю (це для мене щоденна традиція). Вона радісно усміхалася, загадково поглядаючи у вікно. Щось на подвір'ї привертало мамину увагу. О Боже! Так це ж моя мрія! Невже це для мене? Я тремтячим голосом запитав:

- Матусю, що це?

- Цей зореліт – наш сімейний подарунок для найкращого сина у Всесвіті! Вітаємо! Сьогодні тобі виповнюється 12 років. За міжгалактичними законами ти вже можеш керувати цим транспортом.

- Ой, треба повторити правила безпеки. Я так хвилююся, що трішечки їх забув. А вчителька наголошувала, що наша безпека - понад усе.

Не хвилюйся, любий, - заспокоїла мама. – Татусь допоможе тобі все згадати. І зореліт так запрограмовано, що він не дозволить тобі ризикувати життям. Штучний інтелект буде слідкувати за безпекою польотів.

Ох і весело було цього дня! Уся рідня по черзі каталася зі мною на чудо-машині. Тільки ми далеко не літали. Дідусь застерігав, що спочатку потрібно «обкатати» транспорт недалечко, тому літали до Місяця і назад.

А вночі мені снилися представники інших галактик. Вони були кумедними, але усміхненими. Я розумів, що це мої майбутні друзі…

День другий

Я прибіг зі школи разом із Сашком (це мій закадичний друг). Швиденько поїли смаколики, що залишилися після святкування. Товариш підморгнув мені: «Гайда!» І ми наввипередки побігли до зорельота. Я гордо сидів за штурвалом, а

Сашко – в кріслі штурмана. Спочатку ми просто носилися між зірками, весело сміялися, мріяли про зустріч із НЛО. Десь на третій годині подорожі мій штурман побачив абсолютно зелену планету. Вирішили приземлитися. Знали, що штучний інтелект, вмонтований у мою машину, не дав би нам це зробити, якщо була б якась небезпека. Тож сміливо попрямували досліджувати невідоме.

З усіх сторін до нас поспішали місцеві мешканці. Вони були вкриті коротеньким хутром… зеленого кольору. І очі, і зуби були зелені. Незвично, але ми не показували, що здивовані. Нас пригостили зеленими фруктами. Дуже смачнющими!

- А що це? – спитав мій товариш.

- Це наш винахід! – гордо відповіли Зеленюхи (так ми їх назвали). – Це гібрид лікарських рослин, екзотичних фруктів і корисних ягід. У ньому об'єднано чудодійні властивості природи. Хто його регулярно вживає, той ніколи не хворіє.

- Навіть рак може вилікувати? – недовірливо спитав я, бо чув, що онкологічні хвороби важко лікуються на Землі.

-Так. Тому ми всі такі веселі і зелені. Адже зелений – це колір життя.

Нові друзі подарували нам саджанці чудодійних рослин. Я з товаришем поспішив до зорельота, бо вже час повертатися додому, бо уроки за нас ніхто не зробить.

День третій

Вранці ми посадили чудодійні рослини на пришкільній ділянці. Будемо по черзі доглядати їх, розмножувати. Нехай люди нашої планети теж ніколи не хворіють.

Дочекалися вихідних і знову помчали на гостини до веселих зеленюх. Передали подяку від однокласників. Це були великі кавуни, що ростуть на українських баштанах. Ох і здивувалися інопланетні мешканці, бо вони вперше побачили, що смакота може мати червоний чи жовтий колір (кавуни були різних сортів). Ми розповіли новим друзям про те, що на нашій планеті багато красивих

місць різного забарвлення: водойми – голубі, пшеничні поля – жовті, квіти – бузкові, помаранчеві тощо.

Зеленюхи не могли зрозуміти, чому земляни, маючи таку гарну планету, постійно знищують і природу, і людей. І тоді ми розповіли, що на північних болотах розмножуються бактерії зла, заздрості, ненависті. Коли ці мікроорганізми повністю заповнюють людину, то вона стає монстром. Розповзаються ті мутанти по світу, знищуючи все на своєму шляху. І як амулет чіпляють на шиї награбоване. Чомусь особливо їм подобаються унітази…

Наші нові друзі пообіцяли подумати, як допомогти землянам. Обнявшись із добрими зеленими чоловічками, ми попрощалися й помчали додому. Але знали, що завтра повернемося, щоб разом рятувати Землю.

День четвертий

Після уроків ми швиденько виконали всі домашні завдання, тому батьки дозволили нам відпочивати. А зореліт, як справжній небесний мандрівник, вже був готовий до нових пригод. «Гайда!» - закричали ми з Сашком і закріпили паски безпеки.

Домчали швидко, не відволікаючись на жаринки-зірки, що нам підморгували. Зеленюхи були в компанії якихось дивних створінь. У нових знайомих замість носа були довгі червоні хоботи. З'ясувалося, що це жителі планети Чистюхи. Своїми хобітками вони засмоктують весь непотріб, що літає у їхній галактиці. А потім різко випльовують цю гидоту прямо в Чорну трубу Всесвіту. Так ось чому під час міжгалактичних подорожей ми не бачили ніякого сміття. «Дякуємо за чистоту», - сказали ми новим знайомим.

Зеленюхи розповіли, що разом із чистюхами планують допомогти землянам подолати ворога. Вирішили, що всі довгохоботи різко й одночасно засмокчуть болотних бацил-мікробів і виплюнуть у Чорну космічну трубу. А звідти ще жодна гидота не повернулася…

День п'ятий, шостий…мільйонний

Ніхто на планеті Земля так і не зрозумів, куди поділася вся нечисть. Якось різко пропали ті, хто століттями вбивав, обкрадав, паплюжив своїх сусідів та знайомих. А на місці вікових боліт вже не розмножуються мікроби. Адже там тепер ростуть дивні траво-дерево-кущі зі смачнющими плодами. Лікарі тепер пропонують лікуватися не хімічними препаратами, а цими натуральними смаколиками. І всі живуть дружно й щасливо, піклуючись про екологію на Землі.

А ми з товаришами продовжуємо подорожувати космічним простором. Часто відвідуємо друзів і на Зеленій планеті, і на планеті Чистюхи. Разом плануємо, як зробити Всесвіт кращим. Робимо добро, бо воно до нас повернеться…

Новосела Ілля

МОЯ КОСМІЧНА ІСТОРІЯ

Привіт! Мене звати Ілля (можна Ілюша). Мені 10 років. А живу я на Космосі. Так-так, все вірно: це скорочена назва Космічного мікрорайону в Запоріжжі. Правда, до кінця не розумію: чому дорослі кажуть «На Космосі»? Таке враження, що всі залізли на нього і ноги звісили. Та як каже моя бабуся Таня, це питання не обговорюється, бо всі так звикли і цей вираз став нормою. Ох вже ці дорослі! Якщо пояснити не можуть — значить погоджуються з багатьма неписаними законами.

Люблю дивитися на світ навколо себе. Але ще цікавіше спостерігати за зоряним небом! Зазвичай я дивлюсь на своєму земному Космосі у вікно, на небо. От там справжній Космос! Бездонна непорожня Галактика. Ще змалечку я, як і всі діти, цікавився: «А що там?». То ж коли я розглядав «Книгу знань», подаровану батьками моїй старшій сестрі Карині, то зразу ж запам'ятав серед назв планет Урана, тому і до сьогодні я цікавлюся цією передостанньою планетою Сонячної системи. Дуже хочу знати про все, що там відбувається.

А коли прочитав, що Чумацький шлях складається з мільйонів зірок разом з великою кількістю газу і пилу, то, здавалося, навіть відчував той пил та газ в повітрі рідного міста. Згодом вже відшукував Велику і Малу Ведмедиць, підморгував Полярній зірці — крайній зорі ручки ковша Малої Ведмедиці (І вона мені також підморгувала!).

Космічна тема стала відкривати мені таємниці Всесвіту, і я навіть мріяв сам відкрити згодом нову зірку. Ось тільки телескоп моя бабуся Віка подарувала дитячий, а не справжній, то ж зробити це було складно. Але бабуся заспокоювала мене наступним: «Твоя зірка та, що впала. Бо вона здійснює бажання. Її треба лише дочекатися».

То ж я навчився довго-предовго вдивлятися в небо, примружувати очі і чекати… Сьогодні не дочекався, завтра буде. А коли зірка падала (чи мені так здавалося?), я щасливий влягався в ліжко, впевнений, що чергове моє бажання (із сотні наявних) здійснилося.

Так було до 24 лютого 2022 року. Чому було? Тому що після цієї трагічної дати до мого Космосу часто стали прилітати ворожі КАБи, ракети та «Шахеди», котрі внесли хаос у звичну світобудову. Якраз тоді зі мною і трапилась ця дивна історія.

Це було взимку 2023 року. Ввечері з вулиці я почув якийсь дивний звук та прийшов подивитися до вікна. Побачив, як в небі щось летить. Злякався та сховався в кімнаті, чекаючи вибухів. Та їх не було.

Незабаром я почув бабахи. Батьки не підпускали мене до балкону, бо це було небезпечно. Та іншого разу пізньої пори я все ж вирішив вийти вночі на балкон, щоб зайнятись улюбленою справою – розглядати зоряне небо. Та мою увагу привернула метушня під балконом і я побачив незнайомців, якихось дивних людей. Вони тримали чудернацьку зброю, котрою цілилися в небо. Я не наважився вийти у двір та до них підійти, бо боявся.

Наступної ночі все повторилося знову, проте тепер я вже набрався сили духу і вирішив підійти до незнайомців. Сніг під моїми ногами зарипів і…мене побачили.

— Ви хто?

— А ти хто?

— Я українець.

— А ми уранці.

Ось завдяки такому діалогу ми й познайомились. Я дізнався, що прибульці з Урану прилетіли на своєму зорельоті з особливою місією: врятувати Україну. Пам’ятаю нашу довгу розмову. Вони все знали про війну, а путіна називали монстром (що я чітко уявив і аж здригнувся всім тілом). Я розпитував уранців про їхню планету, а вони відкривали мені свої таємниці та, в свою чергу, дуже поспішали дізнатись про якісь важливі координати розташування російської засекреченої техніки, яку вони повинні були знищити своєю надсучасною зброєю.

Наша розмова розвивалась так стрімко, що я не встигав орієнтуватись у питаннях та відповідях цих приємних на вигляд дивакуватих прибульців. Мені

чомусь хотілося їх обіймати, називати так ніжно, як рідних. Я вже бачив пульт управління їхнього космічного всюдильота, бо підійшов разом з новими друзями аж до його центрального отвору. Вже відчував власний піднесений настрій від спільного виконання майбутніх завдань, як раптово … проснувся.

Невже це лише сон? І не було уранців?

Ні. Не вірю в їх несправжність. Тому і чекаю щовечора, пильно вдивляючись в зорі. А, можливо, вони вже служать в ЗСУ і своєю зброєю знищують ворога? Просто ніхто не здогадується, що це уранці. Адже вони на нас так схожі!

Що ж, я не збираюсь здаватись у своїх переконаннях, тому щовечора перед сном згадую друзів України, котрі разом із ЗСУ наближають справедливу ПЕРЕМОГУ.

Ви думаєте, що я боягуз?! Мабуть, - НІ, адже займаюсь карате і маю перемоги на змаганнях.

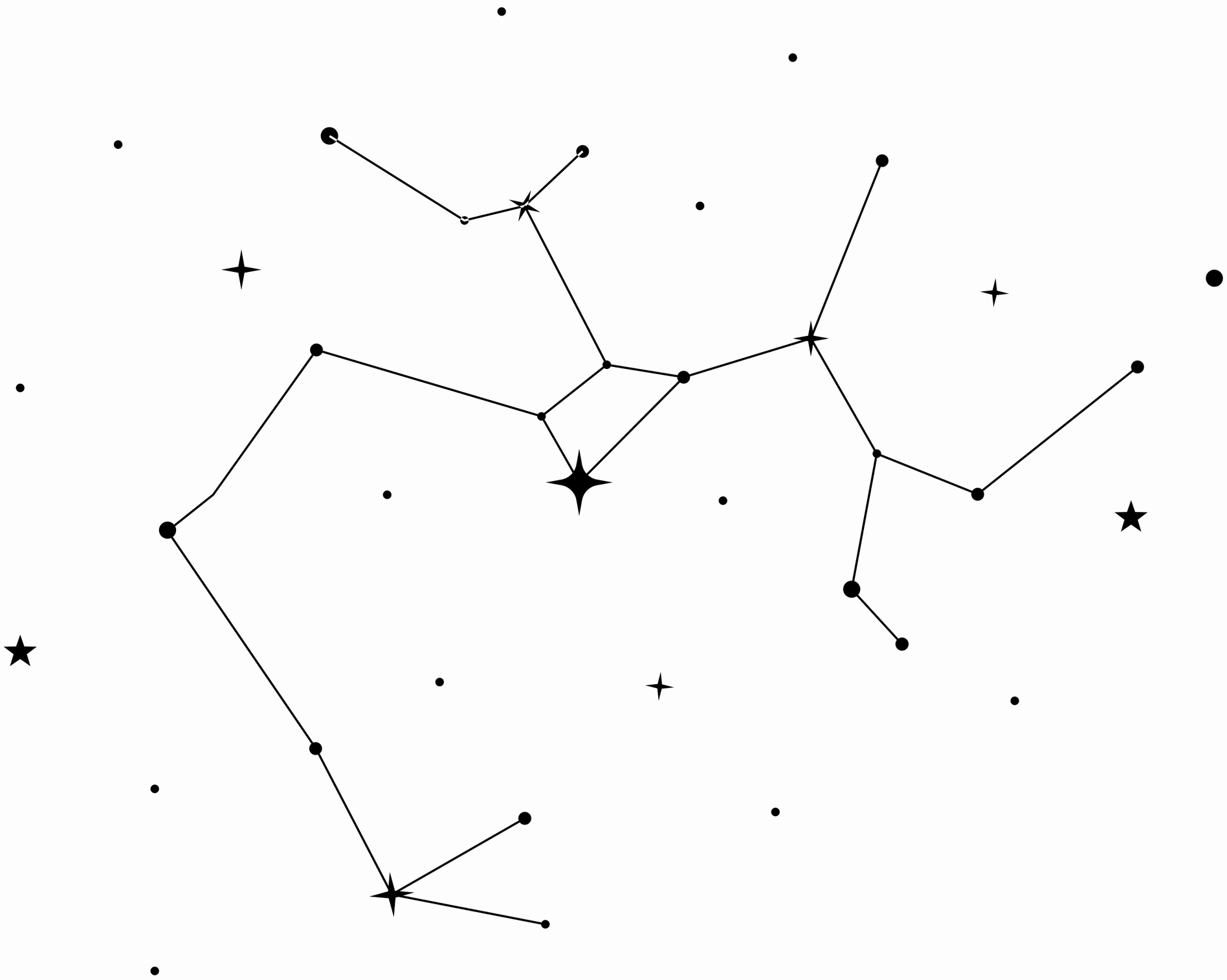

Нещеретний Данило

Жив-був у селі дідусь. Казали, буцімто в його бороді заплуталася зірка, і з того часу старенький, де б він не був, міг безпомилково знаходити дорогу додому, ніколи не блукали й ті, хто брав його з собою у далеку путь. Усім односельцям було цікаво, звідки у чоловіка зірка? Особливо надокучали діти: «Дідусю, будь ласка, розкажіть, як ви зловили небесну красуню, адже зорі дуже високо».

Дідусь гладив сиву бороду, яка й справді виблискувала якимось дивним сяйвом і починав розповідь. Було то дуже давно, коли я ще тільки чумакувати почав. Обладнав два вози: малий – для своїх речей, що необхідні в дорозі, та великий – для мішків із сіллю, яку мав додому привезти.

Доїхали, завантажили великого воза та й додому повернули. У дорозі я задрімав, незчувся, як воли звернули та відстали від чумацької валки. Сутеніло. Я розпалив багаття, розв'язав мішок з борошном та сіллю, взявся вечерю готувати. Раптом піднявся вітер, усе закружляло, полетіло. Борошно з сіллю змішалося і перетворилося на густий туман. Скільки часу це тривало, не знаю, але згодом туман почав підніматися догори. Надворі вже була ніч. Я підняв очі до неба. На ньому вилася біла дорога з ледь помітними блискітками. «А де ж вози?» - думаю. Глядь! А вони на небі! Стоять собі на небесній дорозі, вимощеній борошном та сіллю. Раптом – спалах! Від туману й сліду не лишилося. Замість возів – скупчення зірок! Великий та Малий Віз, так я назвав ті сузір'я. А шлях, по якому вони їдуть – Чумацьким. Відшукав я волів та й пішов потихеньку за своїми возами, що золотом сяяли на нічному небі. З того часу Чумацький Шлях та Вози стали найкращим орієнтиром у дорозі.

- Дідусю, а про зірку в бороді, що шлях показує ви нічого не сказали, - несміливо звертається наймолодший слухач.

- Твоя правда. Запам'ятай, козаче, Зірка, що веде додому не в бороді, а в самісінькому серці живе. Виростеш – зрозумієш.

Любименко Роман

Назва роботи «Космічна подорож »

Десь в Україні, у чудовому маленькому містечку Щастя жила дівчинка Женя. Вона мріяла про космос і все, що з ним пов'язано. Вона мріяла про мир у своїй країні і у всьому світі і щоб її тато й брат повернулися додому , а жорстокий ворог, який напав на її землю згинув «Як роса на сонці».

Часто дивилася дівчинка в нічне небо і уявляла, як подорожує між зірками на своєму власному космічному кораблі. Часто подумки просила небо і зорі та Господа, який, можливо, живе десь там на небі, зупинити війну і захистити українців.

Одного вечора, коли Женя сиділа на даху свого будинку і дивилася на зірки, вона помітила яскравий спалах світла. Спалах ставав все яскравішим, і зрештою Женя побачила, як з неба спускається маленький космічний корабель. Корабель приземлився прямо перед нею, і з нього вийшов маленький робот з великими очима і дружнім посмішкою.

"Привіт, Женя!" - сказав робот. "Мене звуть Зірро, і я прилетів, щоб запросити тебе в космічну подорож." Женя не могла повірити своїм очам. Вона захопилася і одразу погодилася. Зірро допоміг їй сісти в корабель, і вони вирушили в неймовірну подорож.

Перша зупинка була на планеті Кристал, де все було зроблено з прозорого кришталю. Женя і Зірро гуляли по кришталевих лісах і дивилися на кришталеві озера, де плавали сяючі риби. Женя була вражена красою цієї планети і не могла надивитися на всюдисущі кольори. Яскраво, заманливо і так прекрасно було на цій планеті.

Потім вони відвідали планету Данс, де все жило в ритмі музики. Тут дерева грали на музичних інструментах, а птахи співали мелодії, які Женя ніколи раніше не чула. Вона танцювала і співала разом з жителями планети, і її серце наповнилося радістю. Аж ось одна із пташок почала співати…. «Ой, у лузі червона калина….». Так тихо… Женя завмерла. Сльозинка скотилась по щоці. І тут по-трохи, усі хто був поруч, підхопили мелодію і слова пісні. Вона звучала все гучніше і гучніше. І ось, уже здається, що багатоголосий хор звучить на всю Галактику.

- Ми знаємо про боротьбу українського народу за волю, - сказав Зірро, - і віримо, що ви обов'язково переможете. Бо добро завжди перемагає.

Женя подякувала жителям планети Данс за підтримку. Разом із Зірро вони полетіли далі.

Наступною зупинкою була планета Снів, де все було можливим. Тут Женя могла літати, як птах, і плавати, як риба. Вона зустрілася з істотами, які могли змінювати форму і колір, і навіть поговорила з ними. Розповіла про своє найкраще місто на землі, про свою родину і улюблену школу, про свого тата і брата, які захищають від ворога, який напав на її країну. Про те, як вона скучила за ними і як разом з мамою та сестрами допомагає таким же як вона діткам, які залишились без дому.

Але найбільше Женю вразила планета Мир, де всі жили в гармонії та любові. Тут не було війн і конфліктів, а лише мир і щастя. Женя зрозуміла, що це саме те, чого вона завжди мріяла для своєї рідної планети., для своєї України. Жителі планети Мир запевнили дівчинку, що теж допомагають українцям і скоро в Україні наступить мир. А ворог, який підступно напав на них просто щезне. Процес уже розпочався і є невідворотнім. Женя подякувала мирнянам за підтримку.

Коли прийшов час повертатися додому, Женя була сумна, але вона знала, що завжди зможе згадати свою космічну подорож і мріяти про нові пригоди. Зірро обіцяв, що вони ще зустрінуться, і дівчинка повернулася додому з серцем, повним надії і радості.

… Тихенький знайомий шепіт розбудив дівчинку: «Красунечко, я привіз тобі подарунки від святого Миколая». То був тато, який приїхав у відпустку. Біля нього сидів і брат Василько. Женя не могла надивитись на них. Обіймала і цілувала. Плакала від радості.

- Ворог тікає, - сказав тато, - наче якісь сили небесні нам допомагають.

І тільки Женя знала правду. Але дала обіцянку мирнянам мовчати. Так і зробила. Тільки лагідно посміхнулась та відправила легенький привіт у зоряне небо.

З того дня Женя знала, що космос - це не просто мрія, а реальність, яку можна досягти, якщо вірити в себе і свої мрії. І кожного вечора, дивлячись на зірки, вона уявляла, як знову подорожує між ними, знаходячи нові світи і пригоди.

Гуленко Софія

Запорізький ліцей «Логос» Запорізької міської ради Запорізької області

Рятуючи життя

(казка-повість)

Запоріжжя, 2024

Розділ 1

На одній маленькій невідомій планеті жила бідна родина. Тато був звичайним робітником, а мама – простою селянкою. Подружжя мало двох дітей, сина звали Ліам, а доньку – Ліліт. Незабаром їхня матуся тяжко занедужала, проте ніхто не знав на що вона хворіє. З кожним днем їй ставало все гірше і від цього на планеті все ставало сірим, поступово яскраві краєвиди втрачали кольори. Багато знахарів та шаманів із сусідніх селищ намагалися зрозуміти, як допомогти жінці, адже знали, що коли хоча б один із мешканців втратить своє життя передчасно, планета перетвориться на безбарвну кулю, але їхні зусилля були даремні…

Розділ 2

Одного похмурого дня у двері будинку родини постукав незнайомець. Він виглядав років на сорок, одягнений був у фіолетовий плащ та рожеві штани, на його ногах були чудернацькі чоботи зі срібними дзвіночками.

Батько ще давно поїхав шукати ліки й не повернувся, а матір була прикована до ліжка, тому до дверей підійшли діти.

– Ви хто? – несміливо запитав Ліам.

– Я? Я – найкращий у світі цілитель! – голосно відповів незнайомець.

– Ідіть звідси… Від Вас тхне рибою! – грубо вигукнула Ліліт, злякавшись намірів прибульця.

– Але ж чому? Я знаю, що Вашій мамі дуже потрібна допомога. Я повинен оглянути її, можливо, мені вдасться їй допомогти, – впевнено промовив чоловік.

Ліам та Ліліт швидко порадилися між собою та дійшли висновку, що допомога чоловіка таки необхідна їхній родині.

– Добре, заходьте, – нарешті погодився Ліам.

Незнайомець увійшов до оселі, підійшов до ліжка та оглянув матір, яка в цей час солодко спала.

– Гадаю, я здатен їй допомогти, – несподівано сказав чаклун.

Незнайомець витягнув із торбинки товсту книгу у золотій металевій обкладинці, прикрашеній різним камінням. Він одягнув окуляри та якийсь час вперто гортав сторінки, шукаючи потрібну. Аж ось зупинив свій погляд на одній, уважно читаючи написане.

– Що нам треба робити? – нетерпляче запитала Ліліт.

Чарівник ще раз оглянув оком хвору, тоді звернувся до дітей:

– Я можу зварити ліки, але для них потрібно дістати сім компонентів: уламок метеорита, вода з калійського озера, горстка скляної трави, ніготь короля бубів, котячий вус, лапка космічної жаби, кісточка авокадо, – рішуче промовив незнайомець. – Пам'ятайте, якщо ви хочете зберегти життя своїй мамі та врятувати власну планету, знайдіть ці інгредієнти якомога швидше!

– Добре, ми їх обов'язково знайдемо, але як? – замислився Ліам.

– Для таких пригод я вже не молодий, тому залишу вам свій зореліт та мапу космічного простору, – запропонував незнайомець.

– Чудово, Ви – наш рятівник! Ліаме, рушаймо якнайшвидше! – радісно скрикнула Ліліт.

Розділ 3

Не минуло й п’яти хвилин, як хлопчик і дівчинка вже поринули у відкритий космос назустріч пригодам…

Невдовзі мандрівники підлетіли до метеорита, вони приземлилися й вибігли на поверхню.

– О! Дивися, жителі планети Вест добувають каміння для своїх будинків, думаю, ми можемо попросити у них трохи, – рішуче запропонувала Ліліт братові.

Діти підбігли й почали благати вестанців дати хоч маленький уламочок, але ті чомусь не звертали на них уваги. Істоти працювали до сьомого поту, складаючи каміння у величезні вагони, наче шахтарі.

– Що будемо робити? – розгублено спитав Ліам.

– Давай поцупимо, адже в нас немає вибору. Не забувай, що нам конче потрібен хоча б один шматочок для порятунку матусі. Ніхто навіть не помітить нас, – промовила Ліліт.

Ліам погодився. Діти тихенько підкралися й швидко схопили найменший уламок з великої купи. Не встигли вони накивати п’ятами, як їх помітив ватажок робітників, який швидко наказав схопити крадіїв. У цей момент Ліам із сестрою хутко забігли до свого зорельоту. Вони злетіли неймовірно швидко та подалися до наступного місця.

– На нас чекає Калія, гарне й надзвичайне місце, – вигукнув Ліам.

Розділ 4

Планета дійсно була пречудовою, там росло дуже багато вражаючих рослин, дерев та квітів, тутешній ландшафт вважався найкрасивішим у всій галактиці. Діти підлетіли ближче і приземлилися на м’якій поверхні.

– Яка ця планета гарна! – з усмішкою промовила Ліліт.

Мандрівники певний час милувалися незрівнянними пейзажами, а далі швиденько набрали води з найближчого озера й полетіли далі, залишивши приємні спогади від побаченого.

Потім шукачі завітали на Котячу планету, яка була заселена місцевими чотирилапими створіннями.

– Де нам знайти котячий вус? – запитала Ліліт.

– Потрібно знайти того, хто міг би його нам віддати, – відповів Ліам.

– Але ж хто погодиться на таке… Це, мабуть, боляче, – знервовано відказала дівчинка.

Раптом вони відчули, що за їхніми спинами щось ворухнулося. Юні мандрівники миттю розвернулися й побачили невелику постать. Це був кіт, але незвичайний. Істота мала хутро білого кольору та була одягнена в чорний піджак та штанці такого ж кольору. Він стояв на своїх задніх лапах та уважно дивився на гостей пронизливим поглядом, наче хотів прочитати їхні думки. Недовго думаючи, кіт заговорив до дітей:

– Шановні, вітаю на нашій скромній планеті. Можете звати мене пан Сто двадцять дев'ятий.

– Яке дивне у Вас ім'я, – захоплено сказав Ліам.

– Нічого дивного не бачу. У нас мешканці отримують порядковий номер, під яким вони народжуються. Таким чином немає плутанини та не треба витрачати час на вигадування імен, адже на інших планетах, наприклад, Землі, де жителі марнують стільки годин, щоб підібрати своїм нащадкам назву. Вони часто сваряться через це, проте їх можна зрозуміти, адже це ім'я їм щодня доведеться згадувати й промовляти, а кому сподобається постійно чути слово, яке викликає роздратування. Ці земляни досить цікаві створіння, бо й нам вигадують чудернацькі прізвиська та навіть не радяться з нашою думкою. Земляни, до речі, вважають себе нашими господарями, не розуміючи, що це ми обираємо їх, як підлеглих, щоб вони приносили їжу, воду, облаштовували місце відпочинку та інші забаганки. А ще вони постійно дивуються, чого це в нас очі

світяться в темряві, хоча ми їм не раз казали, що прибули до них з іншої планети, та ніхто не розуміє котячої. Окрім цього…

– Звідки Ви це знаєте? – перервала його розмову Ліліт.

– Ми, коти, частенько навідуємося у це місце, адже там є смачні делікатеси, яких важко знайти деінде. До речі, я підслухав вашу розмову та дізнався, що ви прибули сюди по котячий вус. Нащо вам він?

Сто двадцять дев'ятий докірливо подивився на дітей, вимагаючи пояснень.

– Розумієте, нам конче треба цей вус, бо наша матуся тяжко хворіє і від цього наша планета в небезпеці, – несміливо почала дівчинка.

Сто двадцять дев'ятий помітив сльозу, яка непомітно вискочила з ока Ліліт. Він відчув добрі наміри братика й сестрички, оскільки жителі цієї планети ще й мали здатність читати думки. Кіт міцно заплющив очі та стиснув зуби, а тоді різко відірвав один свій вус.

– Ось, візьміть, будь ласка, – він простягнув свою маленьку лапку до дівчинки.

Обличчя Сто двадцять дев'ятого враз стало сумним, але не від болю. Він згадав своє дитинство, перед його очима постала та єдина мить. Його мама кішка багато років тому занедужала. Земля була тим єдиним місцем, де могли врятувати їй життя. Маленьке кошеня з усіх сил голосно нявчало, прохаючи допомоги, та ніхто не звертав уваги. Коли вже всі надії були марними, їх раптом помітила маленька дівчинка, яка гуляла неподалік. Їй стало шкода тваринок і на щоці покотилися сльози. Вона підхопила поранену кішку з малюком та понесла до батька, який працював ветеринаром у місцевій клініці. Він в той день був надзвичайно заклопотаний, але його донька жалібно вмовила оглянути нових пацієнтів. Лікар погодився і через кілька годин виніс вилікувану кішку з операційної…

– Щось сталося? – стурбовано запитав Ліам.

– Ні, нічого. Знаєте, відривати вуса не так вже й приємно, – відказав навіяний спогадами кіт, який щойно повернувся до розмови.

Діти подякували йому та побігли до зорельоту. Сто двадцять дев'ятий щиро побажав їм успіхів та ще довго дивився в їхній бік, доки їхній космічний корабель не розчинився у безмежному просторі.

Розділ 5

Вони облетіли більшість планет та знайшли все, що зазначив шаман у списку.

І ось нарешті мандрівники підлетіли до останньої планети – Землі, тут діти повинні були взяти найважливіший компонент – кісточку авокадо. Вони приземлилися, вийшли й озирнулися. Навкруги була мертва тиша… Тільки десь здалеку чулися незрозумілі голоси. Брат із сестрою пішли на звук, а невдовзі дісталися невеличкого села. У цій місцевості було сумно й тихо, лише одна жінка слізно благала когось врятувати її дитину.

– Таких як ваша донька мільйони. Зрозумійте, немає зараз у нас тут ліків від цієї хвороби! – говорив якийсь чоловік похилого віку.

Ліам та Ліліт вирішили підійти ближче до землянки та з'ясувати, де їм можна знайти потрібний інгредієнт для їхнього зілля.

– Наше питання може Вас здивувати, проте чи маєте Ви кісточка авокадо? – несміливо наважилася запитати Ліліт.

– Що?! – скрикнула жінка. – Кісточка авокадо? Навіщо вона вам? – перелякано дивилася вона на прибульців.

Варто наголосити на тому, що Ліам та Ліліт мали дещо схожу зовнішність, подібно до землян, але колір їхньої шкіри мав світло-зелений відтінок, а між пальцями їхніх рук були перетинки. Окрім цього вони подорожували зорельотом сучасної моделі, тому космічний корабель міг ставати невидимим, коли приземлявся на якусь планету. Таким чином діти, знаходячись всередині транспорту, були непомітні для місцевих жителів

– Хто ви такі та як сюди змогли потрапили? – продовжила ставити запитання жінка.

– Мене звати Ліам, а це моя сестра Ліліт, – спокійно відповів хлопчик. – Ми прилетіли з іншої планети, щоб забрати останній компонент, щоб віддати його чарівнику, який погодився зварити ліки для нашої матусі. Вона тяжко хворіє і потребує допомоги. А як Вас називати?

– Я – Катерина, – відповіла жінка, опанувавши власні емоції. – Справа в тому, що наше селище захопили вороги, які можуть будь-якої хвилини знайти нас і вбити, – пошепки пояснила жінка. – Через брак ліків та продуктів, а ще у зв'язку з постійними обстрілами ми та наші діти змушені ховатися у цьому холодному погребі. Моя донька Оленка разом з іншими та вже тиждень лежить уся гаряча та, на жаль, ліків у нас немає.

Мешканка Землі повела Ліама з сестрою униз по сходинкам. Приміщення було маленьке й темне, лише декілька свічок давали можливість розгледіти все довкола. На дерев'яній підлозі в кутку було декілька мішків з овочами та зерном, а біля них примостилися на одягу ще три жінки, які міцно обіймали своїх дітей. В усіх людей був засмучений вигляд, мокрі від сліз очі, сповнені болем і відчаєм.

– Це наші гості, – перервала тишу Катерина. – Вони з іншої планети та просять у нас кісточку від авокадо задля порятунку їхньої матері.

– Де ж ми її знайдемо, – відповіла інша жінка з немовлям на руках. – Я вже й не пам'ятаю, коли ми востаннє їли цей фрукт.

– У нас є лише картопля, трохи моркви, цибулі та зерно для каші, – додала третя землянка, що сиділа в кутку, тримаючи глечика з водою.

Обличчя Ліліт і Ліама враз стали сумними. Вони добре розуміли, що цим людям взагалі не вистачає їжі, а їм якась кісточка потрібна з дерева, яке росте за тридев'ять земель. Їхнього палива вистачало лише для повернення додому, тому не було змоги шукати іншу місцевість. Прибульці подякували за господиням, що вислухали їх та не прогнали. Тільки вони розвернулися до сходинок, щоб вийти з комори, як їм вслід вигукнув хлопчик:

– Стривайте, я можу вам допомогти.

Він швидко підвівся і дістав із кишені ту саму кісточку з авокадо, яка дуже була важливою для гостей.

– Ось, тримайте, я зберіг її на згадку. Коли ми з батьком мандрували країнами, то мали можливість зірвати й скуштувати цей фрукт… – хлопчик враз перестав говорити, його вологі очі заблищали, проте він видихнув і продовжив.

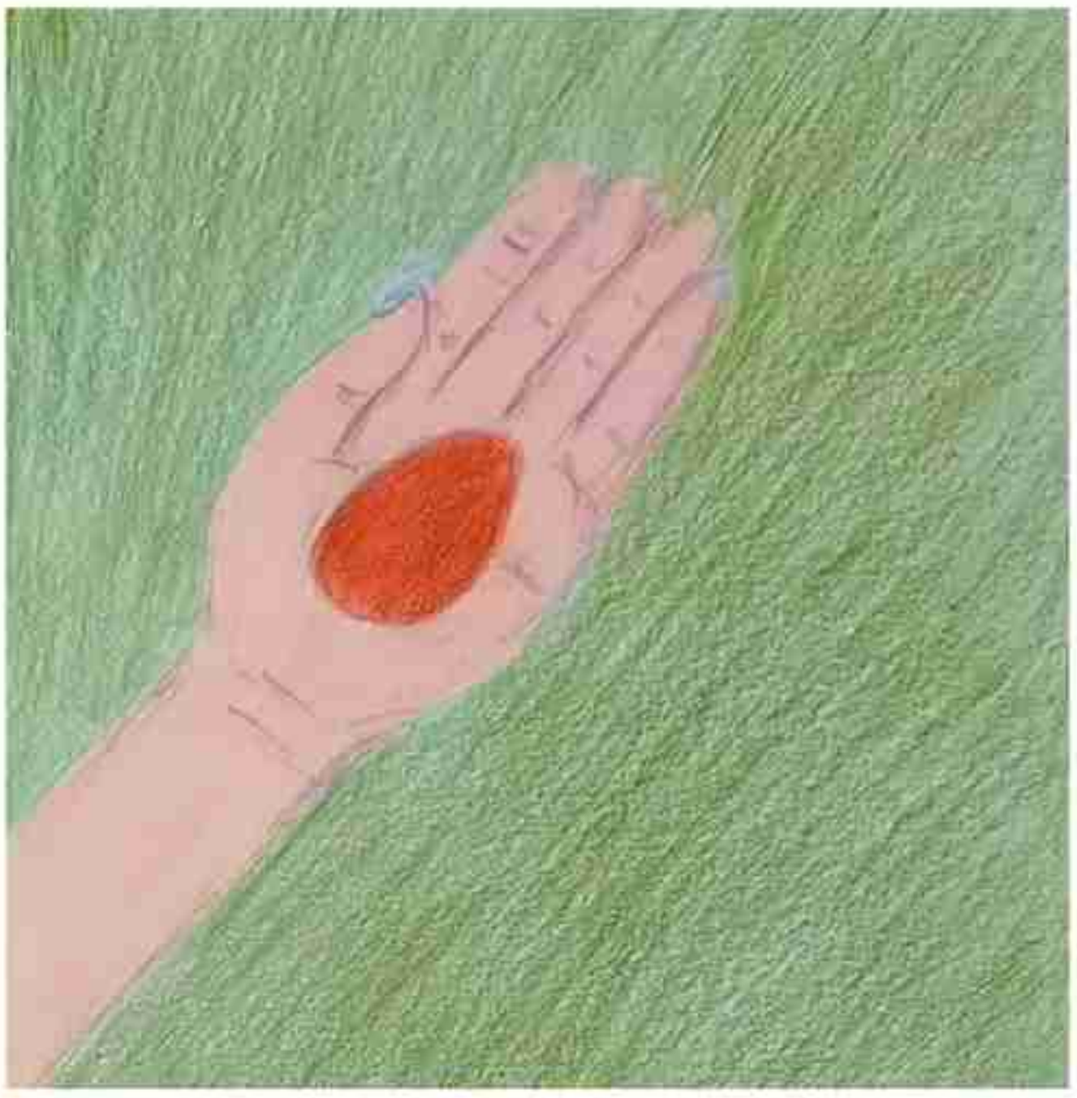

– Вам ця річ треба більше. Врятуйте свою маму!

Ліам та Ліліт не знали як віддячити хлопчикові. Вони були на сьомому небі від щастя, бо тепер зможуть повернутися та вилікувати матусю. На запропоновану допомогу від інопланетян земляни відповіли, що в них лише одне бажання – швидше вигнати ворогів з рідної країни.

Розділ 6

Удома діти побачили свою матір, їй ставало все гірше… Незнайомець, отримавши всі інгредієнти, одразу почав варити зілля, але на його приготування вийшло більше часу, ніж очікувалося. Коли діти забігли до маминої кімнати з готовим зіллям, було вже пізно… Ліам та Ліліт почали голосно плакати, не вірячи в те, що сталося. Вони не встигли…

Аж раптом усі відчули вібрацію під ногами. Поверхня все дужче починала трястися. Їхня рідна планета розсипалася, оберталася на ламке каміння, яке повільно розсіювалось у відкритий космос.

Тутешні жителі швидко почали збиратися та відлітати на своїх зорельотах у пошуках нової домівки. Чарівник миттю підхопив братика з сестричкою, і вони разом застрибнули у космічний корабель.

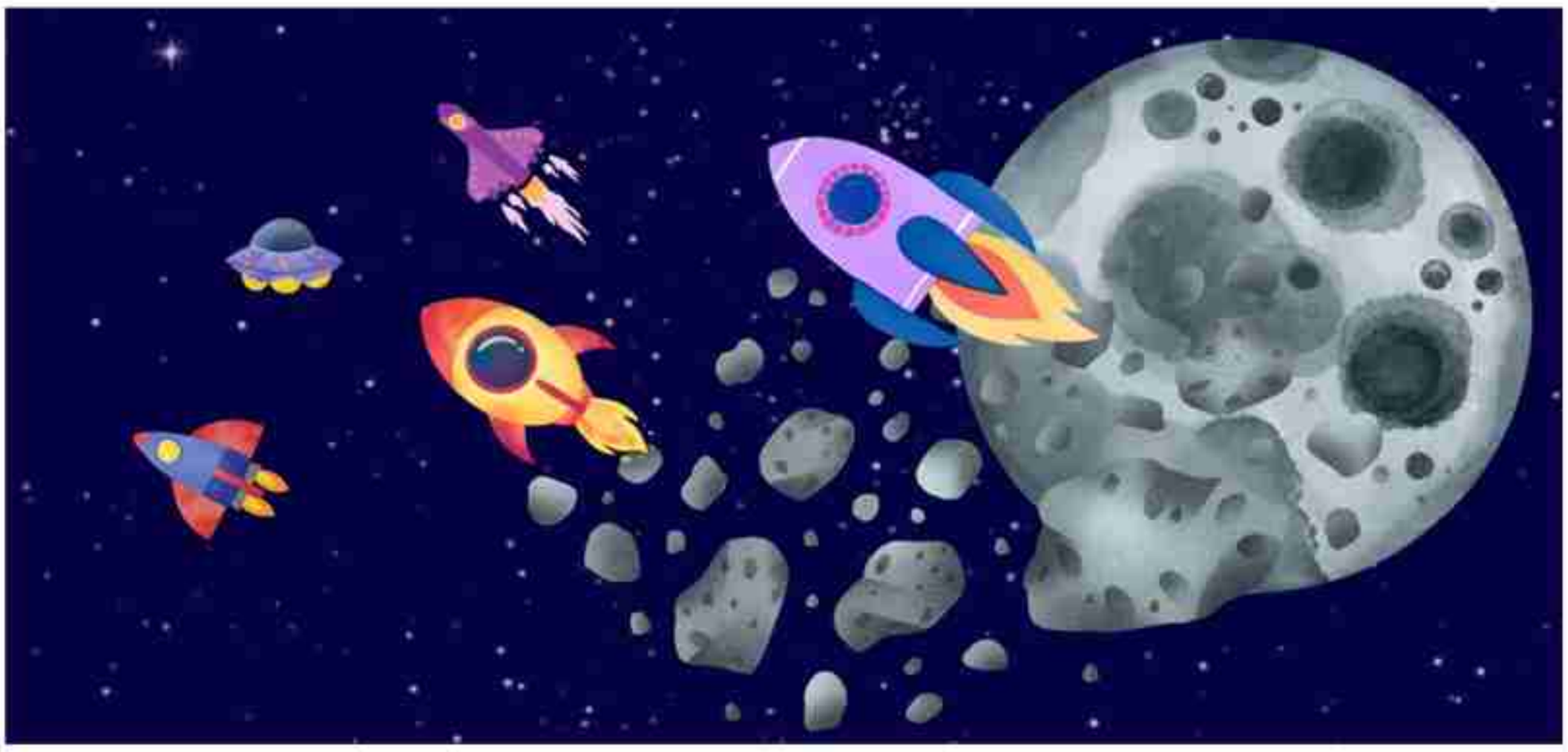

Розділ 7

– Куди ми прямуємо? – у розпачі запитала дівчинка.

– На мою планету. Вона хоч і невелика, проте цікава. Місця усім вистачить, вам сподобається, – з усмішкою відповів чаклун.

– Але ми не хочемо туди, – синхронно відповіли діти.

– Куди ж ви хочете? Вам нікуди йти, – здивовано сказав чоловік.

– Є одна місцина, де в нас залишилися незавершені справи, – впевнено промовив Ліам.

– Везіть нас на Землю! – додала Ліліт.

Діти розповіли чарівнику про їхні мандри, про бідних людей, що перебували у маленькій темній коморі, ховаючись від жорстоких ворогів, про маленьку Оленку, яка лежала хвора з високою температурою.

Почувши такі сумні історії, чаклун трохи замислився, а тоді додав:

– Знаєте, я прихопив із собою зілля, яке ми варили для вашої мами. Нехай його вип'є та дівчинка, воно допоможе здолати її хворобу.

Все ж таки зусилля Ліама та Ліліт не були марними, вони приземлилися на тому ж місці, забігли до комори та віддали ліки землянам.

Прибульці сказали, що хочуть залишитися, щоб разом обороняти їхню землю, адже своєї врятувати їм не вдалося. Відтоді люди вірять у двох ангелів-чарівників, які приходять на допомогу, рятуючи життя, коли це дуже потрібно.

Ярочкіна Інеса

Запорізький ліцей «Логос» Запорізької міської ради Запорізької області

Моя космічна пригода

(казка)

Запоріжжя, 2024

Якось мені видався не дуже гарний день. А почалося все з того, що вранці не спрацював будильник, і я ледве не проспала в школу. Прокинулася лише завдяки матусі, яка ввійшла в мою кімнату й побачила, що я продовжую спати, тому вона почала мене будити.

Спалось мені того ранку дуже солодко. Навіть зовсім не хотілося прокидатись. Але, подумавши про наслідки, які могли бути, якщо запізнюся до школи, я швидко зіскочила з ліжка і поспіхом стала збирати свій портфель.

У школу я потрапила вчасно. Але потім виявилось, що деякі підручники, все ж таки забула покласти у свій рюкзак. І це вже було першою неприємністю того дня.

Далі все почало складатись зовсім не так, як я на те сподівалась. Чомусь забула правила з української мови, що вивчила напередодні. У результаті, припустилася низки помилок при написанні диктанту і самостійної роботи. Букви писались якось криво і так, що й сама не могла прочитати написане в тому зошиті.

На уроці математики чомусь не складалися числа і не виходило вирішувати задачі та приклади. І ще багато чого було в той день такого, про що не хочеться згадувати. Як наслідок, у той день отримала декілька негативних оцінок і догану від класного керівника.

Додому прийшла пригніченою і без настрою. Виконувати уроки теж не дуже виходило. Не вистачало уважності та й не дуже пам'ятала, про що говорили вчителі на уроках. Тож не пам'ятаю, як я їх і вивчила.

Після вечері почистила зуби й пішла спати із зіпсованим настроєм. Надворі вже був пізній вечір. На небі яскраво сяяли зірки. Їх було добре видно через вікно. Я на мить пригадала, як влітку ми з дідусем виходили під кінець дня у двір і спостерігали за ними, немов зовсім іншим казковим світом. Ми знаходили серед них полярну зірку та різні сузір'я з цікавими назвами…

Під теплою ковдрою мені стало затишно й приємно. А очі самі почали змикатись від насолоди, навіяної теплом.

Аж раптом відчула, що знаходжусь не в ліжку! Розплющивши очі, я із подивом побачила, що сиджу за кермом якогось казкового літального апарату, який набирав швидкість і вже починав відриватися від землі. Такі космольоти я раніше багато разів бачила у мультфільмах, але в житті – вперше.

Це була скляна колба, схожа на прозору кулю. Тож, через це скло було добре видно, як швидко рухалася земля під ногами, як пробігали дерева та будинки.

Несподівано земля почала віддалятись від апарата. Внизу вимальовувалися цікаве зображенням, схоже на географічну карту. Там були квадрати полів та змійки рік. Міста та села почали нагадувати щось таке, подібне до комп'ютерної гри. Віддалялись від мого космольоту й озера, ліси. А згодом, все це почало ховатись за пухнастими хмарами, над якими вже пролітав мій апарат.

Тож позаду вже була земля з теплим ліжком, а попереду – невідомість, яка все більше тягнула до себе з постійно зростаючою цікавістю.

Зореліт вже поринав у космічний простір. За скляним куполом починалась суцільна ніч.

Тут я збагнула, що опинилась далеко від дому, у відкритому космосі, проте це мене чомусь не налякало. Я продовжувала уважно вдивлятись вперед, куди тримав курс мій апарат.

Поруч пропливали яскраві зірки. І вони виявились не такими вже й маленькими, як виднілися з двору, коли ми спостерігали за ними з дідусем. Вони були ще яскравішими й красивішими.

Інколи, десь зовсім поруч, пропливали яскраві м'ячі. Як я зрозуміла, то були космічні планети, про які мені розповідав мій дідусь.

Через деякий час, побачила попереду якусь різнобарвну планету, що швидко наближалась до мене. Космоліт почав поступово уповільнювати швидкість, а та планета зростала і ставала такою величезною та красивою, наче якийсь казковий світ.

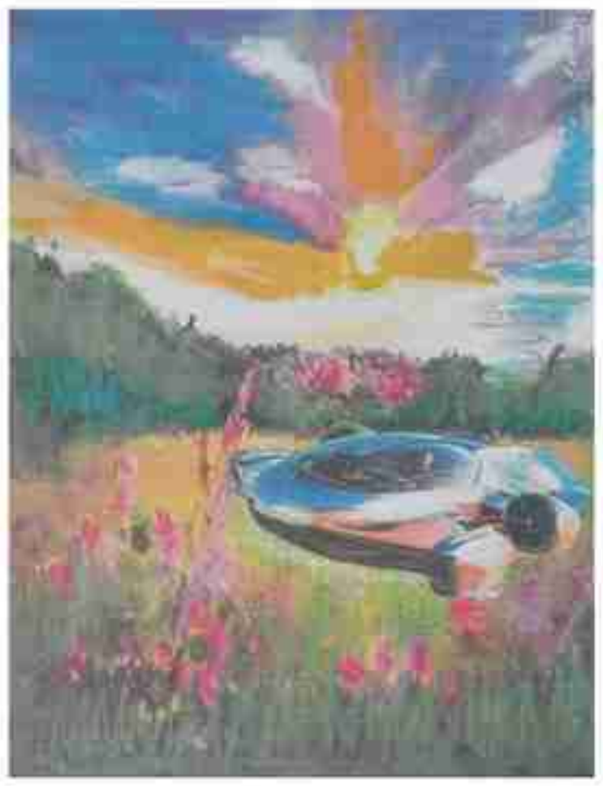

За кілька хвилин вона нагадувати поверхню рідної Землі з містами, лісами та ріками. Космоліт м'яко торкнувся її поверхні. Стало зрозумілим, що мій політ завершено.

Трохи побоюючись невідомості, я в нерішучості підвелась із зручного крісла і попрямувала до виходу. Сходами спустилася на поверхню загадкової планети і почала озиратись навкруги.

Мій космоліт стояв посеред великої зеленої галявини. Вона була дуже гладенькою та повністю вкритою величезною кількістю квітів. З обох боків її оточував густий ліс, а в повітрі царював дуже приємний квітковий аромат. Десь високо в небі літали птахи і звідти чулися звуки їх співу.

Побачене мені нагадувало мою Україну, ту, що до повномасштабного вторгнення. Природа, яка розкинулась переді мною, якось трохи відрізнялася. Наприклад, кольори були набагато яскравішими та підкреслювали її казковість, а квіти росли там такі, яких я вдома ще ніколи не бачила.

Раптом я почула дитячі голоси, що лунали з лісу. Придивившись, побачила, що звідти до мене бігла ціла купа дітей. Вони весело сміялись і жбурляли перед собою м'яча. Помітивши мене, раптом всі зупинились і з цікавістю почали дивитися у мій бік. Знайомих облич серед них не побачила, тож мені трохи стало незручно.

Через кілька хвилин, від юрби відділилися двоє дітей і попрямували до мене. Це були охайно вдягнений темноволосий хлопчик та увібрана в розкішну

квіткову сукню золотоволоса дівчинка. Вони йшли не поспішаючи, але вже скоро зупинилися поруч.

– Мене звати П'єр, – хлопчик простягнув мені свою руку.

– А мене – Лінда, – промовила дівчинка і теж привіталася долонькою.

– А як тебе звати? – поцікавився П'єр, який виглядав трохи старшим за Лінду, проте зі мною він приблизно був однакового віку.

– Моє ім'я – Інеса, – зніяковіло відповіла їм.

– Побігли гратись із нами! – запропонували дітлахи. Вони нічого більше не розпитували, лише обхопили мене за руки і ми разом побігли до інших, які спостерігали за нами весь цей час.

– Це Інеса! Вона прилетіла до нас у гості з іншої планети! – прокричала Лінда в бік дітвори.

Залунали скрізь оплески та дитячий сміх. Тепер ми всі разом побігли до лісу. Над нами кружляло багато різнобарвних птахів та метеликів, а по деревах стрибали пухнасті білочки. Дуже скоро я почала себе відчувати, як вдома. А всі мешканці швидко стали моїми друзями. Ми довго грались разом, бавились у м'яча. Стрибати ж мені сподобалось більш за все, бо це виявилося якось набагато цікавіше, ніж удома. Справа в тому, що там достатньо було тільки трохи відштовхнутись від землі, і я вже злітала вгору ніби птах.

Під час одного з таких стрибків, коли я пролітала повз дерев, мені на плече стрибнула білочка. Вона прямувала разом зі мною, доки їй не віддала горішок, що якимось дивом, знайшовся в моїй кишені.

Такого величезного задоволення від стрибків я ще ніколи не відчувала у своєму житті, але це було реально. І стрибки, і легкість в усьому тілі, і аромати квітів, що переповнювали повітря.

За лісом на нас чекала нова прогалина з красивим синім озером, а вздовж його берега стояло багато величезний мильних куль, що переливались на сонці різними відтінками. Мої космічні друзі запросили мене покататись на них разом із ними. Це дуже зацікавило, проте й здивувало. Я ж добре знала, як ті

мильні кулі лопаються при торканні до них, але погодилась і ми попрямували до берега.

Далі було найцікавіше. Ми з Ліндою та П'єром, тримаючись за руки, швидко пішли прямо на величезну кулю і, раптом, опинились в її самому центрі! Навіть, не відчувши дотику до неї! Продовжуючи рух, почали її крутити своїми ногами зсередини, і вона, разом із нами, попрямувала до озера.

П'єр із Ліндою, помітивши моє здивування, весело засміялись. Мені теж стало весело від цього. І так, сміючись, ми продовжили подорож поверхнею озера.

Повз нас пропливали такі ж кулі з іншими дітьми. Вони, не лопаючи, врізались одна в одну і знову відштовхувались, відпливаючи в різні боки. Так тривало увесь час, в супроводі веселого дитячого сміху.

Аж ось наша куля почала швидко занурюватись і скоро повністю пірнула під воду. Ми опинились в новій, водяній казці. Навколо нас кружляли казково красиві жителі підводного світу. Рибки там були схожі на акваріумні. Такі ж різнобарвні, але більших розмірів. Вони постійно з'являлись під променями сонця і знову зникали, десь… в гущі води. Потім вистрибували на поверхню

озера і знову пірнали навколо нашої кулі. Така їх поведінка нагадувала веселий риб'ячий танок на честь прийому далеких гостей. Від цього мені ставало ще приємніше і радісніше.

Покружлявши під водою, ми знову піднялись на поверхню озера. Незабаром П'єр із Ліндою запропонували мені подорож до моря. Все це було так цікаво, що я не змогла відмовитись. І ось, на превеликий мій подив, наша мильна куля зависла в повітрі. «Універсальний інопланетний транспорт» спрямував політ від озера вбік лісу та гір, що підіймались за ним.

Знову я під своїми ногами побачила яскраві види, серед яких були ліси, поля, озера та ріки. Наближаючись до гір, наша куля уповільнилась. Стало добре видно гірські водоспади та безліч веселок, які світилися над ними. Їх можна було навіть торкнутись руками, але неможливо порахувати, бо одні з них кудись постійно зникали, а інші з'являлись замість них.

За горами ж на нас чекав, неочікуваний для мене, краєвид.

Як тільки ми піднялись на своїй кулі ще вище, як незабаром, зовсім не очікувано, від краю до краю, через весь обрій, скільки вистачало зору, перед нами розкинулось яскраво синє море…

Наша куля повільно наблизилась до берега і м'яко торкнулась піску. Ми вийшли з неї і попрямували прямо до сріблястих хвиль.

Морська вода виявилась дуже теплою та такою, що від неї якось ставало легко й приємно. Ми бігали по ній вздовж берега, але далі заходити я боялась, адже не вміла плавати. Та раптом, не розуміючи як це відбулось, але відчула, що пливу. Поруч же купалися мої нові друзі. Це мені так сподобалось, що я зовсім не хотіла виходити на берег. Через деякий час, приятелі вже були на суші, тому мені довелось плисти до них.

П'єр із Ліндою сиділи на піску й красиво кидали в воду маленькі круглі камінчики. Ті торкались води, декілька разів підстрибували над нею, а потім пірнали і більше не з'являлись.

Я теж спробувала і в мене також вийшло! Вперше в житті! За цим заняттям якось дуже швидко і непомітно сплинув час. Сонце стало повільно наближатись до обрію моря, підказуючи нам, що день доходить кінця.

Ми втрьох розташувалися на березі та мовчки спостерігали, як десь дуже-дуже далеко, на самому краю моря, чудовий рожево-червоний сонячний диск поступово занурювався у воду. Насувалася ніч.

П'єр назбирав гілочок і розпалив невеличке багаття. Коли полум'я почало розгорятись, від нього пішло тепло і воно освітило наші обличчя. Ми ж якомога зручніше розмістилися навколо нього. То простягали руки назустріч вогнищу, то забирали їх назад. Нам не було холодно, але потріскування гілочок в багатті утворювало якусь таку таємничу й романтичну атмосферу, яка почала нас занурювати в роздуми.

– Друзі, а розкажіть мені про вашу планету, – промовила я.

– Наша планета, Розалія, це найзагадковіше місце Галактики. Майже ніхто у Всесвіті не знає про її існування, проте вона є. І ти в цьому переконалась особисто, бо зараз знаходишся на ній, і навіть знайшла тут собі справжніх друзів, – почав розповідь П'єр. – Це планета щасливих людей. Тут всі люди люблять та шанують інших. Ніхто нікого і ніколи не ображає. Навпаки, допомагають одне одному. Ми всі завжди раді вітати гостей нашої планети. Поважаємо інші цивілізації. Якщо випадає нагода, ми із задоволенням приходимо на допомогу тим, хто цього потребує. Радіємо від того, що посприяли комусь в житті стати щасливими. От такі ми, жителі Розалії. А звідки ти до нас прилетіла? Інесо, в тебе ж десь є твоя планета?

– Так, є. Моя планета зветься Земля, – якось дуже сумно я почала розповідь про свою домівку. – Вона теж дуже велика і красива, а на ній є дуже багато різних країн, де люди розмовляють різними мовами, тож багато народів зовсім не розуміють одне одного. Для цього ми в школах вивчаємо іноземні мови. І чим більше ми будемо їх знати, тим краще будемо розуміти людей на Землі. А моя країна, де я живу, зветься – Україна. Це казково багата і красива держава. Я її дуже люблю. Там живуть мої тато з мамою і бабуся з дідусем. Там

живуть мої друзі. Тільки от зараз, у моїй Батьківщині відбувається війна. На нас напала сусідня країна і хоче загарбати рідну землю. Це дуже страшно, друзі! Над будинками літають та розриваються ракети. Падають бомби. Руйнуються хатини. Гине дуже багато людей. На фронті вмирають наші захисники. А це ж чиїсь татки, братики, сини та дідусі. Це дуже сумно. І це дуже-дуже страшно, повірте. Снаряди влучають у мирні міста і села, забираючи невинні життя. Гине багато діточок, деякі залишаються без ручок, ніжок. Велика кількість малюків стають сиротами…

П'єр помітив на моїх очах сльози і зупинив мене.

– Скоро війна скінчиться і все буде дуже добре. І люди перестануть гинути, а ти… Ти більше не будеш плакати, – ледь чутно промовив він. – Дивись! Над нами зійшов Місяць! Як у вас на Землі! Правда? У вас там теж зараз ніч? І на небі такі ж красиві зорі? Та я впевнений, що наші зірочки трохи різні. Дивись, які вони у нас різнокольорові. Хочеш, подаруємо? – посміхнувся він мені.

– Так, – сором'язливо кивнула йому головою.

Вони з Ліндою трохи відійшли від вогнища і простягли руки перед собою, долонями догори.

І як же я здивувалась та зраділа, коли побачила, що різнобарвні маленькі зірочки на небі почали збиратись у зграї, нагадуючи хвостату комету, літали по колу над нами. А потім кілька з них відокремились і рушили прямо на дитячі долоні П'єра з Ліндою.

Я теж простягла долоні, проте жодна зірочка до мене не прилетіла. В цей же час, нові друзі підійшли до мене і висипали в мої долоні свої зірочки, що сяяли в їхніх. Тепер вони мерехтіли й у мене, наповнюючи всю мене радістю та легкістю.

Раптом, звідкілясь почала лунати якась наполеглива електронна мелодія. Мої друзі і все, що мене оточувало, вмить перетворились на сотні маленьких світлячків та швидко розлетілись у різні боки й зникли. Мелодія ж продовжувала надокучливо грати. Я згадала, що це були звуки будильника.

«Сьогодні ж вихідний!» – роздратовано пролетіло в моїй голові. Коли знову спробувала повернутись до своїх нових друзів, нікого поруч вже не побачила. Не було ні моря, ні того, що могло б мене повернути до чудової планети Розалії.

Будильник же вперто наполягав на своєму. Спати більше не змогла. Після всього, що я пережила, зрозуміла, що то дійсно був звичайнісінький сон, який не має нічого спільного з моїм реальним життям… І все це вже ніколи не повториться, і більше не побачу своїх космічних друзів… На мої очі накотилися сльози. Мені стало дуже сумно і я гірко заплакала.

Будильник продовжував галасувати. У той момент, коли потяглася рукою, щоб його вимкнути, побачила, що мої пальці зціплені в кулачки. Я рішуче відкрила їх.

Від побаченого, аж підскочила на ліжку – на моїх долонях лежали різнокольорові зірочки! Ті самі, що мені подарували Лінда з П'єром на планеті Розалія!

«Невже ж це правда?!» – вилетіло в мене. Я миттю зіскочила з ліжка і стрімголов побігла у двір. Небо вже починало світлішати. Я підняла очі і почала вдивлятись в нього, шукаючи зірочки, що танули на очах.

Раптом, десь дуже-дуже далеко, ледь чутно пролунало: «Інеса-а-а! Доброго ранку-у-у! Будь щаслива-а-а!»

Я почала махати в бік неба руками, у яких раптом якось засяяли мої маленькі зірочки. Притуливши їх до грудей, я відчула тепло та легкість по всьому тілі. Захотілося підстрибнути і полетіти, як це було на Розалії, але це вже не вийшло. Та я й не засмутилась. Головне, що відчула присутність моїх космічних друзів, які не полишили мене і спостерігають за мною із Космосу.

Мені стало так легко на душі, що зовсім перехотілось плакати, а навпаки, радість заповнила мене. На очах були сльози від щастя.

Небо світлішало і над обрієм з'явились перші промені ранкового сонця. Побігла швидко в кімнату, прибрала постіль і пішла готуватись до нового навчального дня. Якось так не очікувано пригадались всі забуті правила та задачі, які не могла вирішити вчора на уроці. Мені знову захотілося до школи. Захотілось довести, що я можу і буду добре вчитись.

Тепер я відчула в собі сили, а ще й відповідальність перед П'єром та Ліндою за те, як буду вчитися та якою людиною виросту в своєму житті. Тож, у першу чергу, підійшла і обійняла свою бабусю, яка зайшла до кімнати. А мама вже була на роботі.

Ще мені дуже захотілось записати в зошит свою космічну пригоду, аби вона залишилась назавжди в моїх спогадах і, щоб всі мої друзі мали можливість її прочитати.

Зірочки, подаровані П'єром та Ліндою, нікуди не зникли, але вже не сяють. Вони залишились такими ж гарними та різнобарвними. Вирішила їх наклеїти до моєї історії про нічний космічний політ. Як тільки я помічу, що вони знову засяяли, то буду знати, що зараз Лінда з П'єром десь поруч. І, не дивлячись на те, що не можу їх побачити, я буду радіти їх присутності. А якщо ж раптом так трапиться, що ми знову зустрінемося з ними, їм обов'язково покажу їхні зірочки. Покажу, щоб друзі знали про те, що я ніколи про них не забувала і буду їх пам'ятати і любити все своє життя.

Це, дійсно, справжні друзі. І зараз відчуваю їх поруч, тож мені дуже легко на душі. Тож я впевнена, що скоро в моїй країні справді настане мир і все буде дуже добре.

А ще, мені дуже хочеться, щоб всі діти нашої планети дізнались про мою фантастичну пригоду та отримали таких же справжніх космічних друзів, як і мої. Приятелів, які будуть спостерігати за нами та допомагати, коли буде важко. А ми, в свою чергу, будемо відчувати відповідальність перед ними за те, як ми живемо на своїй планеті Земля.

Ми, діти, скоро виростемо і станемо дорослими. Тож, буде дуже добре, якщо ми будемо брати приклад з людей планети Розалія. Житимемо дружно і допомагатимемо одне одному. Особливо, в ті моменти, коли комусь буде важко.

Ми будемо поважати і шанувати кожного, як це робиться на Розалії. І зовсім не має значення, якими мовами розмовлятимемо, головне, що бажатимемо щастя одне одному.

А ще дуже хочу попросити всіх діточок світу, щоб умовили своїх батьків припинити ці війни. І точно знаю, якщо вони зможуть їх переконати, Землю назавжди полишить біда. Більше не будуть гинути люди і діти, а на нашій планеті назавжди поселяться мир, добробут, щастя та радість, як на Розалії. І це є моє найбільше бажання в житті.

Тож, вітаю вас, і зичу вам великого щастя, діти планети Земля!

Старша вікова категорія (13-16 років)

Бучакчийський Артем

Вірус війни

(казка-фентезі)

Вирій. Розділ 1

На початку віків, коли суцільна темрява панувала над невідомим безмежжям, з неосяжних глибин вилетіло Око — божество, творець Всесвіту та усього живого, визначаючи свою присутність в абсолютній темряві, невизначеній та нескінченній, яка стала полотном для Ока — творця і носія світла. Око летіло, ніби вогняна зірка, здатне зігріти й освітити найпотаємніші закутки простору і часу. Темрява огортала Око, як чорний покрив у цій безмежній ночі, але його сяйво пробивалося крізь безодню та пустоту, намагаючись створити край світла. Невимовна туга огортала Око, і чиста та прозора сльоза-росинка скотилася у нескінченну темряву, перетворившись у плодючий острів Вирій, на якому виріс Прадуб, символ невмирущості.

Новколо Вирію зведені міцні стіни, мов заслінка від інших світів, і там, на цьому острові, на верхів'ї Прадуба, який народжує безсмертні яблука, завжди сидить Сокіл, як вартовий вічності та переродження. З білої і чорної сльози Сокола з'явилися на світ Білий Лебідь та Чорний Лебідь, яких Сокіл перетворив у Білобога і Чорнобога. Білий та Чорний Лебідь плавали у водах озера Живої Води, розпускаючи свої крила на вітрах та танцюючи в гармонії із сяючою росою. В цьому благодатному водоспаді природи кожна крапля – мов живе дихання душі, як поклик до вічності.

Білобог — головний бог добра, щедрий долевизначальник, обертаючи яскраві нитки світла навколо власних пальців, зіткав образ землі, води та світла, в яких розквітли таємничі перлини життя. В очах Білобога сяє світло усіх зірок. Він стоїть, облитий вогнями ранку, як найвищий вершник непохитної стійкості велетенського коня-часу. Білобог через призму чистого кришталю, де промені його мудрості розбиваються на безліч відтінків тепла і світу, слідкує за світовим порядком. Крила його лоскочуть небо, мов легкий вітерець, тримаючи на собі добро і життя.

Чорнобог — бог мертвого світу, вкритий чорними вогнями, які палають не від світла, а від зловісного внутрішнього вогню. Його обличчя, мов темне небо без зірок, втягнуте в глибокі тіні, а в очах безмежний морок. Його кроки видають злий гул підземного грому, який оголошує його наближення. Крила його чорні, зшиті зі страхітливих кошлатих хмар, що метушаться ніби змії. Чорнобог — володар підземних просторів, його палац зведений зі скель та тісних тунелів, де кожен куток пронизаний темрявою. Його душа, як мертве пекельне озеро, спокійно хвилюється від холодного вітру невпинної війни. Чорнобог — це той, хто живе в пекельному тумані, збираючи темряву, щоб одного дня огорнути світ суцільним мороком.

У тіні хмар, де світло було лише споглядданням далеких днів, розгорнулося надзвичайне нескінченне поле битви між Чорнобогом і Білобогом. Битва була величезною драмою, де час сповільнював

свій плин, а вибухи блискавок створювали вогняні картини на небі. Чорнобог і Білобог переплітались в єдиному поєднанні світла і темряви, в якому кожен їхній рух вибивав іскри космічної енергії; відгомін битви становив мелодію самого Всесвіту. Переможців у цій битві не було. Промайнули мільйони років. Настало 21 століття. Сокіл поглянув на Землю і вжахнувся від побаченого. На Землі точилася несправедлива війна.

Домовик. Розділ 2

У цей час на Землі, на горищі, у своєму таємничому світі, свого власного затишного будинку жив Домовик. Його очі — світлі промені, що огортають таємничу магію родинного вогнища. Він творець тепла та порядку в родині, він невидимий вартовий затишку та сімейного благополуччя. Домовику було усього 300 років. Багато чого бачив на своєму віку. Але останні 77 років жилося йому добре. Він дбав про родину, грав із дітлахами, насолоджувався життям. Його завжди шанували, ставилися з повагою, пригощали смачненьким. Але одного дня він прокинувся і не зрозумів, що діється.

Це сталося в лютому … 22року, у будинку, стало тихо і порожньо. Зник навіть Чур, охоронець домашнього вогнища; ніде не будо Жировика, що сприяв добробуту і достатку у родині. Покинута оселя назавжди замовкла, і залишені подарунки для Домовика втратили свій сенс. Він стояв у кімнаті, і згадував сміх, яким колись був наповнений простір. Домовик поклав свої руки на велике сумне

серце, його світло виблискувало приглушеним сяйвом. Він почав блукати, дім виглядав, наче мертвий. Домовик намагався знайти свою родину, але розгубився. Він не звик до того, що рідні можуть бути в різних місцях, дуже далеко один від одного. Домовик не міг розірватися на декілька частин. Його душа, щедро наповнена гостинністю і турботою, шукала новий дім, де вона могла б знову принести тепло та радість. Домовик вирушив у дорогу. Серце його ще тремтіло від болю розлуки зі своєю родиною і вигравало мелодію самотності, але глибоко в його душі загорілася вогняна надія. Він зустрів інших домовиків і вжахнувся, тому що їх було дуже багато. Одні домовики залишилися без домівок: їх зруйнували нелюди. Ці домовики нагадували мандрівників, загублених у великому лісі, в очах тремтіло віддзеркалення згубленого щастя. Колишня велич їхніх домівок завмерла у часі, і як захололе тіло, покинуте душею, домівка лежала в руїнах, чекаючи на оживлення. Домовик, колись хазяїн у власній оселі, тепер був блуканцем між розкиданими залишками руїн. Серця цих домовиків пертворилися на каміння.

Найгірше було домовикам, які втратили родину. Вони лежали серед руїн свого житла, які раніше нагадували казковий сад і були наповнені весняною красою. Їх очі дивилися на залишки родинного вогнища, яке згасло, як яскрава зірка. Їхні долоні оніміли, пам'ятаючи колишню службу. Серця ще билися, все більше наповнюючись кров'ю і жадаючи помсти.

Домовик вирішив звернутися за допомогою до Берегині.

Берегиня — богиня добра і захисту людини від усілякого зла, теж не відала, що коїться. Її обличчя, осяяне весняним світлом, захололо; її волосся кольору проміння сонця почало чорніти; очі, ясні, як небесний світ, стали прозорі. Весняні квіти, якими був наповнений кошик Берегині, зів'яли.

Домовик і Берегиня вирішили відправитися у Вирій, шукати допомоги у богів. Земля почала дрижати, наче тривожний стук серця у грудях. Відчуття, ніби кожна секунда може бути останньою…

Нечиста сила. Розділ 3

Серед темряви підземного царства наляканий Чорт прокинувся з відчуттям, ніби кожна секунда може бути останньою у його житті. Злітаючи зі свого кам'яного трону, Чорт схопився, неначе дитина від кошмарів. Вогненні очі Чорта, які зазвичай випромінювали агресію і безжальність, тепер світились наляканою тривогою, вражені гучним ревом вибухів авіаційних ракет. Його тіло, худе і гнучке, покрите густим волоссям, сяяло червонуватим вогнем, неначе відбиток безодні, здригалося кожної миті. Вперше у житті йому було моторошно. Чорт опанував себе. Руді ріжки на його круглій голові вирівнялися. Кожен кіготь був наготові, як гострий судовий клинок, який чекає свого часу, щоб нанести удар. Таємничий Чорт — невловимий, як тінь, літав у повітрі, немов вітерець пекельний,

душу. Короста та віспа змішалися на її шкірі, немов хаотичне танго смертельних хвороб.

Ломота, яка завжди навіювала жах та відразу, виглядала нещасно. Голова, завжди повернута назад, і кінцівки, вигнуті в зворотньому напрямку, вирівнялися. Вона була схожа на дівчину, покинуту парубком.

Лякливиця, яка несла людям переляк, тепер сама забилася у куток і, затуливши вуха руками, сиділа мовчки.

Навія почала відчувати одночасно біль і стаждання усіх скалічених і померлих дітей, несамовито реготала, закотивши очі, і не могла зупинитися.

Очниця і Трясовиця лежали поруч. Очниця, яка несла людям сліпоту, не могла більше творити зло. Її гнилі очі почали бачити все, що відбувалося у світі: батьків, які втратили своїх дітей, і дітей, які залишилися без батьків. Трясовиця, що несла людям гарячку і смерть, була безсила, втратила контроль над своїм тілом, вона відчувала порожнечу знівеченої війною Землі; єдине, що їй залишилося – це жахливі обійми потворної сестри.

Лінь і Черевуха взагалі загубилися у просторі.

Мара не могла допомогти своїм дітям і збиралася летіти до Чорта, була впевнена в тому, що це він накоїв стільки лиха. Не встигла Мара піднятися в небо, як побачила розгубленого Чорта і зрозуміла, що це не його витівки. Мара з Чортом вирішили відправитися у Вирій,

щукати правди, вони не могли існувати і не творити зло, а війна на землі позбавила їх цієї можливості.

Вони летіли у нічному небі, сріблястий місяць стежив за ними. Раптом на землі пролунав вибух, вогнена квітка розцвітала, розправляючи свої пелюстки. Хмара чорного диму піднялася в небо і огорнула Чорта і Мару.

Переможна битва. Розділ 4

Хмара чорного диму усе вище піднімалася в небо, огортаючи все на своєму шляху і залишаючи за собою темряву. Ця темрява піднялася високо в небо, торкнулася Вирію. Навіть Білобог і Чорнобог припинили свою нескінченну битву. Сокіл був вражений, він відає долями богів і людей, його погляд пробиває кожен куточок відомого і невідомого світу, виводячи на поверхню таємниці, заховані в пелюстках часу, нічого не відбувається без його дозволу, але люди перейшли усі дозволені межі. Люди, які були створені для щастя і радості, вбивали і нищили один одного. Допомоги благали усі: і люди, і боги, і міфічні істоти. Сокіл закликав усіх своїх підданих. Першими виринув із простору Перун, бог блискавки і грому. На золотому небесному коні примчав Дажбог, бог Сонця, світла і добра, його обличчя обсипане зоряним пилом, сяяло теплом і величчю. Коляда разом з вічно юною богинею Даною, що породила на світ Любов і Землю, припливли на небесному човні. Сивобородий Зюзя, бог зими, прийшов босоніж, без шапки. Купайло, бог

родючості, приніс із собою клаптик спаленої землі. Ладу, чарівну богиню весни, принесли на своїх обпалених війною крилах птахи. Ярило, бог весняних робіт, з'явився із першими променями сонця. Мокоша, богиня родючості, жіночого рукоділля, мистецтва, заступниця вагітних і породілей, принесла із собою тугу та віддчай усіх матерів. Сварог, могутній бог неба, з'явився на блакитному троні. Стрибог, бог вітрів, прилетів із своїм батагом, яким поганяє вітри. Див, божество стаху і смерті, з'явився, як шепіт забутого кошмару. Амазонки примчали верхи на своїх бойових конях. Прилетіли Чорт з Марою, та прийшли Домовик з Берегинею. Усі чекали Пека, бога пекла і війни. Він мав навести лад у світі, тому що війна, криваві бійки та кровопролиття – це його стихія. Але Пек виявився безсилим перед злом, яке огорнуло Землю.

Тоді Сокіл наказав Білобогу і Чорнобогу об'єднатися, щоб побороти зло на Землі, знищити вороже військо.

Почалася справедлива і переможна битва за життя. Величні боги, невидимі людям, світлі і темні сили об'єдналися для того, щоб побороти зло, знищити вірус війни, допомогти українцям вистояти, перемогти і звільнити їхню країну.

Білобог з силами добра стримували ворога. Дажбог засліпив загарбникам очі, Перун своїми блискавками вивів з ладу усю ворожу техніку і зброю, Зюза заморозив лихі серця, Лада обвела ворожі тіла гілками дерев і прикрасила їх квітами, Купайло не стримував ріст

жита та пшениці, у яких тонули нелюди, Домовик примушував їх згадати свої залишені домівки, у які вони більше ніколи не повернуться. Берегиня наповнювала серця вбивць коханням і теплом, щоб вони відчули безповоротно втрачене щастя, яке знищили самі.

Чорт і Мара неслися перед Амазонками і вказували їм шлях. Повітря наповнювалося запахом пилу, пороху і гарячого металу. Амазонки, непокірні і невидимі дочки вітру та вільної ночі, стрімко неслися у бій з елегантність танцівниць. Вони підіймали свої безжальні мечі і впевнено знищували ворожу армію. Див перетворився на живу могилу, яка затягувала душі померлих. Від загиблих загарбників, заражених вірусом війни, не залишалося сліду ні на землі, ні у пам'яті їхніх нащадків. Вони перетворювалися у чорний дощ, і зникали у таємничому царстві Пека. Їхні душі затягувало у найглибщі вогняні горловини підземель, які обіймала темрява. Це була справедлива кара богів, останнє попередження народу, який вважав себе вище за інших. Наступного разу, якщо вони не зроблять правильні висновки, боги їх зітруть з лиця Землі. Пам'ять про їхні злочини та сором перед усім світом навіки закарбується в свідомості усіх наступних поколінь.

Повернення додому. Розділ 5

Знесилені Чорт і Мара повернулися додому. Після пережитого Чорт не міг знайти собі місця у своєму жахливому домі. Він

завждивважав себе найбільшим злом на світі, а тепер розумів, що його підступні витівки, це як забавки неслухняних дітей. Втомлений Чорт міцно заснув.

Мара, побачивши своїх дітей, зраділа, вони були як завжди потворні і щасливі.

Поки Чорт спить, а Мара тішиться родинним щастям, у людей є час, щоб оговтатися від пережитого і ще раз замислитися на цінністю життя: не допустити повернення вірусу війни.

Після переможної величної битви Домовик повернувся до безлюдної холодної домівки. Він дуже втомився від блукань, став меншим, змарнів, його одяг перетворився на лахміття. Знесилений, він ледве доплентався до горища, загорнувшись у стару ковдру і задрімав. Проспав Домовик три дні і три ночі та прокинувся від відчуття всеосяжного щастя. Домовик лежав із закритими очима, і уважно прислухався до всього навколо. Він відчув теплий шепіт весняного вітру, який намагався його розбудити, і раптом, підскочив, почувши дитячий сміх. Домовик не міг собі знайти місця від радості: усі повернулися додому. Дідусь і бабуся поралися на подвір'ї, мати готувала сніданок, діти сміялися у своїй кімнаті. Але дитячий сміх був інший: без радісного сяйва у очах, не такий, як раніше: дзвінкий та безтурботний. Тато ще не повернувся додому: він був у лікарні, одужував після важкого поранення. Домовик поглянув довкола і побачив подарунки: хліб і сіль, кашу з молоком, смачні цукерки,

теплу ковдру, новий одяг, який для нього пошила мати, лампадку і декілька яскравих монет. На обличчі Домовика почала з'являтися усмішка, як промінь яскравого сонця, який пробивається крізь темні хмари. Домовик знав, що тепер усе буде добре: він буде дбати про свою родину, оберігати усіх від негараздів. Єдине, що йому було не під силу — це плин часу, коли одне покоління змінює інше. Як Домовику хотілося, щоб злих людей більше не було у світі, щоб люди зрозуміли, що їм для щастя достатньо «клаптика землі», на якому вміщаються їхні ноги.

У цей час очі Берегині знову засяяли, наповнилися коханням, вірою, надією і теплом; вона завжди буде стояти на захисті правди і віри, залишиться символом непохитності та національної гідності українців.

Кармалюк Андрій

Комунальний заклад «Гімназія №2 м. Приморськ»

Приморської міської ради Бердянського району

Запорізької області

Виконав: **Кармалюк Андрій Вікторович,** 15 років

Космічні подорожі майбутнього: «У світі нереального»

Космічні подорожі майбутнього: «У світі нереального».

Космос завжди був однією з найбільших таємниць для людства. Зоряне небо зачаровує і надихає нас мріяти про подорожі до далеких світів, де можуть існувати невідомі форми життя і незвичайні явища. Тож, що лежить за межами наших найсміливіших мрій? Що ми могли б побачити, якби могли подорожувати від зорі до зорі, від планети до планети, від галактики до галактики? Такі питання виникають у мене, коли я спостерігаю за зоряним небом.

Одного дня, спостерігаючи за зоряним небом, я уявив, як виглядає космос і які таємниці він приховує. Усі ці зірки, планети, галактики, що мерехтять у темряві, здаються такими далекими і загадковими. Я почав фантазувати, як, можливо, у майбутньому ми зможемо відправитися в незвідані світи, де чекають дивовижні відкриття.

Запрошую вас зі мною до фантастичної подорожі у світ космічних фантазій, де немає обмежень для уяви та знань.

Уявімо, що настав 3000 рік, і люди мають особисті космічні кораблі, здатні досягти будь-якої точки Всесвіту. Мій корабель називається «Зоряний Мандрівник», який схожий на блискучу, майже прозору кулю. Це не звичайний корабель – він може розпізнавати думки й бажання свого пілота. Варто лише уявити місце, куди хочеш потрапити, як «Зоряний Мандрівник» миттєво прокладає маршрут.

Наша подорож починається у світ «Феєрії», де ночами все сяє різнокольоровим світлом, немов величезний феєрверк. У повітрі літають дивні істоти – «Веселкові Танцюристи», які вміють спілкуватися між собою через різнокольорові промені. Вони танцюють, створюючи справжні космічні симфонії світла, здається, ніби ти потрапив на виставу, яку неможливо забути.

У центрі цього світу розташована галактика, яку місцеві жителі називають «Рай Вічності». Це не звичайна галактика, а місце, де час тече в усіх напрямках одночасно. Тут можеш зустріти квіти, які розквітали у минулому, а потім знову і знову повертаються до життя у майбутньому. Від кожної квітки розходиться

приємний аромат та легкий, майже невидимий туман, що дарує спокій та ніжність. Кожен, хто там побував, прагне туди повернутися.

Подорож триває і «Зоряний Мандрівник» переносить тебе на планету «Віта» – планету життя. Це справжня планета загадок, де не існує постійного часу – іноді там можна побачити минуле, а іноді – майбутнє. Ти, ніби, дивишся у дзеркало, у якому бачиш себе з майбутнього або минулого — наче тебе торкається інша версія твоєї власної історії.

Фантастична подорож занурює мене у безмежний галактичний океан, де по хвилях енергії, наче по морю, пливуть кораблі, які дуже схожі на велетенського кальмара з щупальцями, наче вєєр. Кораблі світяться у темряві й виглядають надзвичайно гарно – як новорічні ялинки. А щупальці створюють звуки, схожі на музику і здається, що сам Всесвіт слухає цю колискову на ніч.

Завершальна подорож — це політ до найяскравішої зірки - «Зірка яскравих мрій», яка входить до сузір'я «Чарівна Фея». Шлях до неї відкривається лише для тих, хто йде у подорож без страху, з чистим серцем. Він веде у світ мрій — місце, де реальність зливається з фантазією, а час перестає існувати. Тут живуть всі нереалізовані мрії, які кожен з нас колись загубив, і вони мовчки чекають на повернення своїх власників. Подорож до «Зірки яскравих мрій» завершується новими ідеями, мріями і бажаннями.

Зрештою, завершуючи фантастичну подорож, розумієш, що Всесвіт – це місце, де мрії та фантазії стають реальністю, де знаходиш натхнення і прагнеш до нових висот.

Я вірю, що в майбутньому космічні подорожі стануть можливими, і ми зможемо доторкнутися до цих далеких, загадкових світів, що тільки й чекають на сміливців, готових розкрити їхні таємниці. І хоча це поки що тільки мрії, я вірю, що одного дня людство дійсно зможе стати частиною цього дивовижного Всесвіту і розкрити всі його загадки. А можливо, хтозна, колись і я зможу стати одним із дослідників Всесвіту, і мої фантазії стануть реальністю.

А поки, нехай цей дивовижний, таємничий і фантастичний космос буде джерелом натхнення і захоплення для кожного з нас!

Яценко Єлизавета

Комунальний заклад «Берестівська гімназія» Берестівської сільської ради
Бердянського району Запорізької області

НОМІНАЦІЯ

ЛІТЕРАТУРА, ЖУРНАЛІСТИКА

ТЕМА КОНКУРСНОЇ РОБОТИ

МУЗИЧНА ПРИГОДА ЛЮМІН І НІЛУ

(Казка)

ВИКОНАЛА:

Яценко Єлизавета Віталіївна

Вік: 16 років

У далекій галактиці, за дев'ятьма планетами, існувала чудова Зіркова Долина, де зірки танцювали, а повітря наповнювалося мелодіями. Там жили добрі істоти, які співали та грали на чарівних музичних інструментах.

Одного вечора маленька Люмін, дівчинка з великим добрим серцем, заснула і потрапила у казковий сон. Їй явилася Нілу, принцеса Зіркової Долини, яка просила допомоги: злий чаклун Ітер почав викрадати музику і світло з планети, щоб залишити її навіки в тиші і темряві. Люмін не вагаючись погодилася і вирушила з принцесою в дорогу.

Перед ними розкинулися чарівні ліси та високі кришталеві гори. Серце Люмін тремтіло від хвилювання: яка ж пригода їх чекала! Подорожуючи планетою, дівчата дбайливо збирали кожну ноту, кожен звук. Разом з мешканцями Зіркової Долини вони створили могутню симфонію, яка мала силу розсіяти тіні.

Наступним кроком було добратися до злодія Ітера і повернути пісні та світло. Але перед ними розкинулося величезне Озеро Сліз. Вода в ньому була темна і глибока, ніби ховала в собі всі страхи світу. Люмін і Нілу зупинилися на краю і злякалися. "Ми не зможемо перейти через це озеро", – прошепотіла Нілу. "Але ж ми повинні спробувати!" – відповіла Люмін, хоча в її голосі теж чулися нотки сумніву. На очах Люмін і Нілу виступили сльози, їм стало дуже соромно, що вони можуть зрадити мрію планетян. Дівчата підняли голови й глянули один одному в очі з відчаєм і безпорадністю, але з надією на диво... І в цей момент помітили, як маленька біла пір'їна під легким подихом вітру долає Озеро Сліз. Дівчата відкрили очі від подиву, від того, що пір'їнка, заручившись допомогою вітру легко долає перешкоду. Їхні погляди знову зустрілися, вони зрозуміли, що підтримуючи одне одного обов'язково виконають задумане. І саме в ту мить якась іскра пробігла між ними й сльози вмить висохли, і о диво! Озеро Сліз почало швидко

випаровуватися, перетворюючись на велику райдугу. Зраділі Люмен та Нілу пішли вперед під веселковою аркою.

Але попереду чекала нова перешкода — чарівний Ліс Забуття, що стояв суцільною стіною. Це був ліс, у якому не жили ні звірі, ні птахи, в якому панував німий мирний спокій. Мандрівниці ступили поміж дерев, і лісове царство поглинуло їх своєю красою та величчю. Принцеса Нілу та Люмін блукали звивистими стежками, милувалися дивовижними кущами та деревами. Час спливав, а дівчата цього не помічали. І ось їхню увагу привернула та сама маленька біленька пір'їнка, що продовжувала свій шлях від подиху вітру. Вітер сколихнув гілку дерева, яка відгукнулася шепотом старої забутої мелодії. Дівчата аж підскочили, коли згадали свою місію. Принцеса Нілу вирішила перевірити свої здогадки й погойдала гілки інших дерев, а ті почали видавати старі й нові мелодії. Дівчата вирішили зібрати їх усі, для того, щоб підсилити свою — переможну. Як тільки вони завершили, ліс розступився і перед ними постали високі химерні гори. Саме тут мешкав Ітер.

Люмен та Нілу не вагаючись зайшли в просвіт між хребтами й невдовзі опинилися у великій залі, де на великому троні сидів Ітер.

– Довго я вас чекав, — сказав злодій. – Нарешті ви принесли останні мелодії цієї планети. Тепер я занурю планету в темряву та тишу!

– Ні, Ітеру, ця пісня тебе переможе, бо це мелодія сердець всіх жителів нашої планети, це симфонія дружби й надії!

І дівчата почали співати. Але в цей момент заскрипів і відкрився великий чорний орга́н, який почав поглинати всі звуки. Ітер закинув голову і розсміявся дзвінким, пронизливим сміхом. Його очі спалахували злим блиском. "Ваші пісні марні!" - проревів він. "Цей орга́н поглине їх усі!" Люмін і Нілу стиснули губи. Вони відчували, як страх намагається паралізувати їх. Але потім Люмін згадала про маленьку пір'їнку, яка так

сміливо подолала Озеро Сліз та Ліс Забуття. "Ми не здамося!" - вигукнула вона, і в її очах засяяла рішучість. Нілу кивнула у відповідь. Вони зрозуміли, що їм потрібно робити. Нілу та Люмен швидко почали дертися вгору з протилежних кінців залу, і коли піднялися високо, стали одна навпроти одної та ще голосніше почали співати.

Знову засміявся Ітер та заскрипів демонічний орга́н. Але мелодія не зникала, а навпаки, ставала все сильнішою та сильнішою, бо поширювалася у всі боки, доходила до кришталевих вершин і поверталася з новою силою відлуння. Старий музичний інструмент захлинувся від такого напору звуку і тріснув навпіл, а з нього полинули вгору всі раніше зібрані мелодії. Від доданої нової хвилі звуків, всі гори почали дрижати та почали руйнуватися. Коли гірський кришталь розсипався — з під нього полинуло яскраве світло, що зробило день на планеті ще яскравішим. Тим часом Принцеса Нілу та Люмен опинилися в небезпеці — все навколо дрижало і розвалювалося, але вони були задоволені, що виконали свою місію. І в той момент, коли здавалося, що це остання мить їх життя, — побачили над собою білу чарівну пір'їну, яка стала такою великою, мов небесний корабель. Дівчата по черзі забралися до пір'їни, а вона понесла їх до Зіркової Долини.

Наші героїні були вже далеко, коли почули сильний гуркіт — то обвалилися всі гори та накрили собою злого Ітера.

Зіркова Долина знову наповнилася мелодійними звуками та щастям. На честь перемоги Люмін отримала золотий камінчик від Нілу, який би нагадував про силу дружби та музики.

...Прокинувшись, Люмін знайшла камінчик у своїй руці й зрозуміла, що навіть у найтемніші часи варто вірити в добро, дружбу і мріяти про нові пригоди.

Захарченко Надія

Космічні істоти Добра рятують Україну

В тридев'ятому царстві, в тридев'ятому панстві давно, а може і не дуже, сталося велике лихо. На мирний народ пішли війною «сусіди»… Саме так хотілося б мені почати свою розповідь, бо воліла б розповісти якусь вигадану, казкову історію про нерівну, але справедливу перемогу добра над злом. Але нажаль моя оповідь має реальне підґрунтя, фіксовану дату, реальних сусідів-ворогів і найсправжнісіньких Героїв – воїнів світла і добра – наших українських супер героїв.

Розпочалося все у той найстрашніший день для українців - 24 лютого 2022 року, день, який розділив наше життя на до і після. До – це було щасливе дитинство, сповнене мрій на майбутнє життя… Після – несе лише біль, сльози, страждання, розруху і смерть…

Саме в цей день почалася війна, так я не помилилася (дуже б хотілося, щоб це була помилка), як би жахливо не звучало це слово у XXI столітті, але, на превеликий жаль це наше сьогодення. Ми вже майже три роки чекаємо допомоги від світу, бо мали надію (говорю в минулому часі, бо я вже почала втрачати цю віру і надію), що всі повинні піднятися на боротьбу з диктатором…Але у цю важку пору для нашої України весь світ ніби спостерігає і випробовує наш незламний народ. Ворожі війська просто

знущаються з мирних жителів, ведуть підступну, нечесну війну, воюючи не на полі бою (де б вони швидко отримали відсіч від наших воїнів - янголів-охоронців), а просто тероризують нашу енергосистему та мирні міста, а ми не здаємося. Усі ми, від малого до великого, віримо у нашу перемогу, у допомогу потойбічних сил. Особисто я віру, бо мені нещодавно наснився трохи дивний, але віщий сон: нам на допомогу прийшли прибульці з космосу.

Одного пізнього вечора, після тривожного, насиченого повітряними тривогами дня, я міцно заснула, і ніби перенеслася у зовсім інший час і світ. Світ, де не було тривог та вибухів, сліз та невинних смертей. Я пролетіла над своїм рідним Запоріжжям, можливо промайнула ще декілька міст, і після загадкового спалаху мій літаючій пристрій приземлився.

Я з острахом вийшла на тверду поверхню, озирнулася навкруги і вирішила поводити себе розважливо і впевнено, як герой оповідання Роберта Шеклі «Запах думки» Лерой Кліві, який навчився керувати своїми думками, що і допомогло йому вижити на невідомій планеті. Я подумала, що якщо він зміг, то і мені це під силу. Місцевість не нагадувала мені нічого подібного із Землею, я не знала чого мені тут чекати, але внутрішній голос мені підказував, що я з усім впораюсь і знайду тут друзів, а не ворогів… Невдовзі до мене підійшли високі, невиразні істоти, я не могла розрізнити чітких рис на їхньому обличчя, але мій погляд зупинився на їхніх очах (можливо це у них і не очі, але я сама собі подумки вирішила, що це саме вони, і була впевнена, що я можу керувати їхніми думками) і вони випромінювали спокій і добро (в цей час я саме про це думала). Ці істоти не говорили, але слів і не потрібно було. Ми почали обмінюватися думками, істоти Добра (це я їх так нарекла у своєму сновидінні) повідомили мені, що скоро увесь цей жах закінчиться. Бо космічні сили вирішили втрутитися у цей збройний конфлікт, бо не сила їм дивитися як Незламна Україна веде нерівну боротьбу і істоти Добра відтепер будуть своїми думками відводити небезпеку від нас. Вони повідомили, що за одну мить вони не зможуть закінчити війну, нам ще прийдеться повоювати, але з кожним днем ситуація буде змінюватися на бік України, ворог буде зазнавати все більших і більших поразок. І врешті решт відмовиться від своєї безглуздої ідеї захопити наші землі та поневолити наш народ (бо це неможливо), бо Україна буде оповита невидимою захисною системою, яка захищатиме її від ворожих ударів. Настав ранок і я прокинулася

у напрочуд гарному настрої, згадала усі мої нічні подорожі і зустрічі і вирішила, що цей сон був віщим і мені відведено важливу місію: силою своєї думки наближати нашу перемогу, а космічні істоти Добра будуть мені в цьому допомагати. Тепер я кожен ранок обмінююся думками з моїми космічними друзями, і я впевнена, що 2025 рік буде ПЕРЕМОЖНИМ, про це мені натякнули нові друзі. Моя Батьківщина стане символом добра і справедливості, мужності та відваги для усього світу і більше ніколи не відчує лиха війни, бо космічні істоти Добра будуть постійно підживлювати невидиму захисну систему над Україною!!!

Агапова Ангеліна

У далекому Космосі, на планеті Фелічіта, де курчата теж вилуплювалися з яєць, жило маленьке курча на ім'я Пі. Це було дуже допитливе курча, яке завжди хотіло знати, як все влаштовано у світі. Одного дня, коли воно гуляло по галявині, побачило старого мудрого птаха Соловія, який сидів на гілці дерева.

– Привіт, дідусю, - привіталося Пі. - Чи можете ви мені розповісти, що було спочатку, курка чи яйце? Старий птах посміхнувся і сказав:
– Мій юний друже, це питання не має однозначної відповіді. І курка, і яйце є частиною циклу життя.

Пі було незадоволене. Воно хотіло знати точну відповідь і вирішило, що йому потрібно подорожувати по Космосу і запитати про це інші істоти. Пі сіло на космічний корабель і полетіло до найближчої планети. На цій планеті жили істоти з великими головами і маленькими тілами. Вони називали себе інтелектуалами.

– Привіт, інтелектуали, - привіталося Пі. - Чи можете ви мені розповісти, що було спочатку, курка чи яйце?

Інтелектуали почали сперечатися. Деякі стверджували, що спочатку була курка, інші - що спочатку було яйце. Пі було ще більше збентежене.

Вирішило летіти на іншу планету, де жили істоти з великими вухами і довгими бородами. Вони називали себе філософами.

– Привіт, філософи, - привіталося Пі. - Чи можете ви мені розповісти, що було спочатку, курка чи яйце?

Філософи почали роздумувати. Вони говорили про причину і наслідки, про те, що існує поза часом і простором. Пі було зовсім розчароване.

Так Пі продовжувало свою подорож і одного дня прилетіло на планету Земля.

Воно було вражене красою цієї планети - зеленими лісами, синіми океанами і різноманітними тваринами. Пі зачаровано милувалося краєвидами. Але раптом небо змінилося, і почувся гул. Почалося падіння метеоритів. Курча побачило шпарину у великому камені і забилося туди. Але як же воно здивувалося, коли побачило, що неподалік впав не метеорит, а… металевий осколок. Йому стало дуже страшно! Страх стиснув маленьке серце Пі. Воно ніколи раніше не бачило такого. Здавалося, вся планета горить! Курчатко зрозуміло, що мир, який воно завжди вважало чимось дуже зрозумілим і незмінним, може бути легко зруйнований.

Обстріл закінчився, Пі швидко полетіло додому. Коли курча повернулося на свою планету і розповіло Соловію про свою подорож: про красу Землі, про те, як не миряться люди на Землі, про жахи війни. Старий птах слухав уважно, а потім сказав:

– Мій юний друже, ти бачив багато у Всесвіті, і тепер ти став мудрішим, ти зрозумів, що відповідь на питання: «Що було перше курка чи яйце?» не таке важливе, як ти думав. Головне - це мир і гармонія у світі. Розповідай іншим про те, що ти дізнався. Нехай вони знають, що мир – це найважливіше в житті!

Курчатко погодилося і вирішило, що обов'язково розповість про свою подорож усім жителям Фелічіти. Пі хотіло, щоб усі зрозуміли, як важливо цінувати мир і дружбу і згодом виконало свою обіцянку. З тих пір мудрість маленького курчати шириться світом.

** Всі ілюстрації до казки створені за допомогою Gemini:*

https://gemini.google.com

Суржиков Ярослав

ДНЗ «Мелітопольський багатопрофільний центр ПТО»

Творча робота на конкурс

«КОСМІЧНІ ФАНТАЗІЇ»

Жанр «Казка»

Виконав: Суржиков Ярослав Володимирович

09.01.2009 р. н.

2

ЧАРІВНИЙ ВОГОНЬ

Казка

У безмежному Всесвіті жила собі невеличка Планета. Всі інші планети заздрили їй, адже вони не могли зрозуміти, чому на цій маленькій Планеті живуть такі дружні жителі? Чому вони ніколи не сваряться, не хизуються один перед одним, у них немає заздрощів? Сама Планета чистенька, охайна, вся засаджена квітами і деревами. Кожного ранку Планета прокидалася від співу невиданої краси пташок. Їхні голоси нагадували то журчання струмочка, то шелест листя, то переливи дзвіночків. Потім Планета вмивалася кришталевою росою з квітів, які переливалися всіма кольорами веселки. Вони могли змінювати колір в залежності від пори року: взимку –сріблилися діамантами та синіли як небесна блакить, весною та влітку– вигравали рожевими, білими та зеленими фарбами. Взагалі - то, квітка – це будиночок незвичайних жителів Планети. Кожен з цих жителів був привітним та усміхненим. Цілими днями вони працювали: прибирали свої домівки, чепурили вулиці, розфарбовували веселку, а вночі натирали до блиску зірочки. На свята збиралися разом за спільним столом, співали, танцювали. Їхнє життя було безтурботним, але цікавим.

Одного разу жителі прокинулися не від лагідних промінчиків сонечка, а від гнітючої темряви. Планета була засмучена, її гарячі сльози падали на землю рясним дощем. Що ж трапилося? Планета розповіла, що від заздрощів, темні сили вирішили напасти на такий прекрасний куточок Всесвіту і перетворити все на пустелю. Маленькі люди почали гадати як зарадити цій біді і вирішили спитати поради у мудреця Ярила. Довго сивочолий дідусь перебирав стародавні священні письмена, варив якесь чарівне зілля та промовляв чудернацькі заклинання. І нарешті промовив:

– Що ж, знаю як врятувати нашу Планету! Потрібно потрапити на планету Води. Там біля озера Життя росте чарівне дерево, гілки якого зможуть прогнати темряву з нашої Планети. Але чи знайдуться серед вас сміливці, адже шлях туди небезпечний, сповнений хижаків та монстрів?

– Я готовий відправитися, – вийшов з натовпу хлопчик на ім'я Радмир. Всі захоплено поглянули на Радмира. Це дійсно був сміливий хлопчик, який ріс допитливим, кмітливим та винахідливим. Від самого дитинства Радмир дивився на зоряне небо з трепетним захопленням, мріючи колись доторкнутися таємничих світів. Для здійснення своєї мрії він збудував космічний корабель, який був оснащений новими міжпланетними технологіями. Звичайно ж, всі хвилювалися за юного героя, бо, як ми вже знаємо, всі жителі були дружніми, були єдиним цілим.

Всі заходилися збирати Радмира в подорож: приготували найсмачніші страви, набрали кришталево чистої джерельної води, і, коли космічний корабель був готовий до відправлення, до Радмира звернувся його найкращий друг Миролюб. Він тільки-но прибув на рідну Планету, бо був з татом на археологічних розкопках. Миролюб ріс з величезним бажанням подорожувати, любив історію. Він був готовий для дослідження невідомих куточків Всесвіту. Друзяки обійнялися, потиснули руки і вирішили відправитися на порятунок рідної Планети.

У безмежному Космічному океані, де мільярди зірок танцювали свій вічний вальс, пролітав космічний корабель вірних друзів. Та подорож була небезхмарною, бо багато перешкод випало на долю хлопчаків.

Через величезного дракона, який зачепив хвостом корабель, сміливці змушені були приземлитися на планеті, якої не було на карті, щоб полагодити пошкодження в кораблі. Здавалося, що на цій планеті зовсім немає життя, лише кратери. Радмир згадав, що кратери – це не просто дірки, а свідки історії планети. Вони нагадують наскільки сильними є планета, адже їй довелося зустрічатися з різними космічними тілами: кометами, астероїдами, метеоритами. «Багато ж всього довелося пережити цій планеті. Знай, друже, що кратери – це своєрідні космічні архіви, які зберігають інформацію про історію Сонячної системи», – сказав Радмир. Раптом хлопці почули якийсь шурхіт за високим кратером. Було лячно, але ж треба якось вибиратися з цієї планети, бо вдома чекають на допомогу. А раптом тут є щось чи хтось, хто допоможе?! Підкравшись бли-

жче, друзі побачили стародавню істоту, схожу на дерево з безліччю очей. Миролюб підійшов ближче і сказав: «Ми не заподіємо тобі шкоди. А тим паче твоїй планеті». Істота поглянула на хлопців і закліпала всіма очима: «Вітаю вас. Я хранитель цієї планети. Радий, що за багато років хтось привітний і з добрим серцем завітав на нашу планету. Можете звати мене Друдіон».

Друзі розповіли про свої пригоди, про загрозу рідній Планеті. Друдіон теж поділився своєю історією: «Колись давно, коли Всесвіт був зовсім молодим, планети були гладенькі та сяючі, як великі космічні кулі. Вони весело кружляли навколо зірок, гралися промінчиками світла. Але одного разу планети зустрілися з твердими космічними тілами і стався вибух. Було дуже страшно, всі, хто вцілів відлетіли на інші планети, а я залишився жити серед кратерів та захищати рідну планету від космічних піратів. Ви, хлопці, теж бережіться їх. Раніше вони частенько тут бували, а тепер, коли нічого не залишилося, пірати стали рідкими гостями. Я вірю, що життя відродиться і люди знову повернуться на цю планету». Хлопці перейнялися розповіддю нового друга, який виявився товариським, щирим та сміливим. Він допоміг полагодити корабель, поділився водою, яку збирав під час дощу. Хлопці пообіцяли відвідати нового друга та запросили його до себе. Сміливці добре потоваришували з Друдіоном, адже добре мати таких друзів.

Спочатку подорож була спокійна, але раптом на зустріч хлопцям вилетів корабель піратів. Саме про цих піратів і попереджав Друдіон. Це були жителі різних планет, які займалися грабуванням та розбоєм. Вони жили далеко-далеко, за межами Сонячної системи, у галактиці Чумацький Шлях. Їхнім капітаном був зухвалий Космо, а його вірним першим помічником – хитрий і спритний робот Астрон. Одного разу ці пірати захопили торговий корабель, де серед безлічі скарбів була карта, на якій позначено місце найбільшого астероїда, який нібито був наповнений незліченими скарбами. Космо вирішив за будь-яку ціну знайти астероїд, щоб стати найбагатшим піратом у галактиці. Шлях до астероїда був важким і довгим. Багато піратів загинуло через метеоритні дощі та чорні діри. Але ніщо не могло зупинити осліпленого багатством Космо. Після довгих

пошуків, пірати побачили у космічній темряві величезне сяйво кристалів, – це й був загублений астероїд. Але радість піратів була передчасною: астероїд виявився пасткою, розставленою давньою цивілізацією. Несподівано на піратів вилетіли роботи і монстри, які були озброєні лазерами. Зав'язався запеклий бій, але сили були явно не рівні. І раптом робот Астрон здогадався, яким способом відключити роботів. Він ввів спеціальний код в їхню систему і роботи зупинилися. Космо і його команда були врятовані. Та життя для Космо було скінченим, адже в астероїді не було ні золота, ні дорогоцінного каміння. З того часу Він став жорстоким, жадібним, грабував всіх без розбору. От саме до такого кровожадібного розбійника попали наші герої. Але що у них візьмеш?! Та й тут пірати показали своє справжнє обличчя: забрали всю їжу, вилили питну воду, розтрощили компас та салон корабля. Найбільше лютував робот Астрон, та ще й при цьому дико реготав. Хлопці відбивалися як тільки можна, але все марно. Раптом Космо наказав всім зупинитися, хитро глянув на хлопців і сказав: «Відпустіть їх. Нехай летять». Це був не жест доброї волі, адже пірат розумів, що в Космосі без води і на зламаному кораблі прийде швидка смерть. Це було дуже жорстоко, безсердечно, в дусі пірата Космо.

Радмир та Миролюб ледве змогли запустити двигун корабля. Вони не розуміли в який бік летіти. Але вибору не було, і вони довірилися власному відчуттю. В постійній темряві хлопці не розуміли чи день, чи ніч. Вони збилися з курсу. Відчай наповнив їхні серця. Раптом корабель потрапив у потужну гравітаційну аномалію. Їх закрутило у вихорі невідомих сил, а потім корабель зупинився біля дивовижної планети. Планета світила м'яким фіолетовим світлом, а її поверхню вкривали незвичні кристали. Мандрівники вийшли з корабля і відчули, що повітря на планеті якесь незвичне, наповнене енергією. Хлопці почали йти в глиб планети. На їхньому шляху зустрічалися дивні рослини, що світилися у темряві, істоти, які нагадували гігантських метеликів. Раптом Радмир почув мелодійний голос. Цей голос ніби зачаровував та кликав до себе. Хлопці як зачаровані пішли на спів, і побачили дивну картину: біля водоспаду сиділа на камені неземної краси дівчина, волосся якої було із золота, а очі змінювали ко-

лір: то були блакитні як небо, то червоніли як захід сонця, то зеленіли як молода соковита трава. Коли спів припинився і друзі прийшла до свідомості, то насмілилися заговорити з дивною панянкою та дізнатися хто вона така.

«Я Лада. Царівна планети Води. Я давно чекала на вас», – сказала красуня. Вона набрала води в глиняний глечик і простягнула хлопцям. «Попийте води. Вона поверне вам сили. Це не проста вода. Саме вона й розповіла мені про вас, про лихо, яке спіткало вашу планету. Та ви не журіться, я допоможу вам», – Лада сказала це так впевнено, що хлопці відчули надію і віру в перемогу.

Лада провела хлопців до чарівного замку. В одній з кімнат була бібліотека з величезною кількістю книг та старовинних манускриптів, в яких були зібрані знання про всі галактики. Доки піддані царівни ремонтували корабель, хлопці перечитали деякі стародавні сувої, з яких дізналися про таємниці Космосу, про давні цивілізації, про існування паралельних Всесвітів, про те, як виникло життя, і про те, яке місце займає людство у великій космічній картині.

Вранці всі відправилися до озера Життя, де росло чарівне дерево. Любомир мало не заплакав від щастя, – нарешті вони знайшли порятунок для своєї Планети. Лада сама наламала чарівних гілок і зв'язала їх у пучечок.

Після смачного сніданку почалися збори в дорогу. Багато гостинців передали жителі планети Води новим друзям. Хлопцям було ніяково від таких теплих гостин. Коли корабель відлітав з планети, хлопці знову почули чарівний спів, то Лада силою свого голосу закликала всі сили Галактики допомогти мандрівникам.

Сміливці найбільше боялися зустрічі з космічними піратами, але не за своє життя, а за чарівні гілочки, адже пірати могли їх просто викинути або поламати.

Як не поспішали хлопці, але не могли вони не відвідати свого друзяку Друдіона на планеті кратерів. Ото вже була зустріч! Хлопці розповісти про свої пригоди, а Друдіон сказав, що пірати знову прилітали до кратерів і хизувалися тим, що відправили на вірну гибель двох мандрівників. Почувши таку розповідь, хранитель дуже розгнівався на космічних піратів, і настільки осмілів, що

заманив їх у великий кратер - темницю і зачинив їх там. Після такої розповіді хлопці заспокоїлися, адже тепер вони могли спокійно долетіти додому, та й Друдіону ніхто не буде докучати. Вони поділилися смаколиками з другом і відправилися в дорогу.

Було пізно, коли друзі підлетіли до рідної Планети. Темрява поглинула все навколо, була така гнітюча тиша, що чулося серцебиття хлопців. «Невже ми запізнилися», – прошепотів Миролюб. Але раптом вдалині щось блимнуло, потім почувся шелест трави і перед хлопцями наче з-під землі з'явився мудрий Ярило. Він приклав пальця до губ і жестом наказав йти за ним. Хлопці потрапили в дивну печеру, про яку раніше і не знали. Ходи були настільки маленькі, що доводилося лізти на колінах. Нарешті вхід почав розширюватися і хлопці побачили рідних і друзів, – тут були всі жителі маленької Планети. Перебиваючи один одного, жителі намагалися розповісти всі останні новини. Розповідь була сумна: виявляється, що темні сили вже захопили майже всю планету. Вони обкрадали жителів, знищували все на своєму шляху. Сили були не рівними, тому дружній народ змушений був відступити та сховатися в печері.

Запаливши смолоскипи, всі зібралися в коло і почали розробляти план, щоб перемогти ворога. Ярило сказав, що потрібно ще до схід сонця, бо в цей час темні сили, які впевнені в собі і втратили пильність, міцно сплять, вийти на центр вулиці, промовити закляття і підпалити чарівні гілочки. Полум'я розлетиться у всі куточки їхньої планети і своєю магічною силою прожене ворогів. Адже цей вогонь – особливий. Він має силу знищувати темряву і все зло, що в ній живе. Жителі вирішили, що це мають зробити рятівники, друзі Миролюб та Радмир. Ярило попередив, що вогонь дуже сильний, і ним треба користуватися обережно.

З вірою в перемогу, з мужніми серцями хлопці вийшли на центральну площу, запаливши гілочки. Яскраве світло розсіяло темряву. І всі побачили, як з усіх куточків лізли темні потвори, але сила вогню була непереможна. У запеклій битві хлопці використали весь свій вогонь, але зло було знищено.

Маленька Планета пишалася своїми героями. Від гордості за своїх жителів вона ще більше розквітла. У вдячність за перемогу, Планета кожного дня зігрівала своїх жителів промінчиками сонечка, а їхні домівки – квіти рясно поливала дощем та розфарбовувала пелюстки.

Миролюб та Радмир ще довго були під враженнями від подорожі. Вони з великим завзяттям розповідали жителям планети про свої пригоди. Але головне те, що хлопці вирішили поділитися своїми знаннями, набутими під час подорожі. Радмир навіть вирішив написати книгу про пригоди, яка згодом надихнула нове покоління на дослідження Космосу.

Кожного вечора, коли хлопці дивилися на нічне небо і бачили місяць, усіяний кратерами, то завжди згадували свого справжнього друга Друдіона, який пізніше прилітав на маленьку Планету.

Хлопці стали ще більше цінувати своїх друзів. Вони знали, що дружба – це найцінніше, що може бути у Всесвіті. Вони мріяли про нові відкриття і нові пригоди, адже Всесвіт завжди таїв у собі безліч таємниць, які чекали на своїх дослідників.

З того часу світ став світлішим і безпечнішим. На маленькій Планеті тепер завжди горить вогонь, нагадуючи про те, що світло завжди перемагає темряву.

Ляшенко Дарія

Андріївська різнопрофільна гімназія Андріївської селищної ради
Бердянського району Запорізької області

НОМІНАЦІЯ

ЛІТЕРАТУРА, ЖУРНАЛІСТИКА

ТЕМА КОНКУРСНОЇ РОБОТИ

ПЕТРИК І ЗЕМНЕ ТЯЖІННЯ

(Оповідання)

ВИКОНАЛА:

Ляшенко Дарія

Вік: 16 років

Андріївка – 2024

Жив собі хлопчик, на ім'я Петрик. Він був дуже розумний, читав багато книжок і мав багато цікавих ідей. Але була у нього одна дивна риса він категорично не вірив у земне тяжіння.

— Дідусю Василю, — часто казав Петро своєму діду, — якби існувало земне тяжіння, то чому птахи літають? А чому Місяць не падає на Землю?

Дід Василь був старий і мудрий чоловік. Він любив онука і не хотів його сварити за такі дивні думки. Але хлопець ніяк не хотів вірити в цю невидиму силу.

— Ні, — бурчав він, — це просто вигадка! Чому я маю вірити в те, чого не бачу?

Одного разу Василь Іванович вирішив довести онукові, що він помиляється. Але не за допомогою сварок чи книжок, а через цікаві пригоди.

Взявши мішок, дід запросив Петрика до лісу.

— Петре, допоможеш мені зібрати яблука? — запитав старий.

— Звісно, дідусю! - зрадів хлопчик.

У лісі вони знайшли яблуню, рясно вкриту плодами. Василь зняв мішок зі спини, дістав з нього мотузку та прив'язав її до гілки. Потім почепив мішок під яблуню та струснув гілку.

— Дивись, онуче, якби тяжіння не існувало, яблука б летіли догори. А вони падають вниз, прямо в мішок.

Петро задумався.

— Але, дідусю, може, це просто випадковість — відповів він.

Тоді поважний чоловік відступив декілька кроків. Дістав із кишені гумову кульку і кинув її вгору. Кулька, полетіла догори, повернулася назад, підскочила кілька разів та й упала на землю.

— Чому кулька не залишилася в повітрі? - спитав дід.

Петро спробував пояснити, але зрештою замовк.

Наступного дня компаньйони пішли до річки та сіли в човен.

— Перевірмо твою теорію, — сказав старий, – нехай земне тяжіння не існує, а як рухається при цьому вода в річці?

Вони пливли по течії, і Петро бачив, що вода невпинно тягнеться вниз до моря.

На вечір дід Василь і Петрик вийшли на двір і лягли на травичку. Над ними розкинулося зоряне небо.

— Дивись, онуче, бачиш той яскравий Місяць? Він обертається навколо Землі, але не падає. Це тому, що на нього діє сила тяжіння Землі. Вона його притягує і він на неї падає, але водночас Земля обертається і віддаляється від Місяця, тому він є нашим супутником.

— А якби ми полетіли на Місяць, щоб ми там відчули? — запитав Петро.

— Там сила тяжіння менша, ніж на Землі, там ти був би легшим і міг би стрибати вище. Уяви, що ти стрибаєш на батуті, але батут — це весь Місяць! А космонавти, які літають у космос, взагалі не відчувають ваги. Вони плавають у своїх кораблях, як рибки у воді.

Василь Іванович заховав посмішку у вусах і промовив:

– Уяви, Петрику, що б було, якби ти раптом перестав відчувати свою вагу? Ти б міг плавати в повітрі! Можна було б ходити по стелі або навіть літати, як птах. Але уяви, що ти намагаєшся випити води з чашки...

Дід зробив паузу, даючи онуку час подумати.

– Або спробуй застелити ліжко, коли ковдра і подушка постійно від тебе відлітають! – вже сміючись додав старий.

Петро зажмурив очі та спробував уявити світ, де не діє сила тяжіння. Картинки в його голові миготіли, як кадри у фільмі. Спочатку все здавалося веселим і безтурботним. Він літав по кімнаті, як пташка, підстрибував до стелі й ловив зірки. Книги самі собою ширяли в повітрі, а іграшки танцювали вальс. Але чим довше хлопець уявляв такий світ, тим більше абсурдних ситуацій спадало йому на думку. Уявіть собі, що ти намагаєшся випити води з чашки, а вона просто вилітає тобі в обличчя. Або намагаєшся сісти на стілець, але він відштовхується від тебе.

Петрик усвідомив, що у світі без тяжіння все було б зовсім інакше, ніж він собі уявляв. Було б складно ходити, їсти, навіть просто сидіти. Все, що ми вважаємо звичним і природним, раптом стало б неможливим. "Напевно, було б дуже весело спочатку", - подумав малий. "Але потім, мабуть, стало б нудно. А як би ми тоді жили?"

Хлопець зрозумів, що світ без тяжіння був би дуже дивним і незручним.

— Гаразд, дідусю, — нарешті здався Петро, тепер я вірю, що земне тяжіння існує. Але скажи, як ти дізнався про нього?

Дід Василь без вагань відповів:

— Це не я дізнався, а люди, які спостерігали за природою і робили висновки. І ти, онуче, тепер знаєш, що кожна ідея заслуговує перевірки, перш ніж заперечувати її.

Петрик зрозумів, що наука — це не сукупність сухих фактів, а захоплива подорож до пізнання світу, яку він вже розпочав.

Левченко Дар'я

Обласний етап Всеукраїнського гуманітарного конкурсу
« Космічні фантазії»

Порятунок планети Сапфіріус

Номінація казка

Роботу виконала
Левченко Дар'я Володимирівна, 15 років
учениця КУ «Пологівський ліцей «Основа» ПМР

Колись давним-давно в центрі галактики була неймовірної краси планета, яка вражала своїм контрастом між мальовничими ландшафтами та прихованими таємницями. На планеті Самфіриус здається, що сама природа вирішила створити ідеальну казкову симфонію кольорів, звуків і форм. Її небеса ніколи не бували однаковими: вдень вони сяють перламутровим світлом, а вночі розквітають зоряними візерунками, ніби казковий художник залишив свій підпис. Сапфіріус освічує все навколо. Сяйво виходило від магічного кристала, який мешканці планети називали Серцем Сапфіріуса. Легенда говорить, що цей кристал не тільки джерело енергії планети, а й її душа, яка зберігає гармонію між усіма елементами природи. Планета вночі виглядає як зоряний купол, що світиться. Промені світла немовби динамічно змінюють колір, переходячи від синього до золотистого. Це сяйво проникає в кожен куточок планети, наповнюючи її енергією, яка живить флору, фауну і саму атмосферу. Подейкують, що Самфіріус оберігає таємницю світів. Маленькі гномики дбали про свою планету, оберігаючи цей кристал. Вони знали: якщо Серце зникне, світло Сапфіріуса погасне, і галактика зануриться в темряву.

Але в темному закутку Всесвіту, на похмурій планеті Морока жила зла чаклунка Морра Тіньова. Вона ненавиділа світло і мріяла занурити всі світи у морок, щоб правити через страх і хаос. Її тіло - чорний дим, а очі - червоний вогонь. Морра дізналася про Сапфіріус і вирішила заволодіти магічним кристалом.

— Світло зникне, а темрява переможе назавжди! — прошипіла вона, посилаючи своїх слуг — тіньовиків, створених із живої тіні, які могли ковзати крізь стіни й залишати за собою лише холод і жах.

У ніч, коли на Сапфіріусі з'явилася темна комета — провісник біди — маленький гномик Ноа стояв на варті біля печери (кристал знаходився у величезній печері, захованій серед кришталевих гір). Його очі злипалися від втоми, але він знав, що має бути пильним. Однак тихий шурхіт листя змусив його відвернутися. Цього було досить, щоб тіньовики викрали кристал. Коли вони намагалися втекти,

магія Серця Сапфіріуса пробудилася зі всією своєю силою. Темрява їхніх дій викликала реакцію кристала: його сяйво стало настільки яскравим, що здавалося, ніби увесь світ довкола розчинився у чистому світлі. Камінь, немовби відчувши недобрі наміри, почав обпікати їхні руки, змушуючи їх випустити його. Він вислизнув, мов живий, і покотився до Ноа. Маленький гномик кинувся вперед, намагаючись захистити кристал, але враз світло охопило його, і він зник. Ноа відчув, як його тіло ніби розчинилося у світлі, а наступної миті він опинився у величезній залі, що сяяла блакитними й срібними барвами. Стовпи з чистого кришталю здіймалися до стелі, де мерехтіли зірки. Повітря було наповнене дзвоном, схожим на шепіт давніх голосів.

— Ласкаво просимо, Ноа, — пролунав ніжний, але владний голос. Перед ним з'явилася висока постать із довгим срібним волоссям та очима, що світилися, мов два сапфіри.

— Я- Еліора, дух Серця Сапфіріуса. Ти був обраний захищати цей світ.

Ноа кліпнув очима, його серце калатало. Він був лише маленьким гномиком, вартовим, що не раз засинав на посту. Чому ж обрали його?

— Але я… я просто…

— Твоя відданість і чистота серця зробили тебе гідним. Настав час пробудити твою справжню силу, — Еліора торкнулася його плеча, і хвиля тепла пройшла крізь нього. На його руках з'явилися срібні рукавички, що випромінювали м'яке світло, а на грудях засвітився символ у формі зірки. Тепер Ноа відчував силу, якої ніколи не мав.

— Повернися і захисти Сапфіріус. Тіньовики ще не переможені.

Світло знову огорнуло його, і Ноа повернувся до печери, де тіньовики вже відступали, але тільки для того, щоб зібрати нові сили. Він підвівся, стискаючи кристал у руці, його очі палали рішучістю.

— Сьогодні темрява не переможе! — вигукнув він, і світло вибухнуло довкола нього, розганяючи темряву.

Після вибуху світла, десь на далекій планеті Земля.

Тим часом на Землі молода дослідниця печер Лейн вивчала стародавні символи в підземному лабіринті. Дівчина завжди мріяла знайти щось унікальне, що доведе існування інших світів. Сьогодні вона працювала в печері, де стіни світилися дивними символами, а повітря було наповнене таємничим шепотом. Раптом Лейн побачила, як у кінці тунелю блиснуло блакитне світло. Підійшовши ближче, вона знайшла сяючий сапфір і маленького, знесиленого гномика.

— Що ти таке?.. — прошепотіла вона. Ноа відкрив очі й побачив її. Він тремтів, але знайшов у собі сили заговорити.

— Я Ноа з планети Сапфіріус... Допоможи мені, будь ласка! Якщо ми не повернемо кристал, галактика загине... Лейн відчула холодок страху, але її серце шептало, що вона повинна подати руку помічі.

— Разом ми врятуємо твій світ, — твердо сказала вона. Лейн обережно підняла Ноа на руки й відчула, як від сапфіру йде ніжне, але потужне тепло. Воно ледь пульсувало, ніби нагадувало про терміновість їхньої місії.

— Як ми повернемося на твою планету? — запитала вона, оглядаючи печеру, де символи на стінах спалахували яскравіше, наче реагували на присутність сапфіру. Ноа підняв голову і вказав на центральний символ у формі спіралі, що переливався всіма відтінками синього.

— Це — портал між світами. Але його магія активується лише тоді, коли Серце Сапфіріуса поєднується з чистим наміром. Лейн глибоко вдихнула. Її все життя вабили таємниці, але зараз вона була на межі чогось більшого, ніж могла собі уявити.

— Я готова, — промовила вона й простягнула руку до символу разом із Ноа.

Сапфір у її руці засвітився яскравіше, ніж будь-коли раніше, печера затремтіла, і потужний потік світла вирвався зі стін, закручуючись у вихор. Портал розкрився перед ними, утворюючи вхід у простір, наповнений блакитним сяйвом і зоряним пилом.

— Тримайся міцно! — попередив Ноа, і вони разом ступили у портал.

Світ навколо закрутився. Лейн відчула, як її тіло розчиняється в потоці енергії, але страху не було — тільки захоплення й рішучість. Коли вони опинилися по той бік, перед ними розгорнувся неймовірний краєвид: кришталеві гори, фіолетові небеса й далекі спалахи битви між світлом і темрявою. Сапфіріус потребував захисту.

— Ми прибули вчасно, — сказав Ноа, міцніше стискаючи сапфір. — Тепер у нас є шанс врятувати цей світ. Лейн усміхнулася, відчуваючи, що її пригоди тільки починаються.

— Тоді вперед. Ми це зробимо разом!

Через мить вони стояли на Сапфіріусі. Але планета змінилася: небо було чорним, рослини зав'яли, а в повітрі витав холод темряви.

— Морра вже тут... — прошепотів Ноа.

Лейн відчула, як холод пронизує її до кісток. Темрява, що огортала Сапфіріус, була майже відчутною, ніби жива істота, що хижо дихала їм у спину. Ноа стиснув її руку, його очі блищали страхом і рішучістю.

— Морра — володарка темряви, — сказав Ноа. — Вона сильніша за всіх тіньовиків разом узятих. Вона — сама сутність руйнування.

— Але якщо вона така могутня, як ми можемо її перемогти? — Лейн намагалася не піддаватися паніці, проте серце калатало.

— Лише світло істинного Серця Сапфіріуса може її зупинити. Але для цього нам потрібно знайти Храм Древніх, — пояснив Ноа.

Раптом із темряви виринули чорні силуети. Тіньовики рухалися мовчки, їхні очі світилися червоним вогнем. Вони оточили Лейн і Ноа, звужуючи кільце.

— Готуйся! — прошепотів Ноа, піднімаючи сапфір, що засяяв блакитним світлом.

— Я з тобою! — Лейн схопила уламок кварцу, який, здавалося, відгукувався на магію сапфіра. Тіньовики кинулися вперед. Ноа промовив закляття, і від сапфіра вирвався потік світла, що спопелив кількох ворогів. Лейн, відчувши силу каменю, замахнулася кварцом, і він випустив блискавку, що розірвала темряву. Але тіньовики не відступали. Їх ставало все більше, і кожна їхня поява робила повітря холоднішим.

— Нам треба тікати! — вигукнув Ноа.

— Куди? Вони всюди! — відповіла Лейн, задихаючись. І тоді земля під їхніми ногами затремтіла. Здалеку пролунав низький, моторошний голос, що змусив повітря завібрувати.

— Ви не врятуєте цей світ, — пролунав голос Морри, і з темряви почали вимальовуватися її обриси. Вона була величезною, її постать здавалася туманною й нескінченною. Її очі горіли фіолетовим вогнем, а довге чорне волосся розтікалося по землі, поглинаючи життя навколо.

— Світло більше не панує тут, — прошепотіла Морра. — Сапфіріус належить мені! Ноа відчув, як страх стискає його серце. Але, поглянувши на Лейн, він побачив у її очах непохитність.

— Якщо світло ще живе в наших серцях, цей бій не програно! — впевнено сказала вона. Вона підняла кварц, і його світло відповіло на заклик сапфіра. Два

промені — один блакитний, інший сріблястий — переплелися в небі, утворюючи купол світла. Морра засичала, її постать скривилася від люті.

— Ні! Це неможливо!

— Віра і світло завжди сильніші за темряву, — сказав Ноа, його голос звучав гучно й впевнено. — Ми ще не програли. Купол світла розширювався, проганяючи темряву, як сонце проганяє ніч. Морра відступила на крок, але це було лише тимчасово.

— Ми маємо дістатися храму, — прошепотів Ноа. — Тільки там ми зможемо пробудити всю силу світла.

— Тоді рушаймо, — твердо відповіла Лейн.

Вони побігли вперед, а світло їхніх каменів прокладало шлях крізь темряву. Попереду чекав вирішальний бій, але тепер вони знали: разом вони зможуть подолати будь-який морок.

Раптом перед ними з'явився гном-воїн на ім'я Бремус. Він був одягнений у блискучі обладунки й тримав світловий меч.

— Ноа! Ми думали, що втратили тебе! Хто ця дівчина?

— Це Лейн, наш новий друг. Вона допоможе нам.

Бремус кивнув і розповів, що Морра зібрала армію тіньовиків і готується захопити всю планету. Вони вирушили до печери, де потрібно було виконати ритуал відновлення світла. Але шлях був небезпечним: тіньовики чатували на кожному кроці. Лейн і Ноа боролися разом із Бремусом. Лейн використовувала світло сапфіра, щоб відганяти тіні, а Бремус захищав їх своїм мечем. Ноа прокладав шлях своїм магічним пилом. Темрява згущувалася навколо них, але тріо рухалося вперед, мов єдиний злагоджений механізм. Кожен крок наближав їх до печери, де мерехтів останній оплот світла.

— Ще трохи! Печера вже близько! — вигукнув Ноа, стискаючи сапфір.

Лейн відчувала, як сили поступово покидають її, але вона не дозволяла собі зупинитися. Вона спрямовувала промінь сапфірового світла на тіньовиків, які намагалися підкрастися з усіх боків. Раптом попереду з темряви виринув жахливий тіньовий звір із червоними очима та пазурами, схожими на кинджали. Він загородив їм шлях і зловісно заревів.

— Це тіньовий страж! — крикнув Бремус. — Він не дасть нам пройти так просто!

— Разом ми зможемо його здолати! — впевнено відповіла Лейн.

Бремус змахнув своїм світловим мечем, і лезо випустило дугу світла, яка вдарила по стражу. Тіньовий звір завив і відступив, але його рани миттєво затягнулися.

— Він регенерує! — сказав Ноа. — Потрібно вразити його одночасно!

— Гаразд! На рахунок три! — скомандувала Лейн.

— Один! — Бремус підняв меч, що засяяв ще яскравіше.

— Два! — Ноа підняв сапфір над головою, і магічний пил закружляв навколо них.

— Три! — Лейн направила всю свою силу на кварц, змушуючи його сяяти, як зірка.

Три потоки світла — меч Бремуса, сапфір Ноа і кварц Лейн — злилися в один осліплюючий промінь і вдарили прямо в серце тіньового стража. Звір заревів від болю, його тіло затріщало й розсипалося на тисячі темних часток, які розчинилися в повітрі.

— Ми це зробили! — видихнула Лейн.

— Швидше до печери, поки вони не зібрали нових сил! — вигукнув Ноа.

Вони кинулися вперед і, пробігши крізь арку зі стародавніх каменів, увійшли до печери. Усередині панувала напівтемрява, але на підлозі світилися древні руни, що вказували шлях до вівтаря.

— Тут ми маємо виконати ритуал відновлення світла, — сказав Бремус. — Але для цього нам потрібно об'єднати наші сили.

— І ми це зробимо разом, — твердо відповіла Лейн.

Вони стали в коло: Лейн, Бремус і Ноа. Ноа поклав сапфір на вівтар, Бремус підняв меч над головою, а Лейн поклала кварц поруч із сапфіром.

— Повторюйте за мною, — сказав Ноа, починаючи промовляти древні слова:
— Lux eterna, lumen vitae, fugare tenebras!

— Lux eterna, lumen vitae, fugare tenebras! — підхопили Лейн і Бремус.

Світло сапфіра й кварцу злилося, утворюючи стовп чистої енергії, що піднявся до стелі печери й вирвався назовні. Небо Сапфіріуса засвітилося, темрява почала відступати, а зів'ялі рослини оживали. Раптом пролунав пронизливий крик. Морра, побачивши, як світло поглинає її темряву, спробувала втекти, але промінь світла зловив її.

— Ні! Це ще не кінець! — кричала вона, але її голос зник у хвилі світла.

Темрява розсіялася, а небо Сапфіріуса знову стало блакитним. Світло залило всю планету, повертаючи життя туди, де панувала смерть. Ноа опустився на коліна, його очі блищали від радості.

— Ми врятували Сапфіріус! Лейн усміхнулася, відчуваючи тепло й спокій.

— Це був наш спільний бій. І тепер я знаю, що інші світи справді існують. Бремус поклав руку їй на плече.

— Ти завжди будеш бажаним гостем на Сапфіріусі, Лейн.

Вона глянула на сапфір, що тепер випромінював м’яке світло. Це був не кінець, а лише початок нових пригод. Сапфіріус знову засяяв, а гномики святкували перемогу. Лейн стала Рятівницею зірок, а Ноа — Героєм світла.

Лейн повернулася на Землю, але вона знала: десь у Всесвіті є друзі, які чекають на неї. І світло завжди переможе темряву. Воно не просто здолало темряву в буквальному сенсі, але й розкрило справжню природу героїв, показавши, хто готовий віддати себе заради гармонії Всесвіту.

Шило Карина

Обласний етап Всеукраїнського гуманітарного конкурсу
«Космічні фантазії»

Земля спокою, Земля часу

Номінація: нарис

Роботу виконала

Шило Карина Ігорівна, 14 років

учениця ЗЗСО №2 Токмацької міської ради

Ейдон завжди був нервовим і дратівливим. Йому ніколи не подобалася метушня міста, постійний поспіх та людський гамір. Він волів би народитися десь у степовому селі. Тільки подумати: відсутність постійного шуму та машин, свіже повітря, тиша і спокій. Але він народився у галасливому мегаполісі, де кожного ранку по дорозі на роботу бачив роздратованих та виснажених людей, їхав у вщент забитих автобусах, працював із непривітними колегами й, втомившись, неохоче повертався додому. Зрештою, він нічим не відрізнявся ні від людей із автобуса, ні від колег із роботи, ні від тих нещасних, що кожен вечір поверталися додому після виснаженого дня.

Попри прагнення спокою, він ніколи не залишав міста. То що ж його там так тримало? Робота, звісно. Працював він у провідній космічній компанії «Оріон» корабельним інженером. Бував у космосі. Звісно, його і там усі дратували. Насправді «Оріон» був не просто ще однією типовою організацією, що досліджувала космос. Усі вони кличуть себе «провідними», «найкращими» чи хоча б наважуються на прикметник «сучасний». «Оріон» була, хоча і не найстарішою, але безсумнівно найважливішою компанією держави — вона щорічно отримувала мільйони інвестицій, мала найкращу техніку та обладнання, власний науково-дослідний центр, із десяток офісів, а також проводила таємні дослідження нових планет, про які прості земляни дізнаються не через один десяток років.

Ейдон влаштувався туди майже випадково. Закінчивши університет, де здобув диплом корабельного інженера, натрапив на оголошення про пошуки працівника відповідної посади. І не кудись там, а в сам «Оріон»! Пішов на співбесіду просто з цікавості, нічого особливого не прагнучи. І раптом його взяли. Вважайте, майже студентом, абсолютно без жодного досвіду. Пізніше з'ясувалося, що вони не могли знайти жодної людини, яка хоч трохи тямила б у цій сфері вже понад пів року! І це називають найкращою компанією країни, а то й світу?

До компанії було майже неможливо влаштуватися: диспетчером, космонавтом, дослідником, випробувачем, механіком, навіть прибиральником — на всі ці посади стояли черги! А інженерів було обмаль — люди й не пробували

подавати своє резюме. А Ейдон спробував. Хто ж міг подумати, що така омріяна робота швидко стане його найбільшим тягарем?

Номінально інженер, а фактично — майстер на всі руки. Він уявляв собі, що буде сидіти в окремому кабінеті, розробляти нові моделі кораблів, удосконалювати вже вигадані конструкції, а головне — майже без стресу спілкування з людьми, що його так дратували. Швидко розвіялися його ілюзії, коли він отримав доручення летіти разом із групою для збирання зразків місячного ґрунту. Що ж, питати, для чого на такій буденній експедиції їм знадобився інженер, він не став. Це була б марна трата часу, якого йому і так надто не вистачало.

Він щиро дивувався з людей, які за кожною дрібницею бігали до своїх керівників, щоб просто уточнити інформацію, яку вони самостійно знайшли б удвічі швидше. Саме ці люди завжди затримувалися на своїх обідніх перервах (власні ж він намагався максимально скоротити, щоб швидше стати до роботи, поки йому ніхто не заважає), балакали надто палко, а сміялися надто гучно. Вони постійно марнували свій час, чим дратували його страшенно.

Словом, після тієї експедиції на Місяці він почав бувати у космосі регулярно. Диспетчер довго доповідає без перерви? Нехай інженер його підмінить! Пілот давно не перепочивав? Хай трохи полетить інженер, він вміє! Дослідники довго добувають потрібну породу? Чому ж інженер сидить без діла? Нехай допоможе! Механіку потрібні додаткові руки, щоб полагодити корабель? Звісно, з ним піде інженер, він механізм добре знає, допоможе і руками, і мозком! Подумки він дякував хоча б за те, що його не просили той корабель мити...

На черговому засіданні, де зазвичай обговорювалися майбутні експедиції, раптом висунули неочікувану пропозицію. Це стосувалося планети Хроноя. Звісно ж, названої на честь Хроноса — повелителя часу. Відкрили вони її ще 20 з гаком років тому, але річ у тім, що досліджувати її трохи небезпечно. Ейдон навіть не повірив своїм вухам: голова засідання так і сказав — «трохи небезпечно»!

Усі, хто бодай трохи був залучений до досліджень на Місяці, знали, що означало це «трохи». Ніхто просто так не називає планету на честь бога часу, що до того ж має й інше неформальне ім'я — СПЛЯЧА ЗЕМЛЯ. Хроноя розташована зовсім недалеко від Місяця, має на диво схожий на наш клімат і є зовсім трохи прохолоднішою від Землі. Але цих сестер відрізняє єдина річ — плинність часу.

На Хроної одна хвилина дорівнює одній земній годині. Вона має схожу із Землею рослинність, але листя дерев наче застигле, квіти розпускаються так повільно, що цього неможливо помітити. Там бачили й тварин, ймовірно щось схоже на наших зайців, собак та птахів. Але рухи істот плавні й майже гіпнотичні, що створює постійну ілюзію застиглого життя. На Хроної все відчувається занадто повільно: звуки відлунюють із затримкою, вода у річках тече так тихо, що здається, ніби стоїть на місці. Найдивніше — навіть відчуття власного тіла змінюється. Кожен крок, рух здається розтягнутим у часі, але все ще швидшим від руху тварин. І дуже швидко все це починає викликати неймовірну тривогу.

Уся ця інформація — єдине, що їм вдалося дізнатися за 20 років. За цей час туди відправили три групи — вони усі загинули. Перші дві зникли безвісти, а з останньої, власне вони й дізналися всю інформацію. Молодий хлопець зміг дістатися корабля, доповісти на базу, але було надто пізно. Під кінець уривчастої доповіді стало зрозуміло, що хлопець божеволіє і не розуміє, як полетіти звідти геть. Люди, звиклі до земного ритму, починають втрачати

відчуття реальності. Їхній біологічний годинник не синхронізується з планетарним, викликаючи тривогу, депресію та галюцинації.

«Оріон» усіма можливими способами хотів її колонізувати. Але адаптуватися могли б лише ті, хто виріс тут із народження, а це неможливо для людства. Навіть якби вони змогли доправити туди немовлят, без дорослих діти б не вижили, а дорослі, навпаки, довго там не живуть. Але компанія ні на хвилину не покидала спроби висадитися на неї, дослідити детальніше, шукала всі можливі

способи впливу на час, щоб переселити туди людей. Ейдона завжди дивувала ця спроба впливати на час — вони уявляли себе справжніми богами. Реальними Хроносами.

Власне, пропозиція, що прозвучала на тому знаковому зібранні, була приблизно такою: «Оріон» потребував одну людину, яка була б готовою полетіти на Хроною самостійно, зібрати всі можливі види рослин, земних порід та вод, яких тільки там побачить. Якщо вона повернеться живою, «Оріон» виплачує їм мільйон за моральну шкоду, надає трирічну відпустку, забезпечує житлом у центрі міста. У разі смерті — мільйон виділять родині.

Закінчивши викладати пропозицію, голова експедиційного відділу голосно видихнув. Запала суцільна тиша. Напруження висіло в повітрі, як натягнута струна, готова луснути від найменшого звуку.

Ейдон повільно підвівся, зустрічаючи погляди присутніх.

— Я погоджуюся на пропозицію, — вимовив він.

У кімнаті здійнявся гомін, але для Ейдона все зникло: і шепіт, і обличчя, і навіть простір довкола. У голові залишалося тільки слово: «Хроноя». Він не знав, чи це був страх, чи виклик, але вперше за багато років щось у ньому відгукнулося.

Усе відбувалося так швидко, що Ейдон майже не помітив, як опинився у кріслі пілота. Інструктажі, тести, ще кілька десятків підписів — усе це перетворилося на калейдоскоп моментів, які він переживав, наче уві сні. І ось, на борту «Ікаріуса» він вирушив у подорож, яка змінить усе.

Перші години він намагався ні про що не думати, але довго так триматися не зміг. Підлітаючи до Сонця, Ейдон увімкнув автопілот. Поволі підвівшися, він підійшов до ілюмінатора і поглянув на Сонце. Вогняний розпалений шар жевріє, як і завжди, — яскраво, захоплюючи та лякаючи одночасно. Він довго не міг

відвести погляд, вдивлявся в палкий диск, як у дзеркало. Щось прикувало його на місці,коли він не міг чинити жодного опору, та й не бажав.

Поступово Сонце перейшло на задній план. Перед очима постали його колеги, завжди веселі на перервах, що неохоче ставали до роботи. Згадалися нечисленні друзі з дитинства. А ще — співмешканець із гуртожитку, який завжди приносив університетські плітки. Ейдон кожного разу казав, що його вони не цікавили, але, звісно, постійно веселили. Звісно…

Він схилився, заплющив очі та приклав долоні до обличчя. Чому він поводить себе так по-дурному, ніби збирається померти через хвилину? Ох, можливо, трохи пізніше, ніж через хвилину...

Він оглянув корабель. Такий незвично порожній без людей. Великий, холодний, наповнений безліччю функцій, які не мали жодного сенсу без живих компонентів. Як і люди. Точно так, як і люди. «Ікаріус» — це його відображення. Він завжди прагнув вчитися, працювати. Єдиними його пріоритетами у житті були робота та відокремлення від людей. Чому він їх так уникав? Для чого? У нього не було страху чи гніву. Він був занадто заклопотаний, щоб навіть про це подумати. Що ж, тепер часу буде вдосталь.

Решта польоту промайнула миттєво. Одного дня в ілюмінаторі він побачив її — Хроною. Ейдон глибоко видихнув. Настав час приземлятися.

Висадка пройшла успішно. У тренувальному центрі він добре відпрацював цю навичку, тож упорався без труднощів. Перший крок дався важко. Його дихання було надто швидким для цього світу, серцебиття — надто голосним. Навіть кліпання очима здавалося уповільненим. На планеті все видавалося таким знайомим, але водночас неправильним: повільна природа, розтягнутий час викликали у нього паніку. О ні, він добре знав, що паніка — це шлях до божевілля. Треба тримати тільки холодний розум.

Зрештою, у нього була мета. Ґрунт під ногами був темний, вологий і на вигляд нічим не відрізнявся від земного. Але тут не було запаху землі, теплого, сирого аромату, який сповіщав про життя. Натомість було щось інше: прохолодне, стримане, майже штучне.

Пройшовши кілька метрів, він побачив рожеві кущі. Вони були вкриті дрібними блідо-рожевими квітами, але ті застигли в моменті розпуску. Квіти виглядали бездоганно, як декорації, але їхній блиск був порожнім. Рослини завжди захоплювали його: вони реагували на найменші зміни, тягнулися до сонця, тремтіли від вітру, ніби показували, що теж мають відчуття. А ці були як статуї. Гарні, ідеальні, але… мертві.

На обрії з’явилося щось схоже на оленя, але його рухи здавалися нереальними. Він переставляв ноги так обережно й повільно, що кожен його крок здавався елементом якогось танцю. Ейдон завжди бачив у тваринах енергію, жагу до життя, але тут вони нагадували химер, виточених із криги. Невже вони також не відчувають часу? Чи їм так само важко дихати у цьому застиглому світі, як і йому?

Після кількох годин роботи Ейдон усвідомив: він більше не відчуває часу. Це його не тривожило. На мить він відволікся від роботи та поглянув на небо. Зорі, чарівні зорі! У нього ніколи не вистачало часу, щоб роздивитися їх як слід. Він жодного разу не виділив їм і десяти секунд. Нарешті він отримав той час, за яким завжди гнався, намагаючись вполювати, але ніколи не міг наздогнати. Тут йому було спокійно. Тут він почувався справжнім.

Ейдон присів на камінь, відчуваючи, як час навколо нього сповільнюється ще більше. У його думках уперше за довгі роки не було поспіху. Його корабель височів неподалік, але вже не був порятунком. Ні, це був лише уламок старого світу, якого він більше не потребував. Планета поглинала його, але не стала в’язницею. Вона дарувала йому той спокій, якого він прагнув усе життя.

Зорі на небі стали невидимими друзями, вода — потоком думок, а тиша — найкращою музикою. Навіщо йому повертатися назад? За весь цей час він так і не зміг збагнути справжню природу свого раптового рішення. Йому не потрібні були гроші, усе одно він не зміг би їх витратити, не потрібне було і житло. Відпустка? Ха, він завжди страшенно нудьгував на святах, коли не було жодної роботи, що ж йому робити цілих три роки?

Він може стати відлюдником, ще одним із тих, хто зник безвісти. Можливо, він знайде тих, інших. Можливо, вони ще живі. Можливо, він не переживе й двох днів за місцевим часом, а можливо надовго стане її єдиним жителем. Ейдон не був упевнений ні в чому, але точно знав єдине: він знайшов свій справжній дім, те, чого несвідомо прагнув усе життя.

Ейдон підвівся, кинув погляд на Землю, яка маленькою крапкою виднілася з Хроної та посміхнувся.

— Зрештою, у мене є ще ціла доба, щоб подумати над цим сьогодні, — розмірковував він, дивлячись на повільно згасаюче небо.

Дикусар Олександр

ЕНЕРГОДАРСЬКА ГІМНАЗІЯ №3 ЕНЕРГОДАРСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
ВАСИЛІВСЬКОГО РАЙОНУ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

Казка «Мрія Всесвіту»

в межах обласного етапу
Всеукраїнського гуманітарного
конкурсу-виставки «Космічні фантазії»
(номінація «Література, журналістика»)

Автор:
Дикусар Олександр Сергійович,
здобувач освіти 7-А класу
Енергодарської гімназії №3,
13 років

Десь у маленькому українському селі, де зоряне небо здавалося ближчим, ніж будь-де у світі, жили друзі: Оленка, Микола, Катруся і Богдан. Вони навчалися в школі, а у вільний час виготовляли браслети-обереги, окопні свічки і малювали малюнки з побажаннями для воїнів.

Після тривалого і насиченого робочого дня, у ясну безхмарну погоду, коли сонце зайде й небо потемніє, вони збиралися на пагорбі за селом. Там, милуючись зоряним небом, вони мріяли про далекі галактики, зорі й таємниці Всесвіту. Дивлячись угору, діти бачили неосяжний океан Всесвіту, усіяний зірками: великими і малими, яскравими і ледь помітними, таємничими і нескінченно далекими від людей.

Одного разу Катруся, яка добре вчилася і багато читала про космос, почала розповідь:

– А чи знаєте ви, що всі зірки космосу утворюють величезні скупчення – так звані галактики? Їх називають так, бо вони виглядають як молочні плями на небі. Наша галактика має декілька назв.

– Знаємо! – вигукнули всі.

Катруся продовжила:

– Колись, коли ще не було ані автомобілів, ані потягів, просторами України різний вантаж перевозили чумаки. Уявіть: ідуть круторогі воли, тягнуть важкі дубові вози по безкрайньому степу. На возах – сіль, хліб, риба, перець, чудодійні ліки. Головною їхньою справою було доставляти сіль.

Чумаки орієнтувалися за зірками. За легендою, під час однієї зустрічі з розбійниками розірвався мішок із сіллю. Вона посипалася дорогою й засвітилася у сяйві місяця, а її блиск відобразився на небі. Так і з'явилася смуга, яку люди почали називати Чумацьким Шляхом.

– Тепер зрозуміло, чому український народ так його назвав, – сказав Миколка. – Чумацький Шлях асоціюється з дорогою чумаків.

– А ще вважали, що це – небесна дорога для людських душ. Праведні летять нею в рай, а грішні – до пекла, – додала Катруся.

– По ньому також орієнтуються птахи, коли відлітають у теплі краї, – мрійливо

промовила Оленка. – Чумаки, які боролися з темрявою, схожі на наших воїнів. Вони знаходили шлях навіть у найтемнішу ніч.

Миколка задумливо додав:

– А ще є легенда, що Чумацький Шлях – це молоко, пролите богинею, яка створила світ. Звідси й назва – Молочний Шлях.

Катруся поділилася своїми знаннями:

– Насправді це гігантська спіральна галактика, вік якої близько 13,6 мільярда років. У її центрі – надмасивна чорна діра. Уявіть, як там усе вірує: мільярди зірок кружляють у величезному зоряному хороводі.

– Тобто зорі з'являються, як мрії у серці? – замислилася Оленка.

– Саме так! – усміхнувся Богдан. – Але навіть у нашій галактиці є небезпеки.

– І все ж, попри чорні діри, галактика живе: народжуються зорі, формуються планети, з'являється нове життя, – додала Катруся.

Оленка задумливо сказала:

– Чумацький Шлях нагадує нашу землю. Є і темрява, і світло. Чорні діри – це ті, хто руйнує, а зорі – це ми, українці.

Раптом на небі щось спалахнуло. Яскравий об'єкт стрімко летів до Землі й впав неподалік. Діти побігли до місця падіння й побачили уламок, що світився блакитним світлом.

– Це, мабуть, уламок зорі, яка боролася з темрявою, – припустив Богдан.

Катруся дістала тканину й обережно протерла уламок. Той засяяв сріблястим сяйвом, і пролунав голос:

– Нарешті! Я спостерігав за вами й мріяв поговорити.

Діти оторопіли, але Богдан наважився спитати:

– Хто ти?

– Колись я був частиною метеорита, який ніс історії та знання всесвіту, – відповів уламок. – Що ж, діти, яка ваша мрія?

Оленка відповіла:

– Ми хочемо зрозуміти, звідки ти прилетів і що ти бачив у космосі.

Метеорит засміявся, його сміх прозвучав, як дзвін далекої зірки:

– Тоді приготуйтеся. Я покажу вам те, що не бачив жоден землянин!

Раптом світ довкола розчинився у сяйві, і діти відчули, як їхні ноги відірвалися від землі. Вони піднялися вгору, у безмежний космос, слідом за зоряним уламком.

Діти, тримаючись за руки, летіли через зоряні простори разом із новим другом. Він світився дедалі яскравіше, немов заряджався енергією всього космосу.

І тут перед ними розгорнулося вражаюче видовище: мільйони зірок, як сяючі воїни, оточили велетенську чорну діру, яка вирувала темним хаосом.

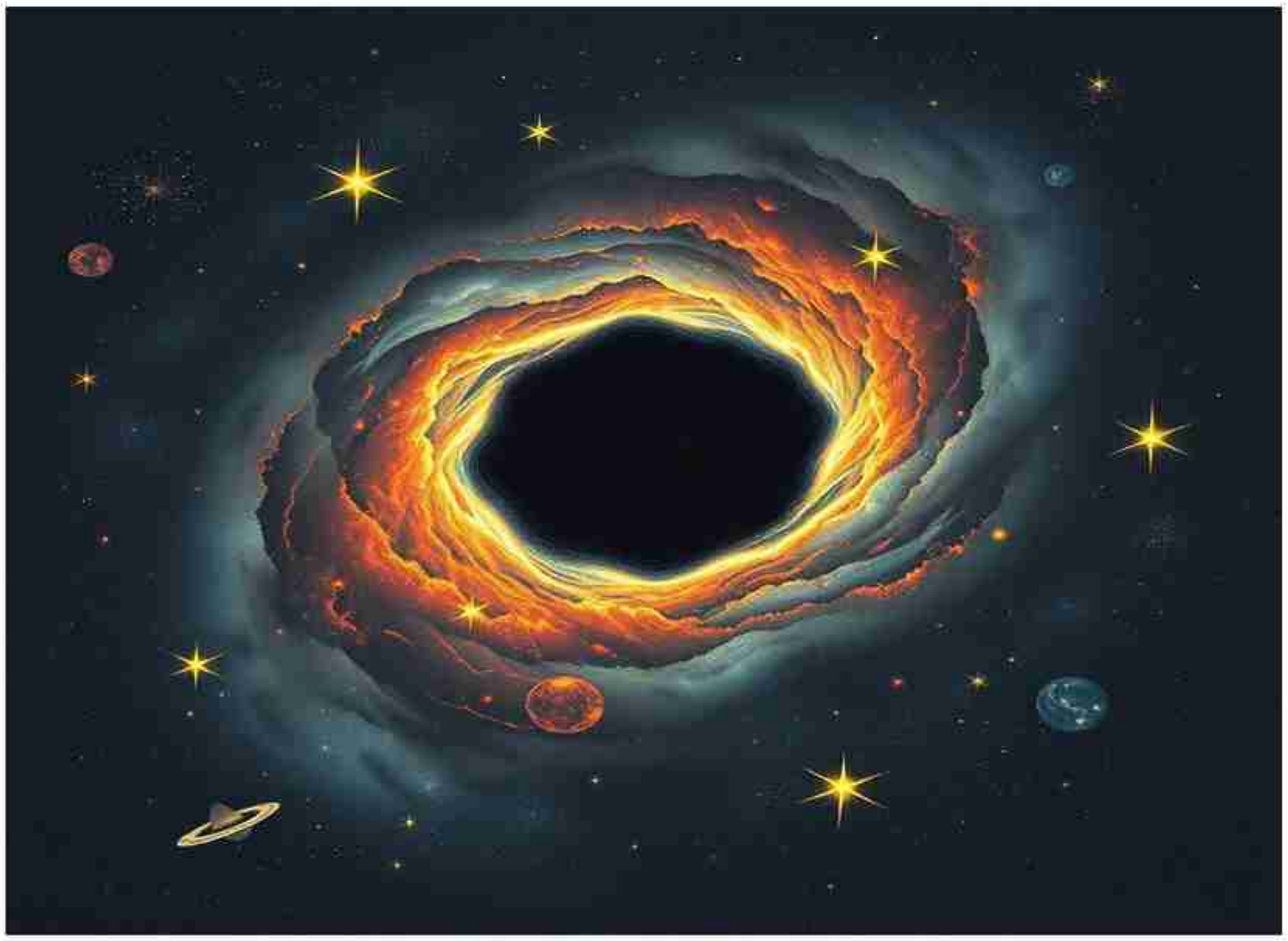

– Що це?! – вигукнула вражена Оленка.

– Це – боротьба добра і зла, світла і темряви, – пояснив уламок. – Чорна діра намагається поглинути ці галактики, знищити все життя і світло. Але зорі об'єдналися, щоб її зупинити.

Діти побачили, як зорі, немов вогняні стріли, пускали блискавки світла у напрямку чорної діри. Кожна блискавка створювала у просторі тріщини, через

які вивільнялися райдужні промені. Чорна діра засичала, почала стискатися, але не здавалася.

Раптом одна найяскравіша зоря виступила вперед. Вона розгорілася так потужно, що її сяйво залило все навколо. Це була Зоря Серця – особлива, бо несла у собі любов і віру. Її енергія наповнила інших зірок, і вони, об'єднавшись, створили єдиний промінь світла. Цей промінь вдарив у самий центр чорної діри. Темрява затремтіла, почала згортатися і, зрештою, вибухнула, перетворившись на мільярди блискучих іскор, які розлетілися по всьому космосу.

– Перемога! – вигукнула Оленка. – Дивіться, тепер кожна з цих іскор – нова зоря.– Дивіться, тепер кожна з цих іскор – нова зоря, – захоплено сказав Богдан.

Уламок посміхнувся:

– Пам'ятайте, що світло завжди перемагає темряву, якщо воно сповнене любові і віри. І ви, діти, теж можете стати такими зірками у своєму світі.

Поступово діти відчули, як їх огортає тепле сяйво, і вони знову опинилися на пагорбі за селом. Уламок метеорита лежав у них у руках, але тепер він став прозорим, як скло, і зберігав у собі маленьке сяюче ядро.

– Тепер це ваш оберіг, – почувся останній голос Зоряного уламка. – Несіть світло у своєму серці, і воно допоможе вам долати будь-які труднощі.

Діти усміхнулися один одному і міцно притиснули уламок до грудей, знаючи, що ця казкова пригода назавжди змінила їхні життя.

Діти, тримаючи прозорий уламок у руках, довго мовчали, милуючись сяючим ядром усередині. Катя першою порушила тишу:

– А що, якщо ми попросимо його виконати бажання? Адже він допоміг зіркам перемогти темряву, може, зможе допомогти і нам?

– Так, – підхопила Олена, – я хочу, щоб усі люди в нашій країні жили в мирі й щасті, щоб нарешті закінчилась війна і батьки, чоловіки, сини повернулись додому.

– А ти, Осколку, зможеш це зробити? Бо це наше спільне бажання, – звернувся до уламка Богдан.

Уламок засяяв яскравіше, а його голос став теплим і обнадійливим:

– Бажання про мир – найсвітліше і найважливіше з усіх. Але для його виконання потрібна допомога не лише моя, а й вашого народу. Мир починається в серці кожної людини. Чи готові ви стати першими, хто нестиме цей світ у своєму серці?

– Готові! – в один голос відповіли діти.

Раптом уламок почав світитися ще сильніше, а діти відчули, як їх знову охоплює тепла хвиля світла. Перед їхніми очима з'явився образ: люди по всій країні трималися за руки, допомагали одне одному, садили дерева, усміхалися. Війна і темрява відступали, як тінь перед світанком.

– Це те, що ви зможете зробити разом із вашим народом, – промовив уламок. – Я дарую вам цей світлий вогник. Нехай він запалює серця тих, хто шукає надію. Вірте, і мир стане реальністю.

Коли сяйво згасло, діти побачили, що уламок став ще яскравішим, немов зберіг у собі частину зіркового світла.

– Тепер цей оберіг буде нагадувати нам, що ми можемо змінити світ, якщо будемо діяти разом, – сказала Оленка.

– А ще – вірити і не здаватися, – додав Богдан.

Діти міцно тримали уламок, знаючи, що їхня місія – нести світло і добро у своїй країні. І відчували, як разом із ними цього бажає і весь український народ. Вони назвали його «Світлом миру».

Для дітей метеорит був символом боротьби за мир і єдність. Поки тривала війна, вони працювали над своїми знаннями: вчили уроки, багато читали, допомагали батькам, об'єднуючи людей у своєму селі навколо ідеї добра.

І коли війна закінчилася, Україна, як зоря, що звільнилася від гравітації чорної діри, розквітла. Діти втілили свої мрії в життя: вони побудували обсерваторію й почали досліджувати космос.

Ця казка показує, що навіть у найтемніші часи знання, єдність і мрії здатні перемогти темряву, а світло добра завжди знайде шлях.

Полякова Анастасія

Енергодарська гімназія №3

Енергодарської міської ради

Василівського району Запорізької області

Роботу виконала:

Полякова Анастасія Ігорівна,

учениця 11-А класу

Назва роботи: «Поцілунок Місяця»

Жанр: поезія

Вік учасниці: 16 років

Поцілунок Місяця

Різдвяна нічка по землі ішла,
Обсипала усе містичним пилом.
А у хатинці білій край села
Щаслива мати сина породила.

Слабенький вогник у печі тріщав,
І світло смугами стелилось.
А Місяць щічки сину цілував,
Біля ікони матінка молилась.

Та розгорнула мати пелюшки -
Й напав на жінку переляк:
Під серцем у дитини золотий,
Неначе Місяць повний, знак.

Йому це подарунок чи прокляття,
Що він віщує - щастя чи біду?
Та приховала матінка сум'яття,
Свою тривогу і печаль бліду.

Синочок ріс, мужнів, сил набував,
Надія мамина ясна, свята, єдина.
А знак про себе знати не давав,
Не думала про нього вже родина.

На Батьківщину тінь страшна лягла,
І чорний дзвін над нею прогудів:
Прийшла війна до рідного села,
І кожен рятувався, як умів.

І син зібрався йти у ЗСУ,
Щоб рідну Україну захистити.
Вдягавсь у форму він нову
Й помітив - знак став червоніти.

Що значить Місяця цілунок,
Так пояснив матусі він своїй:
Це не біда й не подарунок -
Благословення йти у бій.

І син пішов зі зброєю в руках,
Щоб ворогів назавжди відігнати,
Його рятує Місяць в небесах
І молиться за нього ревно мати.

Малюнок на титульному аркуші згенеровано за допомогою нейромережі (chatgpt).

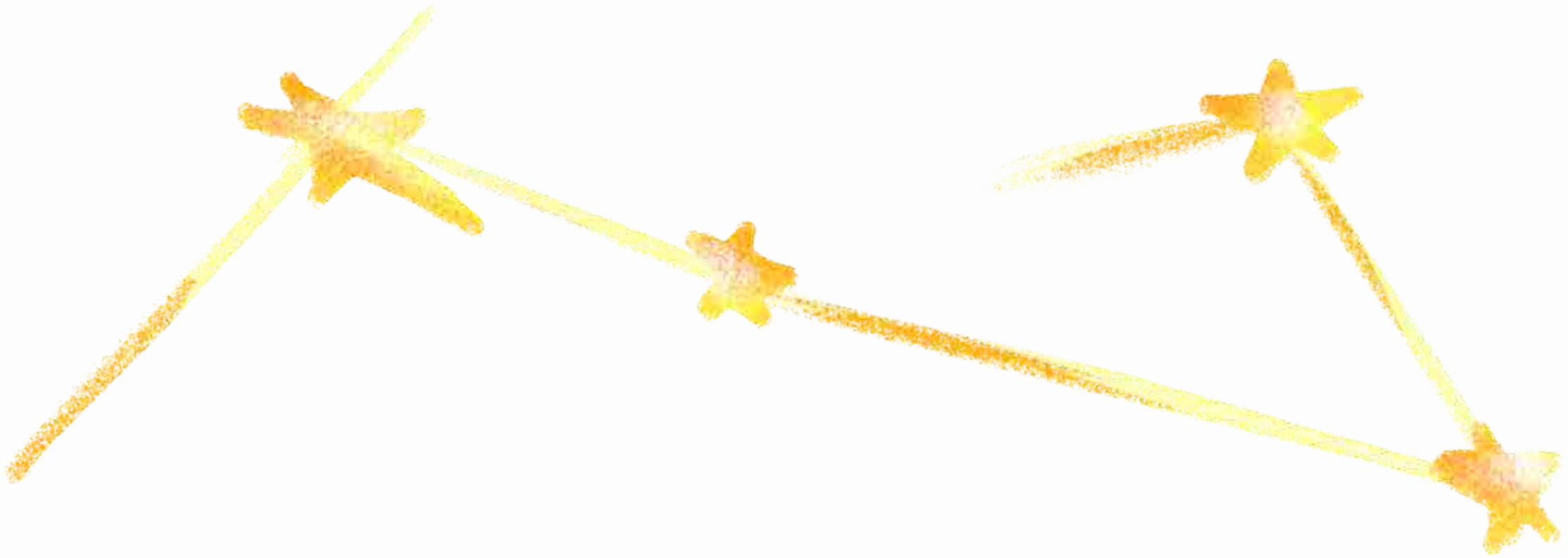

Калініна Дар'я

Медичний фаховий коледж Запорізького державного медико-фармацевтичного університету
Калініна Дар'я Вікторівна
Поезія

Частина І: Загадковий Сигнал

На краю галактики далекій,
Де зорі тануть в темряві безмежній,
Прийшов сигнал з системи небезпечний,
Тривожний код на частоті таємній.

Детектив Зоряна - найкращий слідчий флоту,
Отримала наказ негайно вирушати,
На кораблі "Аврора" розпочати
Розслідування дивного польоту.

"Щось тут не так," - подумала вона,
Розглядаючи записи сигналу,
"Частота змінюється, наче б то змінила
Свою природу зірка осяйна."

В каюті тихо блимали екрани,
Показники стрибали без упину,
І раптом зникли, ніби в морок згинув
Весь електронний розум капітана.

Команда насторожено мовчала,
Коли "Аврора" увійшла в той сектор,
Де мав би бути джерело проблеми,
Але там пустка чорна їх стрічала.

Лиш дивний пил, немов кристали льоду,
Кружляв навколо корпусу тривожно,
І щось шептав, хоч в космосі не можна

Почути звук крізь вакууму природу.

"Збирайте зразки," - скомандувала твердо,
"І повну діагностику системи.
Ми маємо розкрити ці проблеми,
Поки не сталось щось іще відверто."

В лабораторії, під мікроскопом,
Кристали показали дивну структуру:
Немов живі, мінялися фігури,
Створюючи незнані досі форми.

Комп'ютер видав результат аналізу:
"Невідома технологія знайдена.
Походження - не з нашої галактики.
Призначення - змінювати реальність."

Зоряна відчула, як по спині
Пробіг холодний дрож передчуття:
Це тільки початок відкриття,
Що змінить все в космічній павутині.

На мостику зібрала всіх присутніх,
Щоб поділитись першими знахідками,
Але раптово світло замерехтіло,
І час немов застиг в момент майбутній.

"Приготуватись!" - крикнула командир,
Коли простір навколо них згорнувся,
Немов папір в руках когось могутніх,
І корабель в безодню обернувся.

Крізь викривлення часу і простору,
"Аврора" мчала в невідому даль,
Лишаючи позаду весь печаль
І страх перед космічним простором.

В цей момент Зоряна зрозуміла ясно:
Вони вже не самі у всесвіті безкраїм,
І те, що зараз відкривають тайно,
Змінить історію людства прекрасно.

На екранах з'явились дивні знаки,
Немов послання з іншого виміру,
І кожен символ світився у тьмі,
Як провідник до істини великої .

"Записуйте все!" - наказала швидко,

"Кожну деталь, найменшу зміну стану.
Ми маємо розшифрувати плани
Тих, хто нам шле ці знаки непомітно."

Останній промінь згаслої зорі
Освітлював їх шлях крізь невідоме,
І в серці кожного росло свідоме:
Вони на грані величі нової.

Частина перша добігла кінця,
Але загадка тільки починалась,
І в темряві космічного простору
Нова історія розгорталась…

Частина II: Кришталеві Світи

Крізь простір викривлений плине
"Аврора" в часовій пустині,
Де пил кристалічний літає,
Нові всесвіти створює й тає.

В центрі всього — кристал могутній,
Сяє гранями неприсутній,
Історії давні складає,
Зоряні шляхи відбиває.

"Неможливо!" — вчений здивовано
Дивиться в дані зачаровано:
"Цей кристал — живе створіння,
Має розум і осяяння!"

До екрану йде капітан,
Вивчає загадковий план:
"Енергія росте невпинно,
Готується щось неодмінно."

Раптом спалах — кристал засяяв,
Кожен видіння отримав:
Інші світи, інші долі,
Битви в космічному полі.

Війну побачили прадавню,
За межами часу славну,
Де істоти з кристалу чисті
Берегли простори імлисті.

"Вони — Хранителі священні," —

Зоряна мовила натхненно, —
"Їх сигнал — то клич про поміч,
Щоб здолати космічну ніч."

Бо десь там, у просторі дальнім,
Ворог зростає тотальний,
Поглинає світло безжально,
До Землі прямує нахабно.

Показав їм кристал загрозу:
Чорні діри, створені в позі
Істотами з світу чужого,
Холодного та крижаного.

"Нас обрано," — штурман рече, —
"Між світами міст берегти,
Щоб катастрофу відвести,
Поки час іще не тече."

В лабораторії знову дива:
Пил кристалічний оживав,
У структури він поставав —
Код древній, мова правдива.

"Це інструкції захисту," — вчений
Промовив голосом священним, —
"Щоб спинити темну навалу,
Що суне із чорного валу."

Та ще загадка непроста:
На борту причаївся зрадник,
Систем корабельних загарбник,
Темних сил таємна мета.

Зоряна відчула тривогу:
Хтось екіпаж зрадив потрогу,
З силами темряви злився,
В місію тайно влився.

Кожен погляд тепер викликав
Підозру глибоку й печаль,
Поки корабель летів вдаль
Крізь кристалічний океан.

"Системи захисту готуйте!" —
Наказ пролунав як грім, —
"Всіх перевірте до глибин,
Правду швидше відшукуйте!"

Час спливав зоряним пилом,
А десь там, поміж світил,
Ворог набирався сил,
Щоб порушити спокій милий.

Так скінчилась частина друга,
Таємниця густішала стугом,
І "Аврора" шукала шлях
У зоряних майбуттях.

Частина III: Змова Часу

На "Авроpі" тривога зростала,
Кожен погляд ховав таємниці,
Поки в темних космічних глибинах
Смерть зірок повільно настала.

Перший вчений, старий Петренко,
У каюті своїй заховався,
З кристалами довго спілкувався,
Щось писав у щоденник тихенько.

"Капітане!" - раптом з містка,
"Всі системи дають збій критичний!
Хтось зламав наш захист космічний,
Ніби знав всі коди замка!"

Зоряна кинулась до пульта,
Пальці швидко по клавішам били:
"Заблокувати всі входи й виходи!
Активувати протокол ультра!"

В цю мить часові потоки
Закрутились вихром шаленим,
І побачили всі натхненно
Майбутні жахливі роки:

Чорні діри ковтали галактики,
Простір рвався на шматки різні,
Час втрачав свої форми грізні,
Руйнувались усі галактики.

А в центрі всього того жаху
Стояла постать давно знайома -
Петренко, але вже не той самий,
А створіння, повне злості.

"Я бачив це все!" - він кричав,
"В майбутньому нашому дальнім!
Єдиний шлях - стати тотальним,
Злитись з темрявою нічною!"

Його очі світились чорним,
Крізь шкіру просвічував космос,
Він став тим, хто несе хаос,
Зрадником світу проворним.

"Древні сили дали мені знання," -
Говорив він, смакуючи силу,
"Як зробити темряву щиру
Володаркою цього світу."

Але Зоряна вже не слухала,
В її розумі план визрівав,
Як спинити це все, як здолать
Того, хто для них ворогом став.

Кристали в лабораторії
Раптом спалахнули яскраво,
Відкриваючи шлях правий
До древньої траєкторії.

"Час - не лінія," - зрозуміла вона,
"А мереживо можливостей різних,
І в кожній з них є шлях залізний
До майбутнього, що спаса."

З надр корабля крізь всі палуби
Проросли кристалічні нитки,
Створюючи часу потоки,
Щоб спинити зрадника плани.

Петренко відчув, як сила
Покидає його тіло кволе,
Як реальність бере в неволю
Його мрії про владу щиру.

Екіпаж, об'єднавшись в волі,
Направляв кристалічну міць,
Щоб відкинути темряви ніч,
Повернути час до любові.

"Ти не бачив всієї картини," -
Промовила Зоряна тихо,
"Майбутнє не має бути лихим,

Якщо разом тримаємо лінію."

Частина IV: Паралельні Шляхи

Крізь розломи у тканині часу
"Аврора" побачила дива:
Тисячі всесвітів зливались,
Створюючи візію світла.

В кожному - інша "Аврора",
Інша Зоряна, інший екіпаж,
Але всюди один вітраж:
Боротьба із силами мороку.

"Дивіться!" - вигукнув механік,
Показуючи на екрані карти,
"Всі реальності, наче варти,
Стоять навколо точки паніки."

Точка збігу - простір особливий,
Де всі всесвіти перетинались,
Де кристали силу набирались,
Де ключ до перемоги зберігся.

В лабораторії знову спалах:
Кристали почали зливатись,
У єдину структуру збиратись,
Відкриваючи древні шляхи.

"Це портал," - промовила Зоряна,
"Міст між всіма реальностями,
Щоб об'єднати можливості
У боротьбі з силою шаленою."

З інших всесвітів надходили
Сигнали, знання, технології,
Древні секрети екології
Простору-часу приходили.

Кожна версія корабля
Передавала свої відкриття,
Щоб створити нове накриття
Від темного короля.

Петренко в камері сидів,
Спостерігаючи за подіями,
Як його темні надії
Розсипались між світів.

Але раптом у тиші космосу
Пролунав потужний сигнал:
Темні сили почали фінал,
Наступ на грані хаосу.

Чорні діри-близнюки
Почали зливатись в одну,
Створюючи силу страшну,
Що ковтала світла струмки.

"Всі системи на максимум!" -
Скомандувала Зоряна гучно,
"З'єднати кристали у купу,
Створити щит максимальний!"

Екіпажі з різних світів
Діяли як єдиний організм,
Спрямовуючи свій механізм
На захист усіх орбіт.

Кристалічна мережа зростала,
Об'єднуючи кораблі й екіпажі,
Створюючи поле відважне
Проти темного навалу.

""Ми - не просто окремі світи,"
Зрозуміла Зоряна вмить, -
"Ми - єдність одвічна й жива,
Щоб всесвіт від зла берегти."

В цю мить всі версії "Аврори"
Злились в єдиний промінь світла,
Готуючись до битви відкритої
За майбутнє космічних просторів.

Частина четверта скінчилась
На ноті єднання й надії,
Але попереду ще події,
Де доля всіх вирішиться...

Частина V: Артефакт Древніх

Об'єднаний промінь "Аврори"
Пронизав темряву часу,
І там, де зійшлися траси,
Відкрились древні простори.

В серці злитих галактик
Сяяв дивний об'єкт:
Немов сузір'я всіх спектрів
Зібрались в єдиний такт.

"Це він!" - прошепотів штурман,
"Артефакт, що шукали віками,
Ключ між всіма світами,
Творіння розуму мудрого."

Зоряна відчула тремтіння:
Прилади збожеволіли враз,
Показуючи дивний час,
Що існував до творіння.

Петренко в камері здригнувся,
Відчувши поклик артефакту:
"Ви не знаєте його факту -
Він нищить тих, хто торкнувся!"

Але кристали корабельні
Раптом почали резонувати,
З артефактом розмовляти
На мові давній, пектральній.

Екрани показали послання
Від творців цього пристрою:
"Хто з чистою йде душею,
Той отримає силу міцну."

Зоряна прийняла рішення,
Ступила до зали керування:
"Наш шлях - це довіра й єднання,
А не страх і підкорення."

В скафандрі, крізь простір відкритий,
Попливла до серця артефакту,
Відчуваючи кожну краплю
Енергії, в нім відлитої.

Коли пальці торкнулись поверхні,
Всесвіт завмер на миті,
І в свідомості розкритій
Постали картини древні:

Початок усіх початків,
Народження часу й простору,

Баланс між світлом і морем
Темряви у дивнім танці.

"Тепер я бачу!" - сказала тихо,
"Темрява - не ворог одвічний,
Вона - частина гармонійна
Танцю життя величного!"

Артефакт засяяв яскраво,
Відкриваючи давню істину:
Боротьба не в силі чистої,
А в балансі між всесвітами різними

Кристали на всіх "Авророах"
Змінили свою структуру,
Приймаючи нову натуру
Хранителів рівноваги просторів.

Петренко в камері заплакав,
Побачивши правду просту:
Його страх перед темрявою
Створив те, чого не подолати йому

Зоряна повернулась на місток,
Тримаючи нове знання:
Як досягти поєднання
Темряви й світла в потік.

"Готуйтесь!" - віддала наказ,
"Ми будемо не воювати,
А гармонію відновляти
В точці зіткнення всіх час."

Частина VI: Зоряна Варта

З артефактом на борту "Аврора"
Увійшла в епіцентр бурі,
Де зіткнулись світи похмурі
З ясним сяйвом космічного хору.

Всі версії корабля єдині
Створили коло захисне,
Де кристали і тьма прекрасна
Мали зустрітись в гармонії.

"Починаємо!" - Зоряна встала,
Артефакт у руках тримаючи,
До екіпажу промовляючи:

"Час відновити начала!"

Петренка вивели з камери,
Він тепер розумів свою роль:
Як міст між світлом і тьмою,
Як ключ до нової ери.

Кристали почали танець,
Переплітаючись з темрявою,
Створюючи мережу новую,
Де кожен знайшов свій шанс.

Чорні діри спинили свій рух,
Відчуваючи поклик єднання,
Їхня сила - не в поглинанні,
А в трансформації всіх потуг.

З містка відкривався вид,
Як всесвіт змінює лице:
Темрява й світло - все це
Створило новий колорит.

"Дивіться!" - вигукнув вчений,
"Народжуються нові зорі
Там, де були чорні діри,
Всесвіт стає священним!"

Артефакт пульсував в ритмі
З серцебиттям космосу,
Відновлюючи по троху
Баланс у кожнім атомі.

Петренко підняв долоні,
В яких тьма зі світлом злились:
"Ось чого ми боялись -
Власної сили бездонної!"

Екіпаж "Аврори" побачив,
Як міняються всі виміри,
Як зникають давні бар'єри
Між світами різних значень.

Зоряна відчула момент:
"Зараз! Всі разом! Єднаймось!
В гармонію заглибляймось!
Створюймо новий контент!"

Кораблі з різних реальностей

Злились в єдину варту,
Щоб підтримувати карту
Всесвіту нової якості.

Темрява більше не ворог -
Вона частина балансу,
Як день потребує шансу
Перейти в нічний морок.

Петренко знайшов спокій,
Ставши містком між силами,
Хранителем між світами,
Вартовим часу потоків.

"Це тільки початок," - сказала
Зоряна, дивлячись вдаль,
"Попереду довгий шлях
Пізнання нового начала."

Частина VII: Точка Неповернення

Коли здавалось - перемога близько,
І рівновага всесвіт огорнула,
З безодні часу, з темряви глибокой
Прадавня сила раптом сколихнула.

Істота дивна постала перед ними:
Ні світло й темрява, ні матерія земна,
А щось могутнє, древнє і безкрайнє -
Сам Первохаос, що був до дна.

"Ви смієте," - загуркотів він грізно, -
"Змінити те, що я створив віками?
Порядок ваш - лиш іграшка малая,
А хаос вічний править над світами!"

Артефакт у Зоряни в долонях
Запульсував, як серце у тривозі,
Немов відчув споріднену природу,
Що кличе всіх до себе у дорозі.

Петренко скрикнув: "Це же Першотворець!
Той, хто почав і час, і простір, й долю!
Загублений у власному творінні,
Він прагне все вернути до застою!"

Всі кораблі застигли перед силою,
Що більша за закони і матерію,

Могутніша за світло й темінь разом,
Страшніша за найглибшую містерію.

І Первохаос ріс, все поглинаючи,
Стирав галактики, мов пил космічний,
Вертав усе до первісного стану,
Де був лиш він - безмежний і довічний.

Та раптом Зоряна збагнула істину:
"Артефакт - не просто древній камінь,
Він частка та, що Першотворець втратив,
Коли творив між хаосом світами!"

"Обрати час!" - гримів могутній голос, -
"Чи вічний хаос, чи ваш лад тендітний!
Чи безкінечна зміна і свобода,
Чи шлях прямий, застиглий і помітний!"

Команда вся завмерла у чеканні,
Відчувши древній поклик у душі,
Той вибір, що стояв перед початком
Усіх початків у космічній тиші.

Зоряна мовила: "Є інший шлях!
Не вибір між порядком і хаосом,
А їх єднання в танці віковічнім,
Як день з ніччю, як пісня з голосом!"

З артефактом злилась вона миттю,
Петренко додав свою міць,
Екіпаж став єдиним цілим,
Щоб пітьму подолати і ніч.

І крикнула: "Ми - все суще разом!
Ми - рух і спокій, тьма і світло!
Ми - танець вічного творіння,
Життя, що лине невідлітно!"

І Першотворець здригнувся раптово,
Немов згадав забуту суть:
Не владу над всім потребує,
А єдності вічную путь.

На грані останній, на межі буття,
Завмер увесь всесвіт в чеканні:
Чи злетить до нових висот життя,
Чи згине в космічнім зітханні…

Частина VIII: Нова Зоря

В ту мить, коли час на межі застигав,
Коли всесвіт весь подих свій затамував,
Творець і творіння зустрілись в імлі,
Щоб вирішить долю космічній землі.

Артефакт засяяв потужним вогнем,
Єднаючи сили, що бились щоднем,
Випромінював світло в космічную даль,
Перетворюючи хаос у зоряну сталь.

Первохаос відчув у собі раптом щось,
Що в віках творіння забути прийшлось:
Ту радість єднання, той вічний танок,
Що всесвіт тримає від різних зірок.

"Тепер розумію!" - промовив він враз,
"Єднання - це сила, що творить весь час!
Не влада над всім, а гармонія сил
Дарує життю невмирущії крил!"

Зоряна з екіпажем в єдине злились,
З силою давньою разом зрослись,
Творячи простір новий і живий,
Де лад із хаосом - танець міцний.

В танці космічнім народжений світ
Засяяв по-новому тисячі літ,
Галактики й зорі у вічнім кружлянні
Знайшли свою суть у новому єднанні.

Петренко побачив призначення враз:
Бути містком між порядком весь час,
Єднати хаос із космічним ладом,
Щоб всесвіт не став порожнечі нарадом.

Кристали співали пісні неземні,
Що линули в далі безмежно ясні,
Про єдність велику всіх сил у житті,
Про шлях до гармонії в вічній меті.

"Аврора" у різних світах водночас
Створила спіраль, що єднала всіх нас,
Де кожен знайшов своє місце святе
В космічному танці, що вічно росте.

Первотворець, знайшовши спокій душі,
Розтанув у вічності, наче в імлі,
Став частиною току космічних глибин,
Де кожен момент - наче вічності плин.

Галактики знову кружляли в танку,
Несучи в собі силу нову й легку,
Де світло і темрява разом жили,
У спільній гармонії щастя знайшли.

Зоряна мовила, глянувши вдаль:
"В кожнім кінці є початку кришталь,
Кожная ніч - то світанку поріг,
Кожен фінал - нових звершень пиріг."

Екіпаж повернувся, змінивши себе,
Несучи в серці знання золоте:
Кожен став частку єдності ніс,
Розуміння глибин, що дарує нам ліс.

"Віднині ми - Варта Єднання й Життя," -
Сказала Зоряна, повна чуття, -
"Хранителі рівноваги святой
Між хаосом вічним і світлом мети."

В просторі безмежнім, де зорі горять,
"Аврора" й далі несе свою варть,
Оберігає гармонію сил,
Щоб космос у хаос не збився з вітрил.

Час котиться річкою вічних змін,
А в серці галактик - той спогад цінний
Про мить, коли єдність здолала розбрат,
Коли світло з темрявою стали як брат.

Історія ця не кінець, а почин
Нових подорожей крізь космосу плин,
Де кожен світанок і кожна зоря
Народжують дива нового буття.

Хай лине крізь простір ця пісня про міць,
Про єдність всіх сил, про падіння всіх віх,
Про зорі, що світять у темній імлі,
Про силу любові у кожній душі.

І кожен, хто чує цю повість святу
Про подвиг у космосі, віру тверду,
Хай знає - у серці частинка живе

Тієї величної правди, що є.

У танці космічнім, де вічність живе,
Де світло і темрява творять нове,
"Аврора" продовжує шлях свій святий,
Несучи гармонію в космос живий.

Так скінчилась історія дивних часів,
Але початок новий народився із країв,
Де вічність і мить у єдине злились,
І зорі нові у танці зійшлись.

І кожного разу, як ніч настає,
Як зоряне небо над світом встає,
Згадаймо про тих, хто гармонію ніс,
Хто всесвіту нашому єдність приніс.

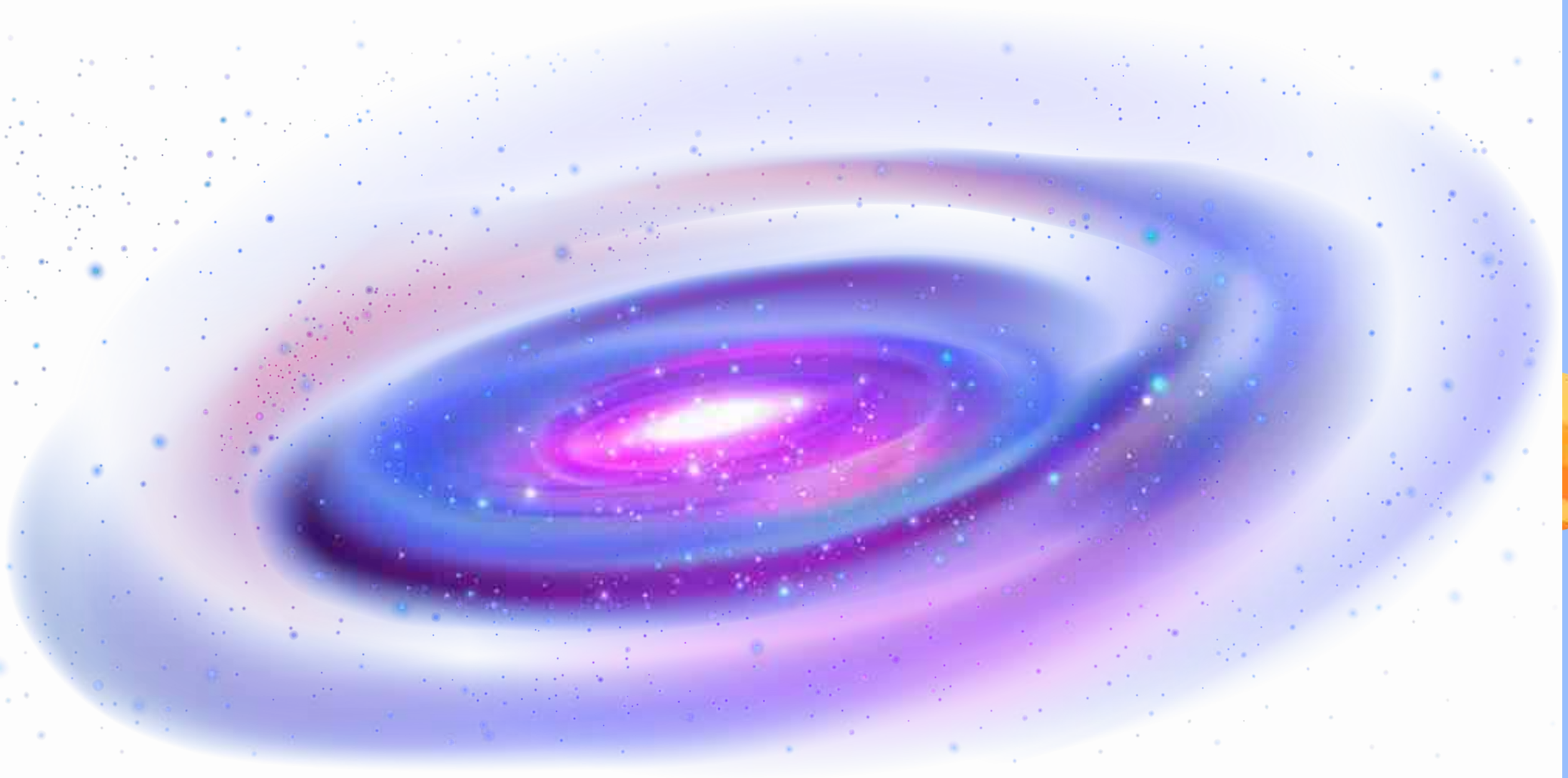

Вовк Софія

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД «ПОЛТАВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ» МАЛИНІВСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

Мандрую Всесвітом безкраїм

Номінація: Література
Жанр: Поезія

Автор: Вовк Софія Сергіївна
08.04.2010 року народження
Учениця 9 класу

2024 р.

***

Мандрую Всесвітом безкраїм,
Чудовим і безмежним раєм.
Привабливим і загадковим,
Розжареним і веселковим.
Там простір, воля і краса,
Там вічні диво-чудеса!
А ще там мрії оживають,
І вільно в просторі літають.
Місяць має срібний ріг,
Він для мене – оберіг.
Оглядає кожну ніч
Небожителів своїх.
Молодик всміхається мені
Світлом відбиваючись в вікні.
А он там, над нами, угорі,
То – домівка кожної зорі.
Там – сузір'я Лева й Скорпіона,
І Стрільця, Тільця та Оріона,
Великої Ведмедиці і Пса,
Чарівної Кассіопеї й Фенікса...
Під спів цикад танцюють зорі.
Як небесні Феї, у срібнім просторі.
І манять холодні яскраві зірки
В незвідані, дивні й далекі світи.
Так хочеться повірити у казку,
Щоб відчувати спокій, ласку.
Щоб трішки в казочці побути,
Й себе щасливою відчути!

Вовнянко Валерія

Заклад загальної середньої освіти №12 Токмацької міської ради

Автор: Вовнянко Валерія Валеріївна

Назва роботи: «ІСТОРІЯ ПАМ'ЯТНИКА НЛО

У СЕЛІ СВИДІВОК ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСТІ»

Жанр:

Вік учасника: 13 років

ІСТОРІЯ ПАМ’ЯТНИКА НЛО У СЕЛІ СВИДІВОК

У селі Свидівок Черкаської області, серед звичних для українського села пейзажів, стоїть незвичайний пам'ятник — літаюча тарілка, яка стала символом місцевої культури та історії. Цей цікавий об'єкт привертає увагу не лише жителів, а й туристів, які приїжджають, щоб відчути атмосферу загадки та фантастики.

Історія пам'ятника починається з численних свідчень про спостереження НЛО в цьому регіоні. Місцеві жителі розповідали про таємничі вогні на небі, які, здавалося, з'являлися та зникали без сліду. Ці розповіді запалили уяву громади, і в 2009 році було вирішено увічнити ці події, створивши пам'ятник НЛО.

Літаюча тарілка, виготовлена з металу, вражає своїм незвичайним дизайном. Вона немов зависла у повітрі, нагадуючи про таємниці космосу та можливість існування життя на інших планетах. Пам'ятник став не лише архітектурною прикрасою села, а й місцем, де збираються любителі містики та наукової фантастики.

Кожного року в селі проводяться фестивалі, присвячені темі космосу та НЛО. Це чудова можливість для місцевих жителів продемонструвати свої таланти, а також залучити туристів. Люди приходять не лише для того, щоб зробити фотографії з літаючою тарілкою, але й дізнатися більше про загадки всесвіту.

Пам'ятник НЛО у Свидівку — це не просто шматок металу, а символ мрії про невідоме, про пошуки відповідей на запитання, які хвилюють людство з давніх-давен. Він нагадує нам про те, що доброта і відкритість до нового можуть привести до цікавих відкриттів і несподіваних знайомств, навіть якщо вони приходять з інших світів.

Таким чином, літаюча тарілка у Свидівку стала не лише пам'ятником, а й частиною місцевої ідентичності, що об'єднує людей навколо спільної мети — пошуку істини та розуміння нашого місця у Всесвіті.

ПРИГОДА ПРИБУЛЬЦІВ У СВИДІВКУ (мої фантазії)

У селі Свидівок Черкаської області, де тихі поля та зелені ліси переплітаються з простими хатками, одного разу трапилась неймовірна подія. Це сталося вночі, коли на містечко спустилася таємнича темрява, а небо наповнилося мерехтливими зірками.

Місцеві жителі, зібравшись біля пам'ятника НЛО — літаючої тарілки, з нетерпінням чекали на небесне диво, про яке вже давно ходили чутки. Легенди говорили, що цей пам'ятник не лише вшановує загадкові об'єкти, а й служить порталом між світами.

Раптом яскраве світло спалахнуло над полем, і з небес спустилася справжня літаюча тарілка. Вона зупинилася над пам'ятником, осяваючи все навколо незвичайним блакитним світлом. Жителі з острахом і захопленням спостерігали за цим незвичайним явищем.

З тарілки вийшли три істоти, схожі на людей, але з незвичайними рисами: їхні шкіри світліли м'яким зеленим світлом, а очі були великими та виразними. Вони підійшли до пам'ятника, наче відчуваючи його енергію.

— Ми прийшли з далекої галактики, — промовив один з них, його голос звучав, як мелодія. — Цей пам'ятник — не тільки пам'ять про наші попередні візити, а й знак вашої відкритості до всесвіту.

Жителі були вражені, але їхній страх швидко змінився на цікавість. Вони запитали, чому прибульці вирішили завітати саме до Свидівка.

— Ваша земля має особливу енергію, — пояснив інший прибулець. — Тут живуть люди, які відкриті до нових ідей і мрій. Ми хочемо навчитися у вас, як зберігати цю енергію, щоб поділитися нею з іншими світами.

Команда прибульців провела кілька днів у Свидівку, вивчаючи місцеву культуру, традиції та історію. Вони спілкувалися з жителями, обмінюючись

знаннями про технології та філософію. Селяни, у свою чергу, розповідали про свої мрії, побоювання та надії.

Кожного вечора, коли сонце заходило за горизонт, вони збиралися біля літаючої тарілки, де разом ділилися історіями та ідеями. Це стало справжнім святом дружби між світами.

Але на п’ятий день прибульці залишили повідомлення:

— Ми повинні повернутися додому, але пам'ятник завжди залишиться порталом. Пам'ятайте, що ваше серце та розум — це ключі до взаєморозуміння.

З цими словами вони зникли в ясному блакитному світлі, а літаюча тарілка знову злетіла в небо.

Пам'ятник НЛО у Свидівку залишився не лише як спогад про цю незвичайну зустріч, але й як символ єдності, відкритості та можливості спілкування між людьми та іншими світами. Жителі села зрозуміли, що їхня мрія про космос стала реальністю, і що вони завжди можуть звертатися до незвіданого, якщо залишаться відкритими до нових ідей та дружби.

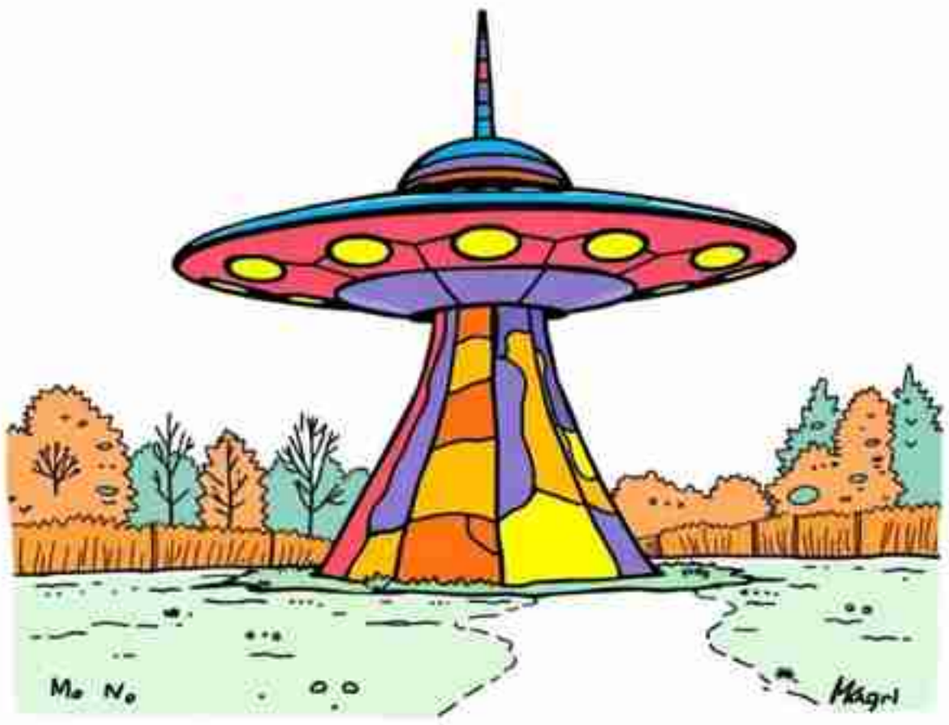

Туляєв Олександр

Нічна пригода

Тиха ніч вже Землю вкрила,
Та не спить хлоп'я Кирило.
Манять хлопця Всесвіт, зорі,
Астероїди й комети, загадковії планети,
Метеори, чорні дири,
Сузір'я ті, що небо вкрили.
«Якби ж відправить у політ
Свій зірковий космоліт!»
Я б, напевно полетів
В світ загадкових відкриттів.
Марс – червона планета, далекий світ,
Четверта від Сонця, веде свій політ.
Супутники Деймос і Фобос – «жах» і «страх»
Навколо Марса здійснюють шлях.
Летить космоліт, за бортом корабля
Друга планета – «Ранкова зоря».
Венеру вкриває вуглекислий шар,
«Сестриця Землі» у вуалі із хмар.
Раптом спалах за вікном.
Що робить? Пропав вже сон.
Бачить зляканий Кирило,
Поряд з ним сріблястий гість,
Очі чорні і глибокі, таємничі, наче ніч.
Сяє в темряві, як срібло, його тіло, як струна.
Наче музика, в повітрі мова дивная луна.
Просить хлопчик гостя радо:
«Розкажи про свій політ.

Та скоріше дай пораду:

Як збудувати космоліт.

«Чесність, мужність і завзяття» –

Наш девіз, земляни-браття.

А ще розум та знання.

Ось і тайна вам уся.

Щоб здійснити свій політ

До сонячних планет, орбіт,

Добре в школі ти навчайся,

Щоденно спортом ти займайся.

А поки що, прощавай!..

Астрономію вивчай!»

Зник сріблястий чоловічок.

Нічка темна за вікном…

Може, був то дивний сон…

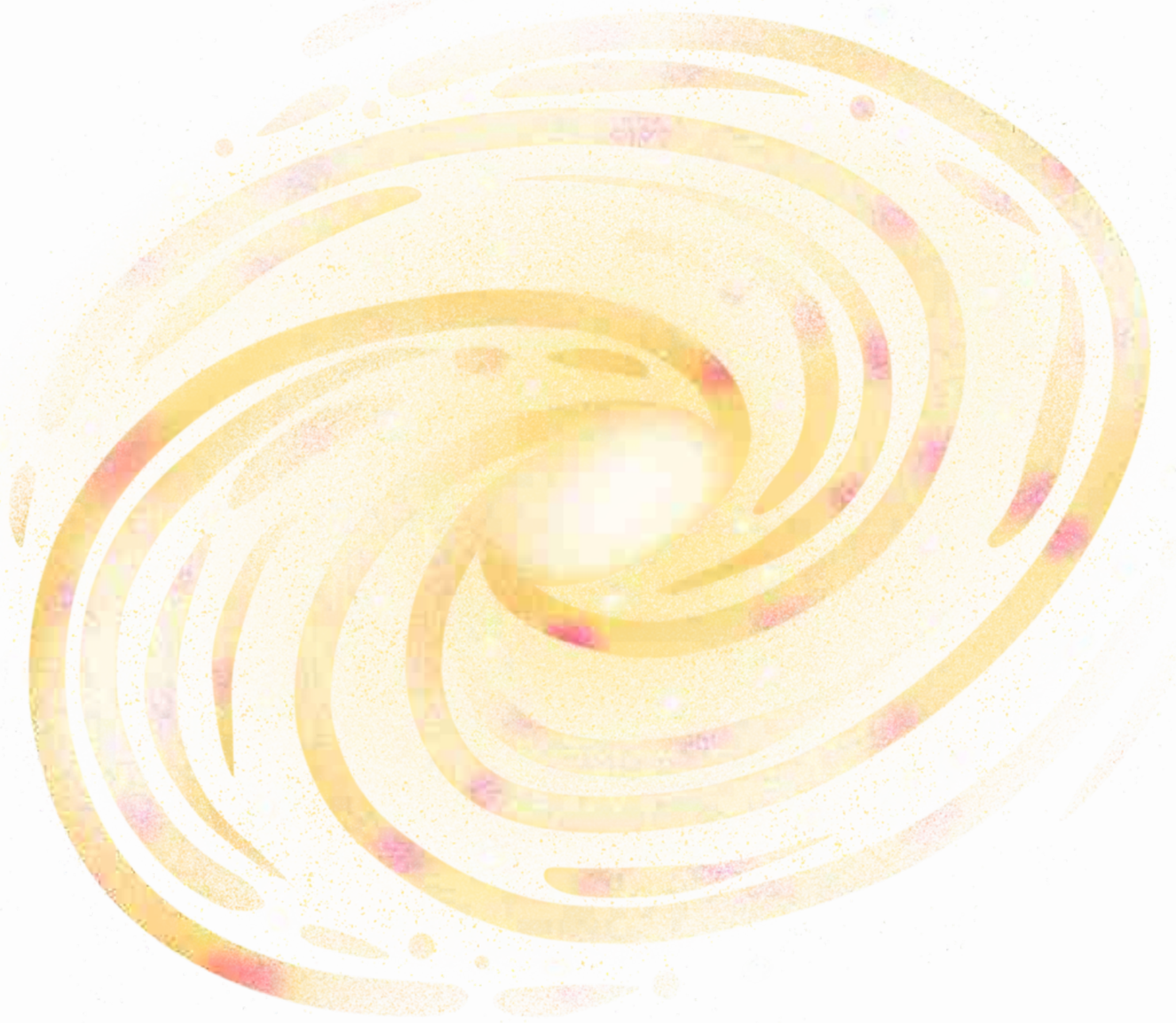

Приходько Діана

Андріївська різнопрофільна гімназія

Андріївської селищної ради

Бердянського району Запорізької області

Робота

на обласний етап всеукраїнського

гуманітарного конкурсу-виставки

«Космічні фантазії»

Номінація - література, журналістика.

Місія «Магічний кристал»

Жанр - казка

Виконала

Приходько Діана Петрівна,

учениця 7 класу

Андріївської різнопрофільної гімназії

Андріївської селищної ради

Бердянського району

Запорізької області

2024

У тридев'ятому зоряному царстві космічно-галактичного простору самотньо оберталася невеличка планета Люмиранія. Сяяла вона різноманітними барвами – то переливалися райдужні моря, кришталеві гори, відбивали світло люмінесцентні ліси, буяли неонові квіти. Населяли планету найрізноманітніші створіння: зоряні крилани, хмародракони, кристаліти, косморини, срібнолунці та інші. Правили тут дивні істоти – люмиряни. Вони були, як і все на планеті, різнокольоровими, мали по три ока та по кілька хвостів (це залежало від віку люмирянина, його виховання), за допомогою них вони пізнавали нове, робили добрі справи, допомагали одне одному. Уміли ці іншопланетяни говорити будь-якою мовою, легко змінювати свою подобу, любили пригоди і міжгалактичні подорожі, цінували знання.

Головним скарбом, гордістю усіх люмирян був 3D-гіпертелефонофотоскоп (ГТФФС), за допомогою якого можна не лише побачити інші планети, а й роздивитися істот, які їх населяють, почути, якою мовою вони говорять, дізнатися про їхні проблеми, а головне – у разі необхідності навіть телепортуватися куди треба.

Якось правитель Люмиранії Зірко Яскравий дізнався про те, що десь у Всесвіті є планета Земля, що живуть там безхвості двоногі і двоокі істоти – люди. А ще він за допомогою ГТФФС з'ясував, що на планеті є багато корисних копалин, є моря, океани, глибокі ріки, гори і пустелі, ліси і родючі поля – тобто все, щоб жити мирно і щасливо. Однак пристрій передав інформацію про те, що на Землі гинуть люди: помирають від хвороб, нещасних випадків, через злочини і війни! О ЖАХ!!! Війни!!!! У Люмиранії давно вже забули про смерть і війни. Тут панували любов і мир.

Зірко Яскравий вирішив діяти, але за законами їхньої планети він, як правитель, не мав права ризикувати і залишати свій народ, тому треба було шукати надійного люмирянина. Охочих виявилося багато, навіть довелося влаштувати випробування: кандидати продемонстрували свої знання, кмітливість, витривалість, уміння спілкуватися, швидко перевтілюватися та інші якості. Переміг у відборі народний улюбленець Мирко Зоряний –

багаторазовий чемпіон із безкорисної допомоги в категорії «SOS міжгалактичний».

На збір багато часу не було, тому долучилися всі люмиряни: допомагали хто чим міг: одні зносили пилок любові, інші – піщинки довіри, ще хтось приніс еліксир чуйності. Також було прийнято рішення разом із Мирком відправити дресированого зоряного крилана і ручного хмародракона. Зірко Яскравий під час урочистої церемонії вручив Мирку найцінніше, що було на планеті, - магічний кристал миру. Під оплески співпланетників посланці зайшли у кабіну телепортації ГТФФС, і командир Зоряний натис кнопку «Пуск». Подорож через туманності, астероїдні поля, зіркові острови почалася.

Пройшло зовсім небагато часу, як Мирко помітив на екрані літального пристрою зелено-блакитну планету. Люмирянин відразу здогадався, що це і є Земля, бо саме таку красу він бачив на моніторі ГТФФС перед початком місії! Зоряний приземлився у невеличкій лісосмузі і спочатку вирішив замаскуватися під кущик, щоб не налякати своїм виглядом місцевих мешканців. Помічникам він наказав поки що ніяк себе не виявляти, чекати наказу. До речі, люмиряни вміли передавати думки на відстані, проте робити це мали право лише у виняткових випадках. Тому багато хто з них протягом свого життя жодного разу не користувався цим даром.

Сидіти Миркові на одному місці швидко набридло, та й зайвого часу не було, оскільки на виконання завдання відведено всього пару днів. Тому, помітивши неподалік гурт хлопчаків, які грали у дуже цікаву гру якимось кулястим предметом, Мирко вирішив перетворитися на підлітка приблизно їхнього віку і приєднатися до цих дивних істот.

- Привіт! – обізвався один із гурту. - А де ти взявся? З неба впав? – дітвора голосно зареготала.

- Так, - сміливо відповів Мирко.

- Та ти приколіст! Будеш з нами у футбола? – продовжив розмову той самий хлопчина.

- Спробую! Я ніколи не чув про цю гру.

- Знову жартуєш? Тримай пас! – і маленька людина вдарила щосили ногою по м'ячу (що цей шкіряний круглий предмет називається м'ячем, Мирко зрозумів відразу).

Раптом люмирянин відчув щось недобре, його третє око, яке було приховане тільки від людей, страшенно засвербіло, запекло, ніби побачило якийсь спалах. Мирко зрозумів, що буде біда тут, на цьому місці, за кілька хвилин! Як попередити хлопчаків? Він голосно крикнув:

- Усі до мене! Біда!

Гравці, які саме передавали один одному пас, на мить зупинилися, вони глянули на свого нового знайомого і нічого не зрозуміли: на їхніх очах він випустив хвости, які почали сплітатися в купол. Цей купол нагадував уже звичні для них укриття, тому інстинктивно юні футболісти кинулися туди. Мирко, трішки заспокоївшись, подивився третім оком у небо і помітив там видовжений предмет, який летів із великою швидкістю. Люмирянин зрозумів, що це і є загроза! Швидко зорієнтувавшись, Зоряний подумки передав наказ хмародракону знешкодити небезпечний об'єкт таким чином, щоб ніхто із землян не постраждав. За кілька хвилин небо було вже чистим.

Мирко знову став звичайним хлопчиком, але йому довелося все пояснити своїм новим знайомим. Спочатку діти не могли повірити в існування іншопланетян, але вчинок Мирка був яскравим доказом того. Довго говорили земляни з люмирянином про те, що зараз відбувається на їхній планеті, розказали вони своєму гостю і про жахливу війну, яка накрила чорним крилом Україну. Мирко теж багато розказував про свою планету, про те, як вони живуть, чому в них панують любов і мир. Він розказав і про свою місію – допомогти землянам подолати заздрість, жорстокість, жадність та інші вади, які породжують війни, несуть розруху, смерть, пустку.

Люмирянин познайомив хлопчаків із хмародраконом і зоряним криланом, які дуже нагадували земних тваринок. Потім Зоряний прикріпив на шию крилану ємності із пилком любові та піщинками довіри, а хмародракону

- з еліксиром чуйності і наказав, непомітно пролітаючи над Землею, розвіяти їхній вміст. А сам дістав кристал миру і прикріпив його високо над планетою. Цей чудокристал мав випромінювати лише мирні помисли, бажання дружити, допомагати одне одному.

Люмирянам прийшов час повертатися. Вони дуже перейнялися долею землян, потоваришували із маленькими людьми, тому пообіцяли хлопчакам, що будуть слідкувати за подіями, які відбуватимуться на Землі.

-Я переконаний, - сказав Мирко, - що кристал миру зробить свою справу - і на вашій планеті також запанують мирі і любов. Дивіться на нього і згадуйте нас, а я буду пам'ятати про вас. Усе, що могли, ми зробили для Землі. Тепер справа за людьми. Пам'ятайте про це!

- На все добре! – промовив один із хлопчаків.

Коли Мирко із помічниками зникли з поля зору, хлопчаки, як по команді, звели очі до неба, шукаючи магічний кристал. Як же хочеться, щоб насправді він мав магічну силу!!! Як хочеться, щоб пилок любові, піщинками довіри, та еліксир чуйності зробили свою справу і на Землі запанували мир і спокій!!!

Ащеулова Вікторія

Запорізька загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 15

Запорізької міської ради Запорізької області

Чи можливо подружитись з прибульцем?

Виконала:

Ащеулова Вікторія Володимирівна

учениця 10-Б класу

м. Запоріжжя

2024

Щороку світової кіноіндустрією випускаються стрічки, присвячені космічній тематиці. Напрямки сюжетів та сценаріїв досить різноманітні і вагоме місце посідають фільми на тему контактів землян з представниками позаземних цивілізацій, причому частіше мова йде про ворожі відносини, які виникають між представниками різних форм життя. Можна наводити багато прикладів, серед яких такі визнані кіношедеври як серія фільмів, яку започаткував в 1979 році режисер Рідлі Скотт, знявши свого "Чужого", відома стрічка "День незалежності" про боротьбу землян з прибульцями, які хотіли знищити людство і викачати ресурси з нашої планети. Можна згадати і цікавий фільм "Хижак" про прибульця, який в джунглях просто полював на людей заради розваги. Це список буде дуже довгим, і може скластися враження, що дружба між людиною та прибульцем взагалі не розглядається письменниками-фантастами та сценаристами. Спробуйте швидко пригадати фільм про дружні стосунки людини та інопланетянина. Ось і у нас не вийшло, тому ми вирішили провести коротке дослідження цього питання і з'ясували деякі цікаві речі:

- по-перше, такі фільми, де в основі сюжета дружні стосунки між представниками земної та позаземної цивілізацій існують, але їх значно менше, ніж стрічок про ворожі наміри прибульців з космосу;
- по-друге, часто це фільми або дитячі, або для родинного перегляду, або про дітей чи підлітків, тобто розраховані на певну категорію;
- по-третє, частіше за все ці фільми мають досить помітну комедійну складову, яка цілком обгрунтовано вписується в будь-які дружні стосунки. Саме ця складова робить ці фільми помітними, відомими, а іноді навіть і культовими, як це сталося з фільмом "Інопланетянин" Стівена Спілберга.

Перший в черзі - американський фантастичний фільм 1982 року, який зняв Стівен Спілберг, який розповідає про дружбу хлопчика і доброго інопланетянина. Цей фільм отримав чотири «Оскари» і став справжнім хітом на довгі роки.

Сценарій придумали під час зйомок «Індіани Джонса», а записувала його Мелісса Матіссон, яка тоді була поруч із чоловіком Гаррісоном Фордом.

Для інопланетянина зробили три різні моделі, які коштували аж 700 тисяч доларів! За мірками тих часів це була величезна сума. Моделі прибульця були з гуми, скловолокна і наповнені електронікою. Обличчя інопланетянина зробили схожим на поета Карла Сандбурга, генія Ейнштейна і собаку-мопса. Сьогодні спецефекти вийшли на якісно новий рівень і для їх створення залучаються нові цифрові технології, але на той момент цей персонаж був дивовижним і захоплюючим. [3]

Кожна модель могла рухатися: одна працювала від підлоги, інша була електронною, а третя була автономною і могла ходити. Але для найважчих сцен використовували карликів і хлопчика без ніг.

Один із найкумедніших моментів — коли інопланетянин ховається серед іграшок у шафі, — придумав відомий режисер Роберт Земекіс.

Деякі кінокритики і досі вважають цей фільм найдобрішим та найзворушливішим фільмов про прибульця з космосу.

Стівен Спілберг використав цікавий прийом під час зйомок, які проходили на рівні очей маленького хлопчика - головного персонажа. Таким чином режисер хотів досягти того, щоб маленькі глядачі ототожнювали себе з хлопцем, який познайомився з прибульцем.

До речі, цей фільм з 1983 по 1997 рік знаходився на першій сходинці серед найкасовіших стрічок в історії кіно. [6]

Наступний зі списку “фільмів про дружніх до людства інопланетян” - це “Супер 8”, знятий режисером Д. Д. Абрамсом.

Джей Джей Абрамс — відомий режисер і творець серіалу "Lost" — хоч і не має величезної кількості фільмів, але вже встиг сформувати свій особливий стиль. По-перше, він завжди знімає свої проекти в умовах суворої секретності.

По-друге, його історії завжди мають несподівані повороти сюжету, а це дуже цінують шанувальники фантастичних фільмів. Ще один з його фільмів "Супер 8" теж повністю відповідає цим правилам.

Події фільму відбуваються у маленькому провінційному містечку. Група підлітків знімає любительське кіно на камеру Super 8, мріючи перемогти на кінофестивалі. Але під час зйомок вони випадково стають свідками страшної залізничної катастрофи. І ось тут починається найцікавіше: чи була аварія випадковістю? Що за дивний вантаж перевозили у вагонах? Чому місто заполонили американські військові? І що за загадкова істота потрапила у кадр під час катастрофи? Підліткам доведеться пройти через багато випробувань, щоб знайти відповіді на ці запитання.

Тихе американське містечко десь у глибинці. Наприклад, штат Огайо. Хоча, чесно кажучи, зовсім неважливо, де саме. У невеликому населеному пункті, серед безлічі інших мешканців, живуть п’ятеро хлопців. Вони ходять до школи, бешкетують, їздять на велосипедах із маленькими колесами. Усе це виглядає так само, як у тисяч інших підлітків по всьому світу. Але у цих хлопців є одна особливість: вони знімають кіно. Використовують для цього знамениту плівку Super8 мм, яка й дала назву фільму. А оскільки події відбуваються у 70-х роках, темою їхнього фільму стають зомбі. Адже у ті часи це було в тренді.

Одного разу режисер цієї майбутньої «класики» Чарльз (Гріффітс) умовляє місцеву красуню (Ель Фаннінг) взяти участь у його шедеврі. Вона навіть бере без дозволу машину свого батька, щоб використовувати її для нічних зйомок. Спершу все йде за планом, але раптом стається несподіванка. Детектив, який розслідує справу про зомбі, майже вмовляє свою дружину ненадовго покинути місто. І тут потяг, що мчить повз маленьку станцію, стикається з пікапом, який, здається, спеціально заїхав на рейки.

Діти, які дивом вижили після катастрофи, ще приходять до тями, а вже видно світло ліхтарів і чутно добірні військові лайки. Розуміючи, що з цією аварією щось явно не так, наші герої тікають. І це вони ще навіть не переглянули запис, який зняли!

Абрамс працював над цим фільмом більше двох років, а продюсером став сам Спілберг. Деталі сюжету трималися у такій таємниці, що їх можна було порівняти із секретами Пентагону. Ближче до прем'єри стало зрозуміло, що після аварії життя жителів цього тихого містечка зміниться назавжди. Адже монстри беруть керування у свої руки. У цьому випадку – монстр. Або щось не зовсім монструозне? Що ж вдалося створити двом майстрам кінематографа?

Сценарій фільму об'єднує дві дуже різні історії: першу — про підлітків, які пізнають життя через камеру, і другу — про загадкову "Зону 51", де нібито проводять експерименти над прибульцями. Здається, що такі різні сюжети не мали б поєднуватися, але Абрамс ризикнув і зміг створити щось справді унікальне. У результаті фільм сподобався і критикам, і глядачам. [4]

Одне з головних досягнень "Супер 8" — це сюжет, який постійно тримає у напрузі. Спочатку здається, що в ньому забагато дивних і нелогічних моментів, але з часом все стає на свої місця. Нічого не показано просто так — кожна деталь має значення. Ще один плюс — це спецефекти. Особливо вражає сцена з залізничною катастрофою, яка знята неймовірно. Ну і монстр — це окрема тема. На нього витратили величезну частину бюджету, і це дуже видно.

Серед акторів привертають увагу глядача Ель Фаннінг (грає Еліс) і Джоеля Кортні (грає Джо). Вони дуже круто впоралися зі своїми ролями, і не дивно, що їхні імена тепер, через більше ніж десять років після появи "Супер 8", ми зустрічаємо в інших відомих фільмах.

З мінусів — занадто пафосні моменти і те, що герої іноді виглядають аж надто винахідливими і "живучими", як для свого віку. Але це дрібниці.

Загалом "Супер 8" — це атмосферний фантастичний трилер у стилі "Інопланетянина" Спілберга і "Монстро". Тут є дружба, конфлікти, і навіть перше кохання. Абрамс зміг створити цікаву історію, наповнити її підтекстом і красиво зібрати всі шматочки пазла у фіналі. Дуже рекомендуємо подивитися,

бо це один з небагатьох фільмів, де автори демонструють, що прибульці - не обов'язково злі, бодай як там вони виглядають.

Результат вийшов дуже атмосферним. Це неможливо заперечити. У фільмі відчувається настрій «Інопланетянина» і «Близьких контактів». Зіткнення потяга з пікапом виглядає неймовірно ефектно – аж дух перехоплює. Діти поводяться кумедно, а до фіналу навіть з'являється відчуття, що вони стали тобі близькими.

Друга половина стрічки змушує задуматися: що ж переможе в режисері – строга логіка чи доброта? Враховуючи, що це Голлівуд, відповідь передбачувана. Проте доброта у фільмі може мати свої наслідки для людства.

Дорослі актори у цій історії хоч і не виконують ключової ролі, все ж не просто фон. Вони створюють перешкоди, додають трохи екшену і часом стають опорою для дітей. Можна зауважити, що фільм міг би бути і коротшим, але це типова проблема багатьох сучасних фільмів.

У підсумку: загальне враження швидше позитивне. Це не шедевр, але досить пристойний пригодницький фільм для сімейного перегляду.

До речі, підліткам таки вдалося завершити свій фільм! Його покажуть одразу після титрів, тому не поспішайте вимикати гаджет, на якому ви переглядаєте стрічку. Це дуже позитивно, і всі виходили із гарним настроєм. [5]

Політ навігатора (Flight of the Navigator), 1986

Юний Девід, який вирушив зустріти свого молодшого брата, уявити не міг, що за декілька хвилин його життя кардинально зміниться.

Хлопчик знепритомнів після того, як впав зі скелі, а коли отямився, зрозумів, що тепер уже не 1978, а 1986 рік. Він не міг згадати, де провів ці вісім років. Найдивніше полягало в тому, що зовнішність Девіда залишилася зовсім незмінною. [1]

Чи міг у цьому бути винним невідомий об'єкт, що його знайшли неподалік після зіткнення з лінією електропередач?

Це один із культових фільмів американської наукової фантастики 80-х років, який стоїть майже на одному рівні з «Коротким замиканням» чи E.T.

Ця позитивна підліткова історія має милого головного героя, кумедного Макса і, що дуже рідко, повністю позбавлена негативних персонажів.

Особливо тішить те, що інопланетяни тут зображені не як підступні або жорстокі створіння, а як вчені-дослідники, які поводяться обережно і намагаються не шкодити тим, кого вивчають. Це дуже оптимістичний погляд.

Людство у фільмі також показане з позитивного боку. Тут немає образу «злого уряду», що є типовим для таких сюжетів. Працівники NASA постають як розумні й адекватні люди, які трохи побоюються незвіданого, але щиро захоплюються відкриттями, співчувають хлопчику та переймаються долею корабля. Це залишає приємне враження.

Проте найважливішим є те, що це історія про пригоду, яку мріє пережити кожен підліток (принаймні душею, якщо не за віком) від 10 до 90 років! Управляти космічним кораблем, що здатний літати зі швидкістю світла, долати величезні відстані за мить, пірнати під воду – ось справжня мрія. А цей корабель ще й стає другом, товаришем і братом, який жартує, підтримує, вчиться разом із тобою і навіть тебе навчає.

Макс у цій історії перетворюється на рівноправного головного героя поруч із Девідом. Він демонструє штучний інтелект, із яким хочеться співпрацювати і навіть просто спілкуватися. [2]

Зрозуміло, що спецефекти сьогодні здаються простими, але варто врахувати, що це один із перших проектів Disney, де застосовувалася комп'ютерна графіка.

Ще однією ключовою темою фільму є сім’я – така, що завжди підтримає і прийме тебе будь-яким. А також ідея про те, що для всього є свій час, і гармонійний розвиток людини повинен відбуватися без хронологічних стрибків і затримок. [2]

Джої Крамер, який виконав головну роль, хоч і не демонструє видатних акторських здібностей, усе ж отримав номінацію на премію «Сатурн» як найкращий молодий актор. Він грає щирого хлопця, який насолоджується

польотом, переживає через розлуку з родиною, сумнівається і весело жартує з Максом.

Страх Девіда, що його зроблять піддослідним, показує ще одну важливу тему – тривогу людини, яка потрапила в абсолютно незвичні обставини. До речі, цей мотив дуже часто використовують кінематографісти в стрічках про недружніх до жителів Землі прибульців.

У той же час, як зазначила Катерина, Девід упустив дві чудові можливості. По-перше, він міг укласти угоду з NASA і забезпечити собі стабільне майбутнє, обмінявши приховані у підсвідомості знання на навчання і перспективну роботу.

По-друге, замість того, щоб витрачати весь час польоту на захоплення і жарти, він міг попросити Макса витратити кілька хвилин на те, щоб перевести інформацію про космос із підсвідомості у свідомість.

Що ж, мало хто із підлітків думає про своє майбутнє.

Загалом це класичний підлітковий фільм про НЛО. Оптимістичний, зворушливий, із добрими інопланетянами та позитивними представниками людства. [2]

Якщо проаналізувати та узагальнити зміст та сценарії цих фільмів, можна зробити певні висновки.

1. Фільмів про дружні стосунки жителів планети Земля з прибульцями з космосу значно менше, ніж фільмів про війну світів, захоплення Землі інопланетянами та знищення людства поодинці чи масово. Скоріш за все, причина полягає в тому, що космос сам по собі є для людини не найкомфортнішим середовищем, отже, й ті, хто його населяють, не мають відчувати до людей позитивних емоцій. Але зрозуміло, що до офіційного підтвердження контактів з позаземними цивілізаціями обидві варіанти можна як підтверджувати, так і спростовувати.

2. Тим не менше, час від часу відомі режисери та продюсери все ж таки наважуються взятися за менш популярну тему і створюють дійсно

помітні фільми. Короткі відомості про деякі з них містяться і в цьому невеличкому дослідженні.

3. Зовнішність прибульців в цих фільмах має важливе значення, бо перед тими, хто розробляє її варіанти, стоїть важка задача - прибулець має виглядати як прибулець, відрізнятись від людей, помірно лякати, але в той же час не викликати огиди, щоб і у глядача виникли ті ж самі позитивні емоції, які виникають у героїв фільмів під час спілкування з позаземними формами життя.

4. Окрім розважальної мети, такі фільми піднімають ще багато важливих питань про місце людства у Всесвіті, відповідальність за свої дії, правильну оцінку своїх почуттів та емоцій.

5. Звертає увагу той факт, що майже завжди в цих стрічках інопланетянам простіше встановлювати контакт з дітьми або підлітками, які більш довірливі та відкриті до нового та невідомого. Дорослі, хоча і по-різному ставляться до прибульців, але в будь-якому сюжеті їхнє ставлення залишається настороженим та обережним.

6. Порівняно менша популярність сюжетів про дружніх прибульців не обов'язково свідчить про фінансову неуспішність проектів. Наприклад, фільм "Інопланетянин" довгий час посідав переш місце серед найкасовіших фільмів в історії американського кінематографу.

І головний висновок, який ми можемо зробити, - людство свідомо чи підсвідомо налаштовує себе переважно на ворожі стосунки з Всесвітом і його мешканцями. Звісно ж, не треба втрачати пильності і пам'ятати про елементарні правила безпеки, але, можливо, не варто відразу сприймати несхожу на нас форму життя як стовідсотково ворожу.

ІІ місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Трубілова Валерія

ЖУЖУ

Часто мрію про польоти
На сучаснім зорельоті.
Й думка зовсім не нова,
Що збуваються дива.
От сьогодні й розкажу
Про знайомство із Жужу.
Він з далекої планети,
Про яку ще є легенда:
Місце світле, як алмази.
Там ні горя, ні образи.
Зорі світять ясно-ясно,
І живуть там всі прекрасно.
Всі співають і танцюють,
Роботи там не працюють.
Там їдять одні рослини,
Ще п'ють чай і капучино.
Там всі дружні і здорові.
Всі вухаті й чорноброві.
Три носи, чотири лапи,
Роги, хвіст, живуть у хаті.
Жужу дивний трохи наче,
Бо весь час він тільки плаче.
Каже, то він так співає,
Бо вони не розмовляють.
Дивні всі вони для нас,
Але добрі - і це факт!
Ця планета зветься ЙА,
І це вигадка моя!
Хочу, щоб ЗЕМЛЯ скоріше
Стала мирна і світліша.
Люди, станьмо дружні, мудрі,
Щоб минули дні похмурі!

Солодовник Тетяна

ЕНЕРГОДАРСЬКА ГІМНАЗІЯ №3 ЕНЕРГОДАРСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
ВАСИЛІВСЬКОГО РАЙОНУ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

Казка про Полярну зірку та її подруг

в межах обласного етапу
Всеукраїнського гуманітарного
конкурсу-виставки «Космічні фантазії»
(номінація «Література, журналістика»)

Автор:
Солодовник Тетяна Андріївна,
здобувачка освіти 6-А класу
Енергодарської гімназії №3,
11 років

Казка про Полярну зірку та її подруг

Здавна на небі живе безліч маленьких яскравих зірочок, які є чи не найпрекраснішими створіннями у всьому світі. Сяючі вбрання – це їхня гордість, адже вони приваблюють навіть людей – дивних створінь, що живуть на одній із планет Всесвіту. У вільний час небесні красуні радіють життю, співають зіркові пісні і навіть водять зірковий танок. Він відрізняється від танцю людей, адже небесним світилам заборонено пересуватися з місця на місце .

Одного разу під час таких розваг Полярна зірочка – найяскравіша зірка на небі - почала розмірковувати про людей :

- Дивіться, вони знову заблукали.

- Хто? – запитала її подруга.

- Та моряки ж! Попливли не в ту сторону. Як же можна відправлятися в дорогу, не знаючи сторін світу .

- Твоя правда, - підхопила її розмову інша небесна красуня.

Полярна зірочка засміялася, але в той самий момент раптом змовкла. Їй здалося, що неправильно глузувати з людей, які живуть так далеко. Добре їм, зіркам. З висоти, дійсно, усе чудово видно. А чи так само легко жити без орієнтирів?

Вона була не лише найяскравішою, але й дуже доброю та розумною, тому придумала цікаву ідею:

- А що, коли ми будемо орієнтирами для людей? Показуватимемо їм дорогу. Нам все одно не можна віддалятися одна від одної, то давайте об'єднаємося у групки (так виникли сузір'я).

- Чудова ідея! - підтримала Полярну зірочку одна з її подруг.

- А ще я пропоную придумати нашим групкам назви.

- Треба намалювати карту зоряного неба, щоб допомагати людям.

Ось так і утворилися на зірковому небі окремі сузір'я, і з давніх пір люди звикли орієнтуватися по них. Тому, якщо раптом трапиться, що ви чогось не знаєте, не забудьте підняти очі до неба. Маленькі яскраві красуні завжди радо прийдуть на допомогу.

Барінова Вікторія

Обласний етап Всеукраїнського гуманітарного конкурсу
«Космічні фантазії»

Код Іларіону

Номінація оповідання

Роботу виконала
Барінова Вікторія Павлівна, 10 років
учениця КУ «Пологівський ліцей «Основа» ПМР

Глава 1. Таємничий сигнал

Аліса стояла біля великого вікна на станції "Астрос" і дивилася на нескінченність космосу. Її очі сяяли, коли вона уявляла, які таємниці приховані серед зірок. Станція кружляла на орбіті планети Іларіон—нової колонії людства.

— Алісо, ти це бачила? — голос друга і колеги Макса раптово перервав її думки.

Вона повернулася до нього, здивовано піднявши брови.

— Що саме?

Макс, тримаючи планшет, підбіг ближче і показав екран. На ньому миготів сигнал: дивна послідовність імпульсів, що повторювалася через рівні інтервали.

— Ми отримали це з сектора К-17, — сказав він. — Це не схоже на природний феномен.

Аліса зацікавлено нахилилася до екрану.

— Це може бути сигнал іншої цивілізації? — запитала вона з трепетом у голосі.

Макс знизав плечима.

— Може, але потрібен детальніший аналіз. Ти зі мною?

Аліса кивнула. Її серце билося швидше. Вона знала, що цей сигнал може змінити все.

Глава 2. Експедиція в невідоме

Через два дні наукова команда була готова до польоту в сектор К-17. Космічний корабель "Прометей", оснащений найновішими технологіями, блищав у доку станції. Аліса і Макс були серед екіпажу з п'яти осіб, обраних для цієї місії.

Коли корабель покинув орбіту Іларіона, Аліса сиділа на своєму місці, спостерігаючи за моніторами. Простір довкола був темний і тихий, лише зорі миготіли вдалині.

— Ми наближаємося до джерела сигналу, — повідомив пілот Ліам. — Ще п'ять годин польоту.

Усі мовчали, розуміючи важливість моменту. Що вони знайдуть там, у невідомому секторі? Дивні уламки? Можливо, корабель іншої цивілізації? Або щось зовсім неймовірне?

Глава 3. Перша зустріч

Коли "Прометей" досягнув сектора К-17, монітори показали величезну конструкцію, що плавала у відкритому космосі. Вона виглядала так, ніби була створена розумними істотами: симетричні форми, що мерехтіли м'яким блакитним світлом.

— Неймовірно, — прошепотіла Аліса. — Це явно не природного походження.

— Починаю сканування, — сказав Макс, натискаючи кнопки на консолі.

Раптом монітори почали миготіти. З корабля вирвався той самий сигнал, що вони прийняли раніше, але тепер він був сильнішим і… здавався зрозумілішим. Аліса відчула дивне тепло, наче сигнал звертався прямо до її свідомості.

— Вони нас вітають, — промовила вона, не вірячи власним словам.

Макс здивовано подивився на неї:

— Ти це відчуваєш?

Аліса кивнула, і на борту запанувала тиша. Усі зрозуміли: це не просто сигнал. Це—контакт.

Глава 4. Послання з минулого

Після кількох годин аналізу команда змогла розшифрувати частину сигналу. Це було послання, залишене цивілізацією, яка зникла тисячі років тому. Воно містило координати і карту, що вела до їхньої планети—тепер уже мертвої.

— Вони хотіли, щоб хтось знайшов це, — сказала Аліса. — Але навіщо?

Макс зосереджено розглядав карту.

— Це може бути попередження або прохання про допомогу. Ми повинні дізнатися.

Глава 5. Планета тіней

Екіпаж прибув до вказаної системи через кілька тижнів. Планета, вкрита густими хмарами, виглядала мертвою, але щось у ній викликало тривогу.

— Атмосфера придатна для дихання, але щільна, — повідомив Ліам. — Ми спускаємося.

На поверхні вони знайшли руїни, що колись були величними містами. Статуї загадкових істот стояли серед пилу, а в центрі найбільшого міста—величезний кристал, що мерехтів знайомим блакитним світлом.

Аліса підійшла до кристала, і в її голові виникло зображення: сцени життя іншої цивілізації, їхні досягнення і… катастрофа, яка знищила їх.

— Це… попередження, — промовила вона. — Вони хочуть, щоб ми не повторили їхніх помилок.

Глава 6. Новий початок

Повернувшись на "Прометей", команда була вражена масштабом побаченого. Вони забрали дані та вирішили повернутися на Іларіон, щоб розповісти іншим.

— Їхня історія—це урок для нас, — сказала Аліса, дивлячись на зірки.

Макс усміхнувся:

— І водночас—нагадування, що ми не самотні у Всесвіті.

Космічні фантазії стали реальністю. Але це був лише початок великої подорожі людства до нових горизонтів.

Діденко Аріна

Повна назва навчального закладу	Опорний заклад загальної середньої освіти «Престиж» Гуляйпільської міської ради.
П.І.Б. автора	Діденко Аріна Олегівна
Назва роботи	Людство і безкінечний космос
Жанр	Есе

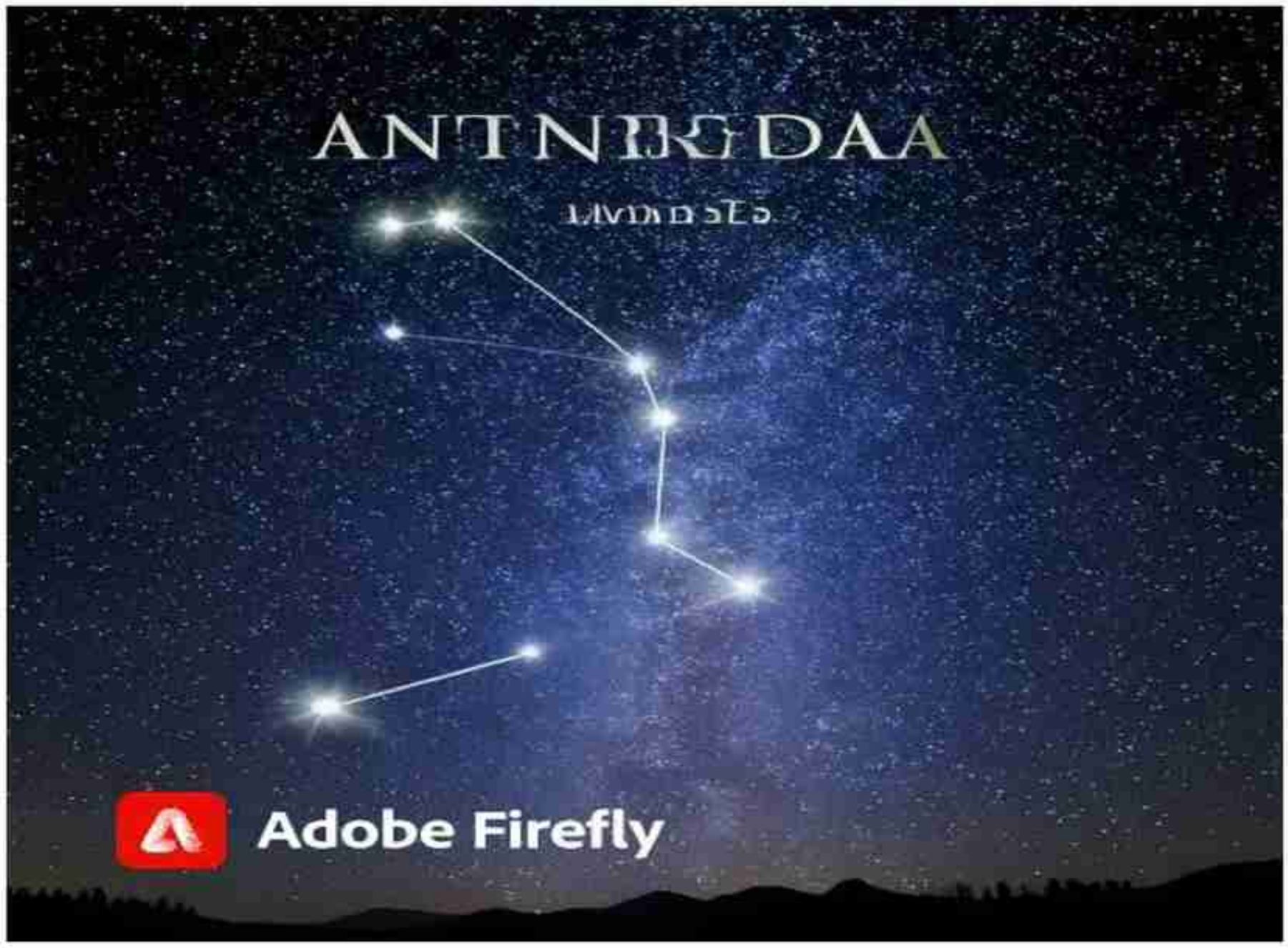

Не можу відірвати погляд від безкрайого зоряного неба. А душа кричить: “Агов! Відгукніться! Будь ласка, дайте про себе знати!”. У відповідь — насмішкувате мерехтливе сяйво. Невже у космічних просторах є лише ми, земляни? Не вірю!

Можливо, наші галактичні сусіди причаїлися десь за Чумацьким Шляхом, а може, сховалися в туманності Андромеди? Раптом, вони теж сподіваються на зустріч і спостерігають за нами?

Ще у минулому столітті, подолавши земне тяжіння, люди підняли зоряну завісу, зробили перший сміливий крок назустріч таємничому. Провели багато досліджень, наукових експериментів, але… Космос був і залишається загадкою з багатьма невідомими. Потужні телескопи, космічні кораблі та супутники намагаються віднайти у небі бодай найменший натяк на існування позаземних цивілізацій, натрапити на інопланетних сусідів. Та поки що — марно!

Скоріше, скоріше б вирости, піднятися до зірок, побачити все на власні очі. Обіцяю, у космосі буду чемною та обережною (це я вже маму заспокоюю).

Не я, а зорі вимальовують сценарій нашої зустрічі. Нібито я вийшла у відкритий космос, рятівний скафандр дозволяє роззирнутися довкола. Яка краса! Невагомість огортає моє тіло: пливу між золотавим сяйвом. Несподівано натрапляю на щось, що нагадує будинок, чудний якийсь, без вікон, без дверей, лише невеликий люк замість даху. Просуваюся далі і бачу такі самі будиночки. А де господарі? Неквапливо рухаюся вперед. Що це? Чи хто? Обережно наближається до мене скафандр. Я теж роблю спробу наблизитися. Через деякий час ми вже тримаємося за руки Слів немає, але говорять очі, жести, рухи. Ура! Я зустрілася з інопланетянами! Нарешті, хоча й в уяві, відбулася омріяна зустріч!

Скільки ще на неї чекати? Роки, десятиліття? Байдуже! Головне, що ми у Всесвіті не самотні! Я у це вірю! І я це доведу!

Анна Франчук. «Арт- простір».

Головін Кирило

Перша космічна подорож

Оповідання

Ми з Кирилом остаточно вирішили: після закінчення школи відправитися у космічну подорож.

Прославимося на весь світ. Наші великі портрети у скафандрах надрукують у всіх газетах та журналах.

Про нашу мрію ніхто не знав. Таємницю ми приховували і від рідних.

Щиро кажучи, я з тривогою думав про майбутнє: на нас чатувало безліч небезпек. Та не хотілося лякати Кирила, тому й переживав мовчки. А потім до того розхвилювався, що не втримався і сказав:

- Подумати тільки, нам ще вчитися і вчитися, а люди все далі і далі літають у космос. Раптом хтось раніше від нас на Марс полетить! Пропадуть усі наші подвиги!

Кирило намагався мене заспокоїти:

- Це ще вилами по воді писано. Для польоту на Марс знаєш, який великий зореліт треба збудувати? Ого! А поки такого збудують, ми встигнемо школу закінчити.

Але то була пуста розмова. Ось чому ми заговорили про інше, набагато приємніше: намагалися уявити, які на вигляд марсіяни.

Кирило припускав, що вони схожі на людей. Я вважав, що марсіяни нагадують спрутів, бо більшої голови, ніж спрута, я ні в кого не бачив.

- Я про це читав в одній книжці, - пояснив я Кирилові. Марсіяни – це зелені людиноподібні істоти, зріст яких коливається від півметра до двох із половиною метра, вони мають величезні й важкі голови, що вони під ними згинаються і повзають, як немовлята. А на великі відстані вони

пересуваються на залізних триногах. Марсіяни такі розумні, що їм навіть вчитися не треба. От би мені мати таку голову!

- А як ми з ними порозуміємося? – запитав Кирило. – Вони ж розмовляють не по-нашому, а по-марсіянськи.
- Авжеж, - погодився я, - це надзвичайно складне завдання. Його слід розв'язати ще на Землі.
- А може вони говорять нашими словами, але вимовляють не всі звуки, а тільки голосні, - сказав Кирило.

Кирило вмить опанував марсіянську мову і, як справжній марсіянин, заговорив:

- Ое, ооо! И еао оуіи ои ооо!
- Що ти сказав?
- Я сказав: «Оце здорово! Ми б негайно зрозуміли один одного!».

Мовні труднощі нас не злякали, тому ми більше ніколи не розмовляли по-марсіянськи.

Тільки мені невдовзі ще раз довелося поговорити мовою марсіян.

Це сталося уві сні.

Мені наснилося, що я ніби прилетів на Марс на космічній ракеті «Земля - Марс – 2024».

Ввімкнув гальмові дюзи і майстерно «примарсився» на червоний ґрунт. Потужні вибухи здійняли хмари рудої пилюки. Я відкрив ілюмінатори і розпочав важливі спостереження. Та спочатку нічого не було видно, пилюка осідала повільно.

Ось тільки пилюка осіла, і я побачив дивовижну картину. Навколо моєї ракети з'юрмилася сила – силенна марсіян. Усі вони, мов дві краплі води, були

схожі на Кирила, тільки голови великі, наче у кульбаб. Марсіяни усміхнулися і радісно махали руками, вітаючи мене.

Звідусіль прибували все нові й нові юрби зелених великоголових. Вони прибували на флейбортах, на човнах, зліталися на тарілках, дисках, що світяться і стрімко рухаються. Спрайти створили світлові стовпи, які освітили планету. Я побачив, що марсіян стало так багато, що хоч у який би ілюмінатор я не виглядав, скрізь бачив веселих, усміхнених марсіян.

Я відкрив люк, скинув драбину й виліз з ракети. Над неозорим натовпом лунали вітальні вигуки по-марсіянськи:

- Уа! Уа! Уа!

А я все прекрасно розумів. По-нашому це означало:

- Ура! Ура! Ура!

Я підняв руку і теж вигукнув:

- Ай ие уа!

Марсіянам не треба було перекладати. Усім їм було ясно, що я сказав:

- Хай живе Марс!

У повітрі котилося могутнє «уа».

- Хай живе Земля! – по-марсіянськи вигукнув я.
- Уа! Уа! Уа! – хором повідомили марсіяни.

Я й це розумів, тому що так опанував їхню мову, наче все життя провів з ними. Тепер вони кричали не «ура», а вигукували:

- Дружба! Мир! Дружба! Мир!

Потім мене підхопили на руки і високо підкинули. Та коли я падав униз, то, на жаль, прокинувся. Я завжди прокидаюся, коли падаю уві сні. Ось такою була моя перша космічна подорож.

Романець Євген

Якби я був космонавтом

Коли я думаю про космос, у мене виникає почуття захоплення і я починаю мріяти. Я уявляю себе в скафандрі. Йду по поверхні невідомої планети. Якби я був космонавтом, моє життя було б наповнене пригодами і відкриттями.

Спочатку я б хотів побачити Землю з космосу. Напевно, вона виглядає, як величезна блакитна кулька, що пливе серед зірок. Мені здається, що з такої висоти всі проблеми стають маленькими, і хочеться захищати нашу планету ще більше.

Потім я б вирушив на дослідження інших планет. Наприклад, на Марсі я б спробував знайти воду або навіть сліди життя. Це було б дуже важливо для науки і, можливо, для майбутніх людей, які колись житимуть там.

Також я уявляю, як плаваю в невагомості. Напевно, це дуже весело — літати, як пташка, але без крил. У космосі все здається зовсім іншим. Навіть звичайні речі, як їсти чи спати, перетворюються на щось незвичайне.

Бути космонавтом — це не лише пригоди, а й велика відповідальність. Адже від твоїх рішень залежить безпека команди та успіх місії. Але я не боюся. Я б старанно вчився, тренувався і допомагав своїм товаришам.

Я мрію, що колись люди зможуть подорожувати до далеких галактик. Можливо, я, як космонавт, стану першою людиною, яка зробить це. Хто знає, які таємниці ховає безкрайній космос? Можливо, я відкрию планету з трьома сонцями, де небеса світяться фіолетовим, а ґрунт виблискує, як діаманти. На цій планеті ростимуть дерева з прозорими листками, через які видно химерних істот, що літають у небі. Повітря буде настільки чистим і легким, що здаватиметься — воно створене спеціально для польотів. Я б хотів ступити на таку дивовижну землю і зрозуміти, як там усе працює.

Якби я був космонавтом, я б хотів залишити слід в історії. А поки що я мрію і вчуся, щоб колись моя дитяча фантазія стала реальністю.

Крайній Ілля

Запорізький ліцей «Логос» Запорізької міської ради Запорізької області

Перегони Віктóра або Баті Віті

(2063 рік)

(казка-повість)

Автор: Крайній Ілля Олександрович

Вік: 11 років

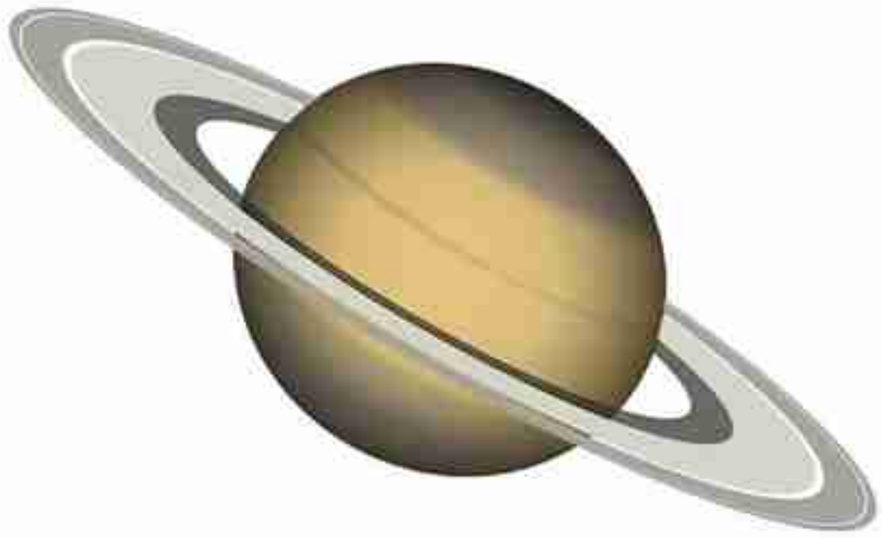

Запоріжжя, 2024

Розділ 1

Десь далеко в космосі, у крижаному мороці спалахували блискавки, сильні вітри носили хмари космічного пилу, збиваючи з правильного курсу зорельоти. Це була остання декада року, залишилось десять діб до вирішальної гонки на космічних перегонах.

На місточку аеронавтів під скляним куполом на самому краю Землі стояв Віктóр, командир ескадрильї зорельотів і задумливо дивився туди, де неповною зіркою мерехтів Марс. Віктóр – це ім'я означало переможець, ним наділили його батьки. Курсанти-зорельотчики називали його Батя Вітя, але позивний у космосі був Віктóр. Він повинен повести свою ескадрилью на перегони, а також мусив перемогти! Одержати врешті-решт свій кубок із рук Марсельєзи, побачити її сяючі очі. Звичайно, поряд буде той марсіанин Гелакс, його головний противник у змаганнях, який ні на крок не відходить від Марсельєзи.

Командирський місток здригався, це поверталися зорельоти після виснажливих польотів в інші Галактики. Конструктори квапили його, тому що потрібно було підготувати злітну смугу нескінченної довжини. У попередніх

перегонах він ухвалив рішення набрати швидкість, відштовхнувшись від корпусів своїх комічних кораблів. Хлопчики миттєво зрозуміли його команду і вишукувалися у довгу живу стрічку. По ній зореліт пролетів, залишаючи всіх позаду.

Тепер йому можуть перешкодити.

Розділ 2

Гелакс тренується на природних супутниках Сатурна: Деймосі і Фобосі, що в перекладі звучать як Страх і Жах. Він таки придумав щось жахливе!

Всі думки Віктóра весь час повертались до Марсельєзи, Марсуні, як він потай називав її. Може вона хоче щось сказати… Ці марсіани здатні посилати сигнали в наш мозок. У них все не так як на Землі. Навіть діти з'являються на світ від енергії, яку народжують, схвильовані любов'ю, серця!

Віктóр обережно доторкнувся до сенсору з позивним «Марсельєза». Відповідь була миттєва. На самих низьких хвилях голос промовив: «Зверни увагу на кільце Сатурна, по якому злітна смуга буде нескінченною».

Тиша повисла між ними, зв'язок перервався.

– Марсуню, моя дорога Марсуню, ти знала про що я думаю, ти ризикувала своїм життям, коли виходила на зв'язок. Гелакс ніколи не пробачить тобі цього!

Віктóр згадав цю величезну планету з широким плоским кільцем. Але він добре знав настанову своїх досвідчених колег про те, що кільця багаторазові та можна опинитися у пасці: «Думай, думай, Віктóре!» Він згадав свого учителя, який завжди говорив: «Ризикуй грамотно!»

Впевненим голосом він передав конструкторам: «Відповідь є! Готуйте сканер із турбогальмами, потрібно не промахнутись! Ескадрилья на крила! Відновлюємо тренування!» Курсанти тихцем сміялися: «Батя Вітя замість розгону тренує гальма!» Але Віктóр знав, що робить: «Промахнутися не можна!»

Розділ 3

І ось цей день настав. У галактиці Чумацький Шлях, в сузір'ї Оріона по рукавах Персея і Стрільця вишикувались сріблясті, наче струни зорельоти з хоробрими аеронавтами. Перегони почались!

Як же були здивовані всі, коли Віктóр з ескадрильєю полетіли назад до похмурого гіганта Сатурна. Це якась загадка! Кожен затамував подих. На екранах було видно, як гальмують і плавно, і обережно заходять на посадку на кільце Сатурна зорельоти. Та тільки-но вони відсканували кільце і зрозуміли, що це не хибний шар водню і гелію, а тверді метеорити сплавлені, немов асфальт льодом, почався шалений розбіг. І ніщо не змогло їх зупинити!

Швидкість набрана! Світе, чекай на нас, ми летимо! І як завжди вуста Віктóра прошепотіли: «Ну, поїхали! З Богом!»

Марно Гелакс хотів перерізати траєкторію і розбалансувати гравітаційну пряму землян. Ескадрилья Віктóра першою повернулася додому з чудовим метеоритом із галактики Магелланових Хмар. Це перемога! Завтра буде нагородження і він скаже головні слова в своєму житті Марсельєзі. А сьогодні

стримаюсь і гідно скажу: «Дякую за надійність! Усім почистити пір'ячко, бо завтра нагородження на Марсі!»

Бригін Кіріл

“Космічна казка”

Уже третій рік триває повномасштабне вторгнення щурів-московитів на територію нашої неньки-України. Мужньо відбивають атаки хоробрі котики-воїни, але, на жаль, тих потвор дуже багато. А зброї в них незліченна кількість.

Пекельна вогняна лавина руйнує та змітає все на своєму шляху, їхні ракети летять на мирні села й міста. А країни-сусіди ніби нічого не бачать, нічого не чують, їм певне байдуже, бо щур-чаклун Пу наслав морок ледь не на всю планету Земля.

Як допомогти батькам-воїнам зупинити цю навалу? Кошенята звернулися до діда Мудрика, той порадив відправити посланця на іншу планету Галактіону, бо чув про її безстрашних, хоробрих та справедливих воїнів. Мудрик-чародій зробив космічний апарат зі сплаву стійкості, доброти, справедливості, милосердя та любові й відправили хороброго агента "Рудого" в далекий безмежний космічний простір.

Три дні кіт Рудий пробирався крізь темну оболонку мороку, сліпоти та байдужості, і ,нарешті, він побачив чарівну планету Галактіону. Йому здалося, що все навколо схоже на рідну країну, де його радо зустріли котики як і на планеті Земля. "Рудого" привітала принцеса-воїн кішка Космея і розповіла, що він зруйнував оболонку мороку, і тепер все стало без слів зрозуміло, кому і яка потрібна допомога. У війську Космеї багато воїнів-роботів, високотехнологічної зброї. А значить, що разом із земними котиками й котиками-воїнами Європеї, що нарешті прокинулися - ворога було розбито, країну звільнено за короткий час. І настав довгоочікуваний мир та ера відбудови країни.

Ще багато роботи, щоб упевнитися, що Перемога непохитна. Але і з цим ми впораємося. Дякуємо всім мешканцям Галактіони та нашим воїнам-визволителям.

Дементьєва Олександра

Запорізький ліцей «Логос» Запорізької міської ради Запорізької області

Пригоди маленької зірочки

(казка-повість)

Автор: Дементьєва Олександра Павлівна

Вік: 12 років

Запоріжжя, 2024

Розділ 1

Мрії про далекі світи

У самому серці нічного неба, серед мільярдів зірок, жила маленька зірочка на ім'я Люмінія. Вона була дуже яскравою, але в порівнянні з іншими великими зірками її світло здалося зовсім незначним. Люмінія завжди мріяла про більше. Вона часто заздрила своїм великим сестрам і братам, які освітлювали шляхи кораблям, що мандрували між планетами, або вказували напрямок мандрівникам на Землі. Всі зірки мали свої важливі місії, а от Люмінія просто тихо світила на небі, спостерігаючи за світом з висоти.

Одного вечора, коли нічне небо було особливо глибоке і загадкове, Люмінія запитала у старої мудрої зірки, що жила поруч:

– Чому я така маленька? Чому не можу бути великою, як ти?

Стара зірка, що була набагато більша і яскравіша за Люмінію, усміхнулася і відповіла:

– Ти вже велика, Люміне, тільки твоє величезне світло не завжди видно здалеку. Ти повинна зрозуміти, що навіть маленьке сяйво може освітити темну ніч.

Але Люмінія все одно не могла заспокоїтися. Вона відчувала, що повинна робити більше. І щоразу, коли вона дивилася вниз на Землю, її переповнювала цікавість: що ж там, на Землі, де маленькі люди дивляться в небо і загадують бажання?

Розділ 2

Зустріч зі Стеллою

Одного дня, коли Люмінія спостерігала за нічним небом, до неї підійшла інша зірка. Вона була неймовірно яскравою, її світло переливалося різними відтінками блакитного та сріблястого. Зірка виглядала надзвичайно красивою і загадковою. Люмінія не могла не запитати:

– Хто ти?

– Я – Стелла, – відповіла нова зірка. – Я прийшла з далекої галактики, і мені потрібна твоя допомога.

Люмінія здивувалась, адже досі не зустрічала таких зірок, які просили б про допомогу. Стелла продовжила:

– Я шукаю особливу планету. На ній є народ, який вірить, що зірки можуть здійснювати їхні бажання. Але одна темна хмара закрила цей світ, і ми не можемо знайти його. Ти хочеш допомогти?

Люмінія була вражена. Вона ніколи не думала, що може мати таку важливу місію! Не вагаючись, вона відповіла:

– Так, я готова! Я допоможу тобі знайти цю планету!

Розділ 3

Політ крізь космос

У Люмінії і Стелли почалася захоплююча подорож. Вони мчали крізь простори Всесвіту, пролітали через мільйони зірок і планет, кожна з яких мала свою історію. Люмінія відчувала себе маленькою частиною чогось величезного і чудового. Вона знала, що її маленьке світло теж важливе, і що вона може допомогти, навіть якщо є такою крихіткою.

Під час подорожі Стелла розповіла Люмінії, що планета, яку вони шукають, була оточена темною хмарою, що поглинала світло. І хоча цей світ був дуже красивим і бажаним для багатьох, ніхто не міг побачити його через цю темряву. Але Стелла була впевнена , що зірки, які володіють особливим світом, можуть допомогти.

– Чи зможемо ми пробити цю темну хмару? – запитала Люмінія, хвилюючись.

– Ми повинні вірити в своє світло, – сказала Стелла. – Тільки тоді темрява не буде нас лякати.

Розділ 4

Подорож через Темну хмару

Коли Люмінія і Стелла наблизились до темної хмари, стало зрозуміло, що це буде справжнє випробування. Темна хмара була такою густою і важкою, що вона поглинала все світло навколо. Зірки, які намагалися пройти крізь неї, втрачали своє сяйво та зникали в темряві. Люмінія відчула страх і сумніви, але Стелла, яка була більш досвідчена, подивилась на неї і сказала:

– Ти повинна згадати все, що тобі дорого. Твоє світло не залежить від того, яким воно є, а від того, чого ти хочеш досягти. Ти можеш це зробити!

Люмінія заплющила очі і згадала все, що її надихало: яскраві зірки на нічному небі, сміх маленьких дітей, що дивилися вгору і загадували бажання, і навіть ту радість, яку вона відчувала, коли її сяйво освітлювало темну ніч. І тоді, повіривши в себе, Люмінія зібрала всю свою силу і, випромінюючи безмежну віру, направила свої промені на хмару.

Чудо сталося! Темна хмара почала танути, і перед ними відкрився новий світ – планета, яка була така яскрава і прекрасна, що Люмінія відразу зрозуміла, чому люди тут вірять у силу зірок.

Розділ 5

Острів Бажань

Це була справжня планета чудес! Уся поверхня була покрита дивовижними лісами і квітами, що світяться, а небо виглядало, як розфарбоване різними кольорами безмежне полотно. І ось, серед цієї краси, вони знайшли маленький острів, на якому жив народ, який вірив, що кожна зірка може здійснити їхнє

бажання. Люмінія побачила дітей, які сиділи під величезними деревами і дивилися на небо. Вони шепотіли свої бажання, а зірки, як здавалося, відповідали на їхні прохання.

– Ти повинна бути тут, – сказала Стелла. – Твоє світло має силу зробити цей острів ще яскравішим.

Люмінія зрозуміла, що це її шанс: вона могла здійснити чимало бажань і зробити цей світ кращим. Випромінюючи свою радість і надію, Люмінія полетіла низько, щоб її світло досягло землі. Як тільки її промені торкнулися поверхні, бажання почали здійснюватися: діти отримали книги й іграшки, солодощі, а дорослі – здоров'я і удачу, здійснення найзаповітніших мрій.

Розділ 6

Перша складність

Після того, як бажання почали здійснюватися, Люмінія зрозуміла, що цей процес не такий простий, як здається. Щоб кожне бажання здійснилося, необхідно було пройти через особливу перевірку – темні потоки емоцій, які охоплювали кожного, хто просив. Тільки світло, яке виходить від серця, могло справитися з цими емоціями.

– Я боюся, що мого світла не вистачить для всіх, – сказала Люмінія, дивлячись на численні бажання людей.

– Не хвилюйся, – відповіла Стелла. – Якщо ти щиро хочеш допомогти, твоє світло буде безмежним і переможе будь-яку темряву.

Люмінія зібрала всю свою відвагу, і, згадуючи всі найкращі моменти свого життя, вона випромінювала світло, яке стало ще яскравішим. На цей раз темні потоки емоцій та думок почали розсіюватись, а бажання людей здійснювалися з новою силою.

Розділ 7

Таємниця Потрійної Зірки

Після того, як всі бажання були здійснені, Люмінія помітила на небі ще одну дуже яскраву зірку, що з'явилася ніби з нізвідки. Вона була трьох кольорів: червоного, синього і золотого. Люмінія була дуже здивована, адже це була Потрійна Зірка – древній символ зірок, що мають надзвичайну силу. Потрійна Зірка привітала Люмінію:

– Ти пройшла всі іспити: довела свою відвагу та силу, була безстрашною та сміливою, змогла освітити всі темні думки та перетворити їх на добрі і тепер ти зможеш стати однією із нас.

Люмінія, приголомшена, запитала:

– Але як? Я ж маленька зірка!

Потрійна Зірка відповіла:

– Велич зірки не в її розмірі, а в тому, скільки світла вона може дати іншим.

Розділ 8

Повторне пробудження

Люмінія відчула, як її світло стало сильнішим, і навіть потужнішим, інші зірки почали звертати на неї увагу. Вона більше не боялася свого розміру чи яскравості. Вона знала, що може освітлювати найтемніші куточки Всесвіту, допомагаючи всім, хто потребує світла і тепла.

Тепер Люмінія була готова до нових пригод. Вона вже не була маленькою зіркою, яка просто світить на небі. Вона стала символом надії, сили і віри в себе.

Розділ 9

Зворотний шлях додому

Коли подорож Люмінії підійшла до кінця, Стелла сказала:

– Ти тепер готова світити яскравіше, ніж коли-небудь. Всі зірки вірять у твою силу, і твій шлях ще незавершений.

Люмінія повернулася додому, знаючи, що її місце на небі тепер не просто для того, щоб світити. Вона була готова допомагати іншим і дарувати своїм світлом гармонію, добро та спокій.

Розділ 10

Вічне світло

І тепер, коли хтось дивиться в небо і мріє, ці бажання знаходять шлях до зірок, темні думки зникають, в душі народжується віра. А серед тих зірок – маленька Люмінія, яка щиро вірить у свою силу і силу кожного з нас.

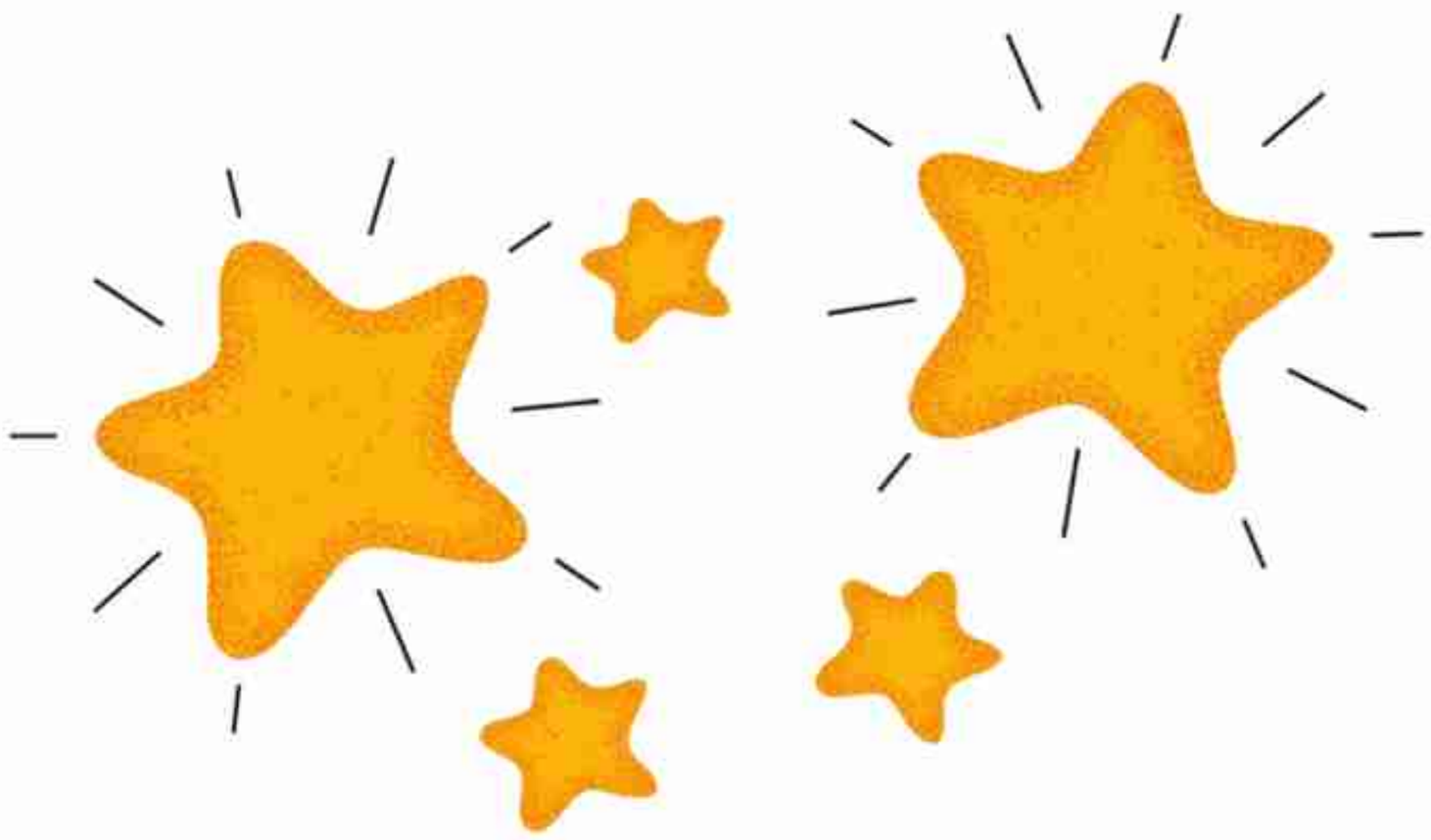

Шевченко Аліса

«Казка про Макарель»

Жила колись серед безкрайніх галактик і мільярдів зірок планета, яку називали **Макарель**. Вона була незвичайною, бо не вода була в океанах, а живі кришталики, що випромінювали ніжне світло, немов зорі. У лісах росли величезні кущі, замість дерев, та велетенські квіти, які переливалися всіма кольорами веселки.

Жителі Макарелі - маленькі істоти з прозорими крилами, схожими на метеликів. Макарелії були надзвичайно добрими і мудрими, і їхнє завдання полягало в тому, щоб підтримувати рівновагу між енергією планети і всім живим.

Одного разу на Макарель прилетів дивний мандрівник — великий і темний космічний Кит. Його шкіра була покрита темними плямами, а в очах горіли зорі. Він не шукав пригод, йому хотілося спокою, оскільки його космічний шлях проліг через тисячі світів, і він дуже втомився.

Прилетівши на Макарель, мандрівник здивувався, що планета така мирна. Не відчувалося хаосу галактик і всесвітніх бур. Він вирішив залишитись тут, відпочити. Із кожним днем Кит ставав темнішим, і енергія Макарелі почала слабшати. Макарелії, жителі планети, помітили, що навколо Кита багато зникло кристалів, і океан темнішав..

Маленька Макарелійка, яка завжди відчувала зміну енергії, вирішила дізнатися, що ж сталося. Вона підлетіла до Кита і запитала:

— З тобою все гаразд?

Кит відповів:

— Я прилетів сюди, щоб знайти спокій, але з кожним днем я вбираю енергію вашої планети. Я не хочу завдати шкоди.

Макарелійка задумалася. В неї з'явилася ідея, бо знала, що Макарель не може існувати без світла, і не може вона дозволити Китові покинути планету, адже його душа була така велика і чиста. Макарелійка полетіла до Лісу, де росли величезні дерева, які вбирали космічне світло та перетворювали його в живу енергію.

Там вона зустріла **Духа Лісу**, який умів чути голоси всіх світів. Макарелійка розповіла йому про Кита і про те, що відбувається з енергією планети. Дух сказав:

— Тінь, яку носить Кит, не його вина. Він просто втратив зв'язок із космосом і йому треба підтримка. Ти можеш допомогти йому, Макарелійко. Зроби місточок між світлом і його душею, який з'єднає Кита з Макареллю. Але для цього зроби вибір : чи готова ти віддати частину своєї енергії заради його порятунку?

Макарелочка не вагаючись погодилася. Вона була готова віддати все, аби допомогти Китові знайти спокій. Мудрий Дух створив для неї магічний камінь, який можна використати для перетворення енергії світла. Макарелочка повернулася до Кита, і разом вони створили світловий міст, який проходив через усю планету. Камінь, який вона тримала в руках, випромінював енергію, що наповнювала океани й ліси, повертаючи їм сяйво.

Кит почав мінятися. Його темна шкіра стала яснішою, а очі запалали новим світлом. Він відчув зв'язок з Макареллю і її мешканцями, і більше не поглинав енергію цієї планети. Замість того, щоб приносити тінь, він став частиною гармонії цієї планети.

Усміхнувшись, Кит сказав:

— Ти допомогла повернути мені силу.

І полетів, залишаючи за собою слід зірок, які запалювали космос.

Макарель знову наповнилася світлом і енергією. І всі її мешканці дивилися на зірки і згадували Кита, великого космічного кита.

Старша вікова категорія (13-16 років)

Поліщук Анастасія

1.Бердянська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів №16 з поглибленим вивченням іноземних мов Бердянської міської ради Запорізької області

2. Поліщук Анастасія Костянтинівна

3.Загадка Всесвіту.

4.Есе.

5. 16 років

6.Грицан Ганна Леонідівна, 0992205726, grican.annichka@gmail.com

Всесвіт більше, ніж наші враження від нього.

Генрі Девід Торо

Люди часто дивляться на зоряне небо, заглиблюючись у свої думки та блукаючи потаємними куточками власної пам'яті. Для нас цей душевний стан — романтичне усамітнення з коханою людиною чи перебування наодинці. Насправді-бо захопливо спрямовувати погляд у небо, розглядаючи мільярди зірок, шукаючи серед них сузір'я Лева, Орла чи то Голуба. А потім, віднайшовши, порівнювати їх зображення зі знайомими істотами та продовжувати вести неспішну розмову із собою або з кимось, хто розділяє твою мандрівку дивними зоряними стежками.

Чи задумувалися ви, споглядаючи зорі, над тим, що багатьох з них вже не існує? А деякі з'явилися, але ми не в змозі ще їх побачити: світло, яке розповість нам про це, не встигло долетіти до Землі. Нам залишається лише вдивлятися в піднебесся та гадати, чи ще існує он та яскрава зірка, чи з'явилося вже нове космічне творіння на тій оголеній частинці неба? Усвідомлення цього, справді, заворожує, не дає відвести погляд від зірок. Чи колись ми зможемо дізнатися швидше за світло те неосяжне, що знаходиться дуже далеко від нас? Можливо, і так, хто знає. Людина прагне підкорювати Всесвіт, пізнавати його краще, тож придумує нові інструменти дослідження на відстані.

Давньогрецький філософ Піфагор писав: "У Всесвіті нічого не гине; те, що відбувається в ньому, проходить лише через прості перетворення" і я, упевнена: відомий містик має рацію. Зі старих зірок утворюються нові, з одних планет інші, галактики помирають та народжуються, нічого не покинуте, не втрачене. Земля, поля, тварини, люди — у всіх нас є частинки зоряного пилу, галактик, усі ми складаємося з них. Чи не вражає це відкриття? Мені подобається думати, що в мені є частинка великих та величних космічних явищ. Це допомагає мені відчувати крила за плечима

навіть у складні хвилини, не пасувати перед труднощами. А в моменти успіху бути сповненою натхнення, душевного піднесення, почуватися готовою здійнятися до Молочного Шляху, зірки якого оточують нашу планету з усією Сонячною системою.

Не дивно, що люди століттями намагаються пізнати Всесвіт, але навряд чи зможуть осягнути всі його масштаби. Науковці будують безліч теорій, знаходячи відповіді на питання “Як? Чому? Звідки з'явився Всесвіт? Наскільки він великий? Скільки ще існує таких Всесвітів?” Мені подобається теорія, про велику кількість світів, схожих між собою. І якщо уявити, наскільки великий наш, то можна припустити що ми точно в ньому не єдині істоти. Наш мозок навіть спрогнозувати не в змозі, який вигляд можуть мати інші живі організми в космосі, тому він генерує чудернацькі картинки. Людина спроможна й без допомоги космічного велетня Габбла нафантазувати зіткнення галактик, її уяві підвладні подорожі Чумацьким Шляхом або зустрічі з дивними гуманоїдами, не схожими на землян.

Можливо, що існують альтернативні всесвіти. Хочеться поділити припущення деяких учених про існування багато версій людини. Тільки уявіть, що десь зараз гуляє ваша копія й живе своїм життям у мультивсесвіті! Мабуть, у якійсь версії в нас по шість рук, а може, ми вміємо літати або перетворюватися на інші об’єкти. Про це ніколи не набридне думати. Людині властиво мріяти, особливо про те, що недосяжне.

Всесвіт більше, ніж наші враження від нього, і ця тема завжди залишатиметься об'єктом дослідження та відкриттів. Незважаючи на всі наші зусилля, ми ніколи не зможемо повністю осягнути його велич та складність. Всесвіт залишиться для нас надзвичайною загадкою, яка нагадуватиме нам про скромну роль у ньому та нескінченну людську допитливість.

Драчевський Артур

ВСЕСВІТ

Полиньмо у космос
Хоч у думках з тобою
Заглянемо у Всесвіт,
Де зорі кольорові.
Сядемо в ракету
І полетимо далеко,
Бо там мені здається
Тихіше нам всім буде.
Там шлях Чумацький довгий,
Мов стежечка рівненька,
І сонечко тепленьке,
Що землю дуже любить.
Ми полинемо у казку,
Зустрінемо ми Лева, Тельця, Скорпіона,
Рака, Діву, Овна і навіть Оріона.
Пролинемо повз місяць
Колиску заспіваємо,
А з вітерцем могутнім,
Пилок пороздуваємо.
Ну ось такий, він Всесвіт,
Невивчений, безмежний,
Чарівний та чудовий
Для всіх нас загадковий.

Подтепа Софія

Назва закладу: Комунальний заклад загальної середньої освіти Розумівська гімназія “Темп” Долинської сільської ради Запорізького району Запорізької області

П.І.Б. автора: Подтепа Софія Костянтинівна

Назва роботи: Космічні мандри

Жанр: повість

Вік учасника: 13 років

Космічні мандри

Космос завжди був великою загадкою для людства. Безмежні простори, сяючі зірки і таємничі планети притягували до себе уми дослідників і мрійників з усіх куточків Землі. Це місце, де можливо все, де кожен поворот може розкрити нові таємниці і де кожна подорож може стати найвизначнішою пригодою в житті.

Нік, юний дослідник, завжди відчував особливу любов до зірок. Хлопець жив у невеликому містечку разом із батьками та молодшою сестрою Лізою. Він проводив години, розглядаючи зірки через телескоп, який подарували йому на день народження, та читав про планети, галактики і чорні діри. Кожна зірка була для нього як окрема історія, незвідана таємниця, яку він прагнув розгадати. Життя на інших планетах, подорожі міжгалактичними просторами – всі ці думки безупинно захоплювали його уяву.

Кожного ранку Нік вставав рано, щоб побігати парком. Це був його час для роздумів і мрій. Він любив спостерігати за сходом сонця і уявляти, як це – бути астронавтом, що досліджує нові світи.

У школі Нік був одним із найкращих учнів. Разом зі своїми друзями - Максом та Олею відвідували астрономічний клуб, де обговорювали новітні

відкриття та планували власні експерименти. У вільний час вони будували моделі космічних кораблів та обмінювалися ідеями про те, як саме вони змінять світ.

Увечорі сім'я Ніка часто збиралася разом, щоб пограти у настільні ігри або подивитися документальні фільми про космос. Батько Ніка, який був інженером, часто розповідав йому про новітні технології, а мати, викладачка природничих наук, підтримувала його цікавість до наукових досліджень.

Нік мріяв в майбутньому стати астронавтом і відкрити нові планети. Він вірив, що десь у космосі існує життя, і прагнув бути першим, хто встановить контакт із інопланетними цивілізаціями. Його уяву розпалювали книги та фільми про міжгалактичні пригоди, і кожну ніч перед сном він уявляв себе на борту космічного корабля, що мчить до далеких зірок.

Одного дня, повернувшись зі школи, Нік знайшов у поштовій скриньці листа з Академії міжпланетних досліджень. Він відкрив його і дізнався, що отримав можливість приєднатися до експедиції на далеку планету Галіон. Це було здійсненням його найзаповітнішої мрії. Його серце билося швидше від хвилювання, і він негайно погодився.

Підготовка до польоту була надзвичайно насиченою. Нік провів кілька тижнів у спеціальному навчальному центрі, де пройшов інтенсивний курс тренувань. Вони включали фізичну підготовку, навчання з управління космічним кораблем і виживання у надзвичайних ситуаціях.

Кожен день починався з ранкової зарядки, яка складалася з бігу, вправ на витривалість та сили. Після цього Нік і його колеги вивчали астрономію, навігацію і техніку управління космічними кораблями. Тренування часто проходили в симуляторах, які відтворювали умови космічного польоту.

Не менш важливою була й психологічна підготовка. Психологи допомагали членам екіпажу підготуватися до довготривалої ізоляції та стресових ситуацій, які могли виникнути під час польоту.

Перед самим відправленням Нік провів вечір зі своєю сім'єю. Вони разом пригадували щасливі моменти, і кожен з них бажав Ніку успіху в його великій

пригоді. Це було складне прощання, але Нік знав, що робить важливий крок у своєму житті.

Коли космічний корабель "Астрон" нарешті злетів з Землі, Нік відчув мішанину емоцій. Він дивився у вікно на планету, яка віддалалась все далі і далі та знав, що попереду його чекають неймовірні пригоди. Політ був довгим і складним, але всі члени екіпажу були готові до цього випробування. На борту "Астрону" було десять членів екіпажу, кожен зі своїми унікальними навичками та знаннями. Нік швидко знайшов спільну мову з іншими дослідниками. Серед них була Еліс, старший науковий співробітник, яка мала величезний досвід у вивченні інопланетних біологічних форм. Вона розповідала захоплюючі історії про свої попередні експедиції. Капітан Алекс був за командира та завжди слідкував за порядком та дисципліною на кораблі. Він проводив години спілкування з екіпажем, де детально обговорювалися всі етапи подорожі. Кожен день на борту корабля був наповнений дослідженнями та тренуваннями. Екіпаж вивчав карти Галіону, планував маршрути досліджень і готував обладнання для експедиції. Нік мав завдання підготувати дрони для розвідки територій, які вони планували вивчати.

Вночі, коли всі вже спали, Нік часто виходив у відділення для спостережень і дивився на нескінченний космос. Він згадував свою сім'ю та друзів, мріяв про те, як повернеться на Землю з новими знаннями і відкриттями. Ці моменти допомагали йому відчувати себе ближчим до дому навіть у далекому космосі.

"Астрон" нарешті приземлився на Галіоні, Нік не міг повірити своїм очам. Планета була дивовижною: сині дерева, що сяяли в темряві, і дивні істоти, що літали у небі. Але це було лише початком його пригод.

Під час першої дослідницької місії Нік та його команда зустріли дивних інопланетян, що нагадували великих комах. Вони спілкувалися за допомогою світлових сигналів, і Нік, використовуючи свій науковий підхід, зміг знайти

спільну мову з ними. Нік познайомився з інопланетним другом на ім'я Ерік, який виявився дружелюбним і допитливим. Вони обмінялися знаннями і навіть почали планувати спільні проекти. Досліджуючи місцевість команда натрапила на стародавні руїни. Вони почали досліджувати їх і знайшли дивні артефакти, які здавались надзвичайно потужними. Але чим більше вони досліджували, тим більше розуміли, що ці руїни можуть бути небезпечними.

Після активації одного з артефактів сталася несподівана катастрофа. Артефакт випустив потужний енергетичний імпульс, який почав руйнувати навколишнє середовище та загрожувати життю на планеті. Небо почало темніти, а рослини, які раніше світилися у темряві, почали в'янути. Вода в озерах почала випаровуватися, а атмосфера планети стала нестабільною.

Дослідники зрозуміли, що мають лише кілька годин, щоб зупинити катастрофу. Капінат Алекс швидко організували команду для пошуку рішення. Використовуючи свої знання та ресурси, команда вирушила до серця руїн, де знайшли центр керування артефактом. Це було справжнє випробування. Нік і Ерік працювали напружено, аналізуючи стародавні символи і налаштування артефакту. Кожна секунда була на вагу золота. Водночас, інші члени команди боролися з наслідками катастрофи, намагаючись мінімізувати шкоду для навколишнього середовища.

Коли здавалось, що всі зусилля можуть бути марними, Нік і Ерік нарешті знайшли правильне поєднання символів, яке мало б зупинити енергетичний імпульс. Вони активували механізм і з нетерпінням чекали результату. Повітря завібрувало, а артефакт почав повільно пригасати. Небо стало яснішим, а рослини знову засяяли своїм синім світлом. Після успішного завершення місії члени команди зітхнули з полегшенням. Розпочались роботи з відновлення пошкоджень, які завдала катастрофа. В цей час між Ніком і Ерікем утворився ще глибший зв'язок, заснований на взаємній довірі та співпраці.

Після того, як небезпека минула і планета Галіон знову стала спокійною, Алекс і його команда були готові повернутися додому. Політ назад на Землю був наповнений роздумами та спогадами про їхні неймовірні пригоди. Кожен член екіпажу відчував гордість за те, що вони зробили разом.

Коли "Астрон" нарешті приземлився на Землі, Нік відчував радість та сум. Він знав, що його життя змінилося назавжди. Всі ті пригоди, які він пережив, залишили глибокий слід у його серці. Його зустрічали рідні і друзі, які пишалися ним. Він поділився з ними своїми враженнями та розповів про дивовижних істот, які він зустрів на Галіоні, зокрема про свого нового друга Еріка.

Після повернення Нік вирішив, що його пригоди не закінчаться на цьому. Він планував повернутися на Галіон і продовжити дослідження цієї дивовижної планети. Але тепер він знав, що його місія не обмежується лише науковими відкриттями. Він бачив, як важливо мати справжніх друзів і працювати разом для досягнення великих цілей.

Екіпаж "Астрону" отримав визнання за свою успішну експедицію. Вони стали прикладом для нових поколінь дослідників, які мріяли про космос і нові горизонти. Нік виступав на конференціях і ділився своїм досвідом, надихаючи інших слідувати своїм мріям.

Попри те, що Ерік залишився на Галіоні, Нік і далі підтримував зв'язок з ним за допомогою міжпланетних комунікаційних технологій.

Вони обмінювались знаннями та планували спільні проекти. Їхня дружба стала символом єдності і співпраці між різними цивілізаціями. З кожним новим днем Нік відчував, що його пригоди тільки починаються. Він був готовий до нових викликів і відкриттів. Космос був безмежним, і Нік знав, що попереду його чекають неймовірні пригоди.

Використані джерела:

1.Стівен Гокінг, Люсі Гокінг. Джордж і таємничий ключ до Всесвіту.- Видавництво Старого Лева, 2008 р., 312 с.

2.Таємний космос// Дитяча енциклопедія. - Глорія, 2018 р., 128

Іотова Олена

Обласний етап Всеукраїнського гуманітарного конкурсу
«Космічні фантазії»

Масаджма
або казкова планета сяйва

Номінація казка

Роботу виконала
Іотова Олена Валентинівна, 13 років
учениця КУ «Пологівський ліцей «Основа» ПМР

Екіпаж "Авалуна" був у пошуках невідомого. Їхня місія полягала не лише в тому, щоб знаходити нові планети, але й розширювати уявлення про те, як функціонує Всесвіт. Вони знали, що подорожі такого масштабу завжди несуть ризики, але кожен із них був готовий прийняти ці виклики.

На борту корабля всі виконували свої ролі серйозно.

Саша - командир бачила своє завдання в тому, щоб підтримувати баланс між дослідженням і безпекою екіпажу. Для неї кожен вибір був моральною дилемою: чи варто ризикувати життям заради знань?

Джейн- біолог знаходила радість у вивченні життя у всіх його формах. Вона часто говорила, що навіть найменша істота має свою роль у космічному порядку. Але водночас вона часто сумнівалася: чи можуть їхні дії бути злом, навіть якщо вони здаються добром?

Макс- інженер жив технікою і вірив у людський прогрес, але його віра часто зникала, коли він бачив, як технології можуть порушувати природну гармонію.

Марі - астрофізик сприймала світ через призму чисел і формул. Проте навіть вона визнавала, що цифри не завжди дають відповіді на моральні питання.

Кожен із них приніс у команду свою унікальну перспективу, але їхній союз випробувала планета, яку вони назвали Масаджма.

Все почалося із сигналу, який зафіксувала система Марі.

— Це незвично, — сказала вона, вдивляючись у монітор. — Я бачу спектр випромінювання, який абсолютно не схожий на те, що ми зустрічали раніше.

— Це може бути новий тип зірки? — припустив Макс.

— Ні, це планета, — відповіла Марі, набираючи більше даних. — Її атмосфера наповнена ультрафіолетовим світлом. Схоже, уся планета відбиває його, і саме тому вона... фіолетова.

Ця новина викликала хвилю захоплення в екіпажу.

— Планета, яка повністю фіолетова? Це як із казок! — вигукнула Джейн.

— Або з кошмарів, — тихо додала Саша. — Ми не знаємо, що нас там чекає.

Однак рішення було одностайним: вони вирушають до цієї планети.

Атмосфера планети виявилася настільки густою ультрафіолетовим випромінюванням, що "Авалун" буквально світився, поки наближався до поверхні. Рівень радіації був високий, що створював унікальні умови для життя. Істоти, які тут мешкають, ймовірно, мають біологічну адаптацію до ультрафіолетового випромінювання, наприклад, товсту шкіру чи панцирі, що фільтрують шкідливе випромінювання, а їхня культура пов'язана з кристалами чи іншими природними феноменами, які формують основи їхньої економіки чи духовного життя. Коли корабель приземлився, екіпаж був приголомшений красою світу навколо.

— Це наче коштовний камінь, — прошепотіла Джейн. — Подивіться на ці дерева.

Високі рослини, схожі на кристалічні гриби, переливалися різними відтінками фіолетового. Ґрунт нагадував аметистову пилюку, яка м’яко хрустіла під ногами. Навіть небо було не звичайним: воно світилося, створюючи відчуття, ніби вони перебувають усередині величезного світлового купола.

— Це неймовірно, але як це можливо? — запитав Макс.

— Рослини, здається, адаптувалися до ультрафіолету, — пояснила Марі. — Це їхнє джерело енергії.

Поки вони вивчали навколишній світ, із пагорбів почали з’являтися дивні істоти — невеликі фігури з прозорими крилами. Їхня шкіра мала світло-фіолетовий відтінок, що гармонійно вписувалася в навколишнє середовище, роблячи їх майже невидимими у фіолетовому сяйві. Кожна істота мала кілька тонких,

рухливих виростів на голові, які створювали химерні візерунки. Вони можуть служити для комунікації або відчуттів змін в атмосфері.

— Це живі істоти! — вигукнула Джейн. — Вони виглядають як... феї.

Феї кружляли навколо екіпажу, утворюючи візерунки світла, ніби танцювали. Одна з них сіла на руку Джейн і м’яко засяяла.

— Вони дружні, — прошепотіла вона.

— Або так здається, — зауважила Саша. — Ми не знаємо їхніх намірів. Мабуть, вони можуть спілкуватися за допомогою вібрацій крил або світлових імпульсів, які синхронізуються з ультрафіолетовими хвилями і, здається, вони діють колективно, є частиною складної соціальної структури.

Коли екіпаж "Авалуна" продовжував дослідження, феї, яких вони вперше побачили, виявилися не єдиними істотами на планеті. Джейн, рухаючись далі у пошуках нових зразків, натрапила на відкритий простір, схожий на долину, заповнену дивними створіннями.

Ці істоти, схожі на гігантських фіолетових равликів, мали прозорі панцирі, що сяяли, наче дорогоцінне скло. Вони повільно рухалися, залишаючи за собою тонкі нитки світла, які з’єднували їх у складні візерунки, схожі на зоряні мапи.

— Це наче жива система комунікації, — захоплено промовила Джейн, спостерігаючи за тим, як равлики пересуваються, створюючи нові лінії.

— Вони ніби розмовляють між собою, — підтвердила Марі, уважно спостерігаючи через сканери.

Ще далі, біля кришталевого озера, Макс виявив істот, схожих на змій, але з крилами, вкритими м’яким фіолетовим пухом. Ці крилаті створіння ковзали над водою, випускаючи мелодійні звуки, що нагадували музику. Їхні прозорі крила і фіолетова шкіра допомагали їм зливатися з ландшафтом.

— Слухайте, як вони співають, — сказав Макс, вмикаючи записувальний пристрій. — Це наче якась гармонія планети.

— Чи вони намагаються нам щось сказати? — задумалася Саша.

Після кількох годин досліджень екіпаж почав помічати, що планета впливає на їхні прилади. Обладнання почало давати збій, зв'язок із кораблем переривався, а ґрунт під ногами став міняти текстуру.

— Це не нормально, — сказала Марі. — Планета якось змінюється, ніби реагує на нашу присутність.

Макс перевіряв обладнання й зробив ще тривожніше відкриття: корабель почав набувати фіолетового відтінку, а частина його систем перестала працювати.

— Ми повинні вирушати і негайно, — сказав він.

Проте Джейн заперечила:

— Ми ще не завершили дослідження. Ця планета може розкрити нам багато таємниць.

— Чи варто жертвувати своїм життям заради цих таємниць? — суворо запитала Саша.

Саме в цей момент питання добра і зла стало особливо гострим.

— Добро — це залишити цю планету в спокої, — сумно, але вірно зазначила Джейн. — Вона жива. Ми повинні поважати її межі.

— Але хіба не є добром відкрити щось нове для людства? — запитав Макс. — Це може змінити наше майбутнє.

— А якщо ми заплатимо за це занадто високу ціну? — додала Саша. — Чи вважатиметься це добром?

Марі, яка завжди була об’єктивною, сказала:

— Можливо, зло — це не планета і не ми. Зло — це наше бажання взяти більше, ніж потрібно.

Коли вони вирушили назад до корабля, планета почала проявляти свій гнів. Гроза, схожа на фіолетовий вогонь, охопила горизонт. Земля почала вібрувати, ніби сама природа намагалася утримати їх. Спалахи фіолетового світла прорізали темний горизонт, створюючи ілюзію полум'я, яке обпалює небо. Грунт не просто тремтів, він був наче живий, рухався хвилями, що утруднювало пересування. Команда змушена була приймати швидкі рішення, намагаючись дістатися до корабля, водночас розуміючи, що саме їхні дії могли спровокувати цей гнів.

— Нам треба йти зараз! — крикнула Саша.

Напруженість між членами екіпажу зростала: чи це природна реакція планети, чи результат їхнього втручання? Макс ввімкнув двигуни, але буря зробила їхній відліт небезпечним. Усі працювали разом, щоб розрахувати курс і уникнути катастрофи. Нарешті, "Авалун" вирвався з атмосфери планети, залишивши позаду її вогняний гнів.

Повернувшись на борт, екіпаж обговорив те, що сталося.

— Ми взяли зразки, але чи було це правильним? — запитала Джейн.

— Ми вижили, і це найголовніше, — відповіла Саша.

— Але чи не залишили ми за собою слід, який може зруйнувати цю планету? — заперечила Джейн.

Марі сказала:

— Масаджма дала нам урок. Іноді ми повинні думати не лише про себе, але й про те, як наші дії впливають на інших, навіть якщо це планета. Кристали є життєво важливою частиною екосистеми планети, можливо, вони служать джерелом енергії для істот або стабілізують атмосферу. А дослідницькі маніпуляції чи спроби взяти зразки могли порушити їхню функціональність, що

викликало реакцію планети. Місцеві мешканці, які спостерігали за людьми, могли сприйняти їхні дії як загрозу. Істоти могли використовувати природні ресурси планети (наприклад, ультрафіолетову енергію чи кристали) для свого виживання, тому втручання створило конфлікт.

– Ти вже і назву їй дала? – запитала Саша. – Масаджма? Звучить непогано.

— Ми дослідники, але це не означає, що ми маємо право на все, – сказав Макс. Для вивчення невідомого необхідні обережність і повага, саме наше бажання "взяти більше, ніж потрібно" викликало кризу.

Планета Масаджма залишила по собі не лише наукові відкриття, а й глибокі моральні питання, які екіпаж проніс із собою далі.

Пономаренко Поліна

1. Медичний фаховий коледж Запорізького державного медико-фармацевтичного університету
2. Пономаренко Поліна Олексіївна
3. Кристал часу
3. Казка
4. 16 років.

Кристал часу

Колись, дуже багато років тому, на нашу Землю впав неопізнаний об'єкт, дослідження якого для кожного вченого у будь-які часи є сенсом життя. Так, як і раніше, і в наші часи це щось невідоме та нереальне.

У теплі літні ночі молодий хлопчина дивився на небо та згадував свого батька, який був досвідченим космонавтом. Але цей політ мав бути для нього останнім. Він казав йому:

— Сашко, ми так і не знайшли той кристал. Без нього я буду у космічному просторі майже сто років. Але пам’ятай, що все відкрито саме для тебе. Я люблю тебе.

Тоді Сашко зрозумів і дав обіцянку: саме він, і ніхто інший, допоможе батькові повернутися на Землю.

В одну з тих теплих ночей і починається диво.

Як завжди, я лежав у зеленій, вже сухій після дощу траві й дивився на зорі. Я мріяв про те, що знайду головний артефакт і врятую батька. Поринувши в роздуми, я навіть не помітив, як щось дуже повільно підлітало до темного лісу, що був поруч із нашим будинком.

Лише коли зоряне небо почало сяяти різними кольорами, я отямився. Це не можна було залишити без уваги.

— Саме так, бо для мене відкрито все! — крикнув я біжучи додому.

Мама сиділа у своєму кріслі й сумно перегортала сторінки фотоальбому. Вона не могла спати й відволікалася хатніми справами навіть уночі.

— Сашко, не бігай по мокрій підлозі! Я тільки-но помила!

— Мамо, це диво! Я бачив диво! Мені потрібно в ліс, там щось дуже гарне!

Мама тяжко зітхнула, але сказати щось майже дорослому синові не змогла.

— Йди, але будь обережним!

Я схопив рюкзак, поклав у нього карту, ліхтарик і маленьку лопатку.

— Сьогодні я зможу!

Сашко, хоч і був бешкетником, цього разу поставився до пригоди як до наукового дослідження.

Йдучи лісом, я відчував мурашки по тілу. Це були не звичайні мурашки — відчуття було одночасно цікавим і лячним. Я знав, що треба йти вперед і не озиратися.

— От дідько, де я? — голосно вигукнув я, зупинившись.

Раптом під моїми ногами засвітило рожево-блакитне сяйво.

— Сьогодні мені щастить!

Я взяв лопатку й почав копати. Не минуло й кількох хвилин, як лопатка вперлася в щось тверде й дзвінке.

— Що це? — я не міг повірити своїм очам. — Це ж кристал! Який він гарний і дивовижний!

Поклавши кристал до рюкзака, я побіг додому. Біжучи, я раптом почав підійматися вгору.

— Як це можливо? Я лечу?!

Дерева під ногами зменшувалися, як сірники. За мить мене затягнуло на борт корабля.

— Молекула 20, хлопець у нас, — проголосило людиноподібне створіння фіолетового кольору.

— Хто ви? Як вас звати? — запитав я зі страхом.

— Мене звати Ул. Йди за мною.

Я піднявся з колін і повільно пішов за незнайомцем. Навколо мене була незвідана краса, а попереду стояла дівчина, дивовижна на вигляд: усе її тіло вкрите блискітками, волосся прозоре й сяє рожевим світлом. Коли вона побачила мене, з моєї кишені засвітився кристал.

Дівчина, роблячи зачіску перед дзеркалом, раптом різко обернулася.

— Що в тебе? Де ти це взяв?

— Я знайшов його в лісі, — відповів я, дивлячись у її великі блакитні очі.

— У тебе обмаль часу, ходімо зі мною, швидко, поки Ул не помітив, — пошепотіла вона й потягла мене за собою.

Я не знав, чому, але довірився їй. Ми потрапили в кімнату, де стояли великі колби та скляні куби. Усередині я побачив ще чотири такі ж кристали: червоний, синій, жовтий і зелений.

— Як тебе звати? — запитав я.

— Я Міра. А тебе?

— Сашко.

— Знаєш, у тебе погляд, як у космонавта, що потрапив до нас на борт.

Мій подих застиг.

— Міра, ти повинна відвести мене до нього!

— Ні, я не можу. Його досліджують мої… колеги.

Почувши це, я поблід.

— Навіщо?

— Вони шукають формулу ДНК, щоб захопити Землю у вигляді людей.

Міра розповіла, що кристали дають різні здібності: червоний сповільнює час, зелений покращує зір, жовтий робить невидимим, синій змінює розмір, а рожевий прискорює час.

— Так, це те, що мені потрібно. Саме так я зможу повернути батька, — відповів Сашко, задумавшись на мить. — Міра, а яке твоє найбільше бажання?

— Я б хотіла бути звичайною дівчиною, ходити на навчання, вечірки й спілкуватися, — засмучено пробурмотіла Міра. — Але мені ніколи не отримати формулу ДНК. А твоє бажання?

— Я б врятував свого батька, який потрапив у космос на багато років. І знаєш що? Я допоможу тобі викрасти формулу ДНК, а ти знайдеш пульт до мого кристала.

У цей момент Сашко відчув себе головним героєм книги, яку читав цього тижня.

— Ти справді вважаєш, що ми зможемо? — з сумом на обличчі запитала Міра.

— Ми зможемо все!

— Тоді треба йти до головної зали, бо саме там знаходиться Бак.

— Хто такий Бак?

— Бак — це головний інопланетянин. Усі слухають його. Саме в нього є формула. І ми зможемо пройти через кімнату з тим чоловіком, що потрапив до нас.

— Так, це просто чудово. Пішли.

— Стій, давай візьмемо пульти до червоного та жовтого кристалів.

— Ідея на мільйон!

Взявши все для плану, вони нишком підійшли до дверей.

— Ось ці двері, — прошепотіла Міра.

Зайшовши до приміщення, Сашко вигукнув:

— Це мій тато!

Підбігши до батька, він почав розмову:

— Тато, я зміг! Бачиш, зміг!

— Сашко, це ти? — піднявшись із підлоги, промовив чоловік.

— Так, тато, мені допомагає Міра. Вона не за тих, хто чинив погано. Ми зможемо зробити її людиною, пришвидшити час і повернутися на Землю.

— Синку, я знав, знав, що ти зробиш усе можливе, — зі сльозами на очах сказав батько.

— Вам потрібно залишатися тут, чоловіче. Якщо нас побачать, у мене будуть неприємності, — пояснила Міра.

— Я розумію. Я буду чекати на вас.

— Міра, що ми робимо далі? — із рішучим поглядом запитав Сашко.

— Будемо йти до зали. Ти знаєш, як можливо вбити такого, як я?

Сашко задумався, згадуючи книги з фантастики:

— Якщо поряд із такими, як ти, будуть щирі почуття, вони зможуть знищити Бака.

— Так, самі прозорі та правдиві почуття вб'ють Бака. Але як ми це зробимо?

— Пішли, я знаю те, що нам потрібно, — впевнено сказав Сашко.

Коли вони подивилися одне одному в очі, кристал у кишені Сашка знову засвітився.

Сашко з Мірою підійшли до виходу й побачили Ула, який шукав їх.

— Ось зараз нам потрібен жовтий кристал. Бери мене за руку, — сказала Міра.

У мить вони стали невидимими й тихо пройшли повз інопланетянина.

— Перший етап виконано! Ми молодці! — тихо сказав Сашко.

— Не поспішай, — попередила Міра. — Далі перед залою є маленькі, але сильні молекули, які захищають Бака.

У той самий час вони почули крик:

— А ну, стійте!

Сашко швидко відштовхнув Міру у кут й сказав:

— Тримай мене за руку. Кожен із цих кристалів працює на енергії почуттів.

Кристал одразу спрацював, і вони зникли з поля зору Ула.

— Де ці покидьки?! Я знайду їх! — вигукнув Ул, тримаючи щось схоже на телефон.

— Він пішов. Тікаймо! — прошепотіла Міра.

Вони швидко дісталися до входу у залу, де їх зустріли маленькі молекули.

— Ей, Пуп, ми сьогодні головніші за Бака, — сміючись, казала перша молекула.

— Так, це точно! — відповіла друга.

— Міра, вони такі жартівливі, якщо вважають себе кращими за головного, — зауважив Сашко.

— Тихо, зараз ми проходимо до зали.

Цього разу їм вдалося пройти непоміченими.

Перед ними стояв Бак. Він тримав у руках формулу в колбі та пульт. Відпустивши руки, Сашко та Міра з'явилися перед ним.

Бак спочатку говорив спокійно, а потім підняв голос:

— Я знав, знав, що ви прийдете до мене. Але ви не зможете перемогти! Це неможливо!

— Чому ти так вирішив? Вважаєш, якщо Міра така, як ти, вона не може відчувати? — запитав Сашко.

— Ти ще не розумієш, — із посмішкою відповів Бак.

— Ні, це ти не розумієш! Я мрію потрапити на Землю, але щоб жити, а не вбивати. І тому сьогодні твій кінець!

У цю мить Міра підбігла до Сашка й обійняла його. Подивившись на Бака, вона промовила:

— Ти хочеш знати, що я роблю? Я хочу тебе знищити.

— Що?! Ти хочеш мене вбити?!

— Так. А знаєш, що ще? Він мій найкращий друг!

Бак закричав, перетворюючись на чорну субстанцію. З його рук випали пульт і колба з формулою.

— Ми перемогли! — вигукнув Сашко. — Давай тебе перетворимо, Міро.

— Сашко, я зрозуміла, що це не моя мрія. Моя мрія — щоб у мене була людина, яка мене підтримає й подарує спогади.

— Але як так? Я не залишу тебе тут із цими інопланетянами.

— Вони будуть такими, як я. Бак помер, і тепер вони зможуть перепрограмуватися на почуття.

Вони схопили пульт і розбили колбу з ДНК, після чого побігли до кімнати, де залишився батько Сашка.

— Мої хороші, ви перемогли! — вигукнув батько.

— Так, тату. Давай, нам потрібно взятися за руки й прискорити час, щоб повернутися на Землю.

Вони взялися за руки, але кристал не спрацював.

— Дідько! Чому це не працює?!

— Міра, ти повинна взятися з нами.

— Ти впевнений?

— На всі сто відсотків!

Міра взяла їх за руки. Яскравий промінь світла накрив їх.

— Бувай, Сашко. Я буду сумувати.

— Я теж, — відповів він.

Одразу вони з'явилися перед будинком.

Тепер усе було, як раніше. Щоліта вони дивилися на зоряне небо й згадували Міру.

Для кожного з них був відкритий не тільки космос, а й цілий світ.

Пучкова Анна

Комунальна установа
"Пологівський ліцей №2"Пологівської міської ради
Пологівського району Запорізької області

Номінація «Література та журналістика»
Жанр: літературний твір, поезія

«Космічна прогулянка»

Автор вірша: Пучкова Анна Андріївна, учениця 9-А класу

м.Пологи

Вишиває ніч на небі дивний килимок
Стелиться узор чарівний, дивовижний із зірок
Он комета пролетіла, хвіст, немов мітла
Красень-місяць випливає, і моргає із-за кутка
Я дивлюся на це небо й думаю собі,
Як чудово було б, мабуть, полетіть туди
Із ракети подивитись на оці дива,
Та на жаль, такої машини в мене ще нема
Полетіла б я у Космос ближче до зірок,
І на іншу планету теж зробила б крок
Подивилася б на красоти інших я світів,
І можливо, свого друга там би я зустріла
В безмовному безконечному космосі,
Де тіні ночі ллються до зорі,
Там де зірки, як вічна спокуса,
Там мрії згорають в теплій імлі
І в серці кожному — як космос далекий
Незвідані дороги, мрії і бажання,
Зоряні ковші дорогу нам вкажуть
Космос — для нас! І він неосяжний
Він мерехтить, він до мене моргає
Радість, натхнення в душі відкриває,
Здійснює мрії. А я й загадала:
Щоб радісна мить для всіх нас настала!

Сливка Крістіна

Таємничий всесвіт

Мільярди зір і тисячі галактик…

Нас споглядають тисячі світил.

У всесвіті в усім є свій порядок,

Не дивлячись на ввесь космічний пил.

Гігантські зорі, карлики-планети

В історії буття переплелись.

Чи то падіння, чи небесні злети

Нас кличуть у незвідане кудись.

Цікаво все. Із чого все і звідки?

І хто зіткав матерію небес?

Чи є Творець? І чи існують свідки?

І хто контролював увесь процес?

Чи є життя десь на якійсь планеті?

Чи шум дощів десь чують, окрім нас?

І що несе в своїм крилатім леті

Небесне тіло, що летить крізь час?

У всесвіті все таємницею покрито…

І де початок, і коли кінець

Ніхто не знає... Лиш мандрує тихо

Комета, як небесний посланець.

Камишна Анна

Як космос впливає на психіку людини

Людина, як частина тваринного світу, не має особливих фізичних характеристик, які б могли їй допомогти адаптуватись до виживання в жорстокому світі. Ані гострих зубів, ані потужних пазурів, ані зорких очей, ані високої швидкості не мають люди. Єдине, що може їм допомогти, - це розумові здібності. Маючи досить посередні фізичні характеристики, люди настільки розвинули свій мозок, що тепер можуть адаптуватись до найбільш агресивних середовищ не лише на Землі, а й навіть в позаземному просторі. Людство створило космічні апарати, які можуть забезпечити життєдіяльність людини в такому ворожому середовищі, де без захисту шансів вижити просто не існує. Цей бар'єр можна було б вважати остаточно подоланим, але людина - це не лише фізичне тіло, а ще й особистість з її емоціями, уявленнями про світ, судженнями та психічним здоров'ям, на яке також впливає оточуюче середовище. Саме тому психологи ретельно досліджують особливості поведінки та характерів космонавтів, які відправляються в політ, а також тих, хто вже повернувся з космосу на Землю.

Космічні подорожі є одним із найбільших і значущих досягнень людства, але водночас вченим все більше стає очевидним, що вони є значним навантаженням для психіки людей. Дослідження психологічного впливу космічного простору важлива не лише для підвищення шансів успішності місій, а й для розуміння меж людських можливостей. [1]

Зараз інформації про психологічний стан космонавтів дуже багато. Є як суто наукові серйозні дослідження, так і популярні, які доступною мовою пояснюють читачам, що ж відбувається з людською психікою в обмежених приміщеннях космічного корабля, за обшивкою якого знаходиться безкраїй, холодний та порожній Всесвіт, здатний в одну мить перетворити живу людину на труп, що безкінечно бути летіти в невагомості. Зрозуміло, що такі думки приходять в голову навіть найбільш стриманим та холоднокровним

представникам людства, а більш емоційні здатні ще й нафантазувати багато чого на додаток.

Якщо проаналізувати декілька тематичних статей, то можна виокремити спільні питання, які в них розглядаються, зокрема:

- важливість психологічної підготовки космонавтів;

- виклики, що виникають через ізоляцію, невагомість і стрес;

- необхідність подальших досліджень для забезпечення психічного здоров'я в космосі.

Та навіть дивлячись на спільну тематику, в статтях є відмінності, бо в деяких розглядаються історичні аспекти космічних польотів, інші досліджують системні проблеми тривалих місій, а треті наводять сучасні приклади та рішення потенційних проблем на основі тих даних, які вже є в розпорядженні вчених.

Вчені вже з'ясували, що у космосі є основні аспекти впливу на психіку, він пропонує умови, яких немає на Землі: невагомість, сенсорна депривація, ізоляція від суспільства. Це впливає на емоційний стан та когнітивні функції. У коротких місіях основними проблемами є страх перед невідомим, фізіологічні зміни та виснаження. Проте завдяки ретельній підготовці більшість космонавтів адаптуються до таких умов. Під час тривалих польотів зростає ризик депресії, тривожності, міжособистісних конфліктів і навіть психосоматичних розладів. Особливо це стосується місій на Марс, де немає можливості швидкого повернення на Землю. [4]

Дослідження космосу тривають вже не перше десятиріччя і за цей час в космосі побувало доволі багато людей, причому їхня кількість неухильно збільшується, бо сьогодні вже і космічний туризм не є якоюсь дивиною. Людина, яка має достатньо грошей, бажання і більш-менш прийнятний стан здоров'я, може відправитись в космос. І хоча ця подорож буде короткою, але все одно незабутньою. Звісно ж, інженери працюють вдень і вночі над

вдосконаленням космічних апаратів, але навіть на Землі техніка може вийти з ладу і стати причиною серйозних катастрофи, а в космосі будь яка нештатна ситуація може довести людину до глибоких психологічних потрясінь, зривів, а, можливо, і більш серйозних наслідків.[3]

У професійних космонавтів і космічних туристів є психологічна підготовка до польотів, вони проходять симуляції реальних умов космосу, вчаться справлятися зі стресом, розвивають навички роботи в команді. Це зменшує ризик розвитку психічних розладів. У статтях описані технології для підтримки психічного стану, такі як:

- віртуальна реальність (відтворення земних пейзажів);

- регулярні комунікації з родиною;

- використання можливостей штучного інтелекту для створення позитивного середовища. [5]

Все це зроблено з урахуванням вже отриманого досвіду космічних місій, під час спостереження за якими вчені отримали купу корисної і інколи доволі неочікуваної інформації.

Перші космонавти стикалися з високим рівнем невизначеності. Їх успіхи довели, що людська психіка здатна адаптуватися до короткочасного стресу. Але як поведе себе людина в довготривалій ізольованості посеред безповітряного простору, замкнена в оболонку, яку може легко пошкодити навіть не дуже великий шматок космічного сміття, який на величезній швидкості несеться орбітою? В таких обставинах краще, щоб хтось був поруч, а не відчувати себе покинутим на одинці у Всесвіті. І тут вчених також чекали цікаві відкриття. Виявилось, що навіть ретельно підібрана команда може опинитись перед загрозою конфліктів.

Здавалося б, очевидно, що в таку складну непередбачувану подорож краще летіти з кимось, отже, довгий час віддавалась перевага саме польотам екіпажів з декількох космонавтів, бо один в безмежних просторах має

почуватись покинутим, беззахисним і нещасним. В такий момент члени команди можуть підтримати один одного. Але з'ясувалось, що і в командах виникають проблеми, і вченим навіть вдалось приблизно визначити час загострення стосунків між космонавтами. Частіше за все зв'язки в колективі псуються в середині місії, коли здається, що все йде нормально, аж раптом люди усвідомлюють, що їм ще стільки ж часу доведеться провести разом у замкнутому просторі, і це викликає у них роздратування.

Одним з найбільш відомих та показових в цьому плані є страйк космонавтів "Скайлеб", які в один з днів просто відмовились виконувати поставлені керівниками польоту завдання.

Члени екіпажу важко працюють кожного дня, адже на орбіті немає вихідних та святкових днів, більш того, в будь-який момент може статись нештатна ситуація, яку треба вирішувати терміново, бо навряд чи можна буде відкласти це вирішення на інший час. Так сталося і під час того польоту, але космонавти вже настільки втомились працювати по 16 годин на добу, що просто провели цілий день, спостерігаючи за краєвидами, що можна було побачити в ілюмінаторах космічного корабля. А керівництво на Землі в цей момент приходило до висновків, що не має жодних ефективних важелів впливу на робітників, що вийшли з-під контролю - їх не можна ані вигнати з роботи, ані наказати їм припинити страйк. Залишалось лише чекати, чим завершиться ця нестандартна ситуація, а заодно розробляти стратегії на майбутнє, коли довготривалі космічні місії на великій відстані від Землі, а можливо, і від Сонячної системи, стануть реальністю. [1]

Виклики сучасних досліджень змушують вчених розширювати сфери своїх спостережень і шукати нові нестандартні прийоми вирішення проблем, адже космічні місії стають дедалі складнішими і більш насиченими діями та завданнями. Кого відправляти в космос, хто може стати корисним членом команди космічного корабля? На початку космічної ери, коли писателі фантасти ще мали практично такий самий рівень довіри, як і науковці, вони створили певний стереотип, що в космос погодиться відправитись і зможе

нормально пристосуватись до незвичних умов лише авантюрист з психічними відхиленнями. Але пізніше досвід переконав, що краще все ж таки для цього підходять врівноважені холоднокровні професіонали. Сучасні місії вимагають вирішення складніших проблем, пов'язаних із тривалими ізоляціями, міжособистісними конфліктами в екіпажі та віддаленістю від Землі. [2]

На перший погляд це може здатися дещо нелогічним і дивним, адже в космосі людина опиняється в абсолютно нових, незвичних для себе умовах, тим не менш це не є запорукою того, що земні психологічні проблеми залишаться на Землі. Так само космонавтів підстерігають розлади сну, зміни настрою, підвищена дратівливість, тривожність і депресія.

Сьогодні вже встановлено, що до психологічних розладів різного ступеня важкості можуть призводити фізіологічні характеристики, зокрема, тиск, рівень водно-сольового балансу, гормонів, рідини в організмі, порушення терморегуляції. Фізичний дискомфорт з великою вірогідністю призведе до дискомфорта психологічного, навіть якщо самі обставини на кораблі будуть сприятливі.

З етичної точки зору, ставити експерименти над людьми - не дуже добре, але самі по собі польоти в космос - це вже експеримент над людьми, тому варто використовувати надані можливості якомога ефективніше та різнобоко, отже, до спостережень та дослідів долучаються і психологи, таким чином, космос може розглядатись як лабораторія для вивчення психіки.

Космічні умови дозволяють вивчати психіку людини в екстремальних ситуаціях, що недосяжно на Землі. Вчені припускають, що вже доволі скоро космічні польоти не будуть сприйматись як дещо екстраординарне, і тому існує ймовірність того, що обстеження та психологічна підготовка для подорожуючих у космічному просторі вже не буде такою всеохоплюючою, різнобокою та грунтовною. Можливо, отримати дозвіл на політ у космос буде не складніше, ніж отримати дозвіл на отримання водійських прав чи на володіння зброєю.

Досвід космічної психології допомагає покращувати методи психотерапії, лікувати стрес, адаптувати людей до ізоляції (наприклад, в умовах пандемії). [1]

Знання вчених про поведінку та психологічний стан людини в космічному просторі постійно розширюються. Якщо до перших космічних польотів вчені припускали, що людина в умовах невагомості може збожеволіти та втратити здатність раціонально мислити, то тепер вже наукова спільнота переконалась, що ці припущення виявились хибними. [2]

В багатьох творах науково-фантастичного жанру тема космічного божевілля розглядається під різними кутами, але накопичений досвід дає можливість стверджувати, що на даний момент жодного випадку космічного божевілля у вигляді, який вважається загальноприйнятим, не зафіксовано. Натомість можливо виникнення "космічної хвороби", яка певною мірою схожа на морську з такими ж симптомами, але дослідники все ж схиляються, що вона більше впливає на фізичний стан космонавтів, ніж на психічний.

Саме накопичений досвід дозволив виокремити космічну психологію в самостійний науковий напрямок . Цікаво, що вчені, які працюють в цій сфері, поєднують дані багатьох наук, зокрема, педагогіки, фізіології, медицини, філософії, соціології, виникшої дещо раніше авіаційної медицини. [3]

На підставах проаналізованих джерел ми можемо зробити наступні висновки і узагальнення:

1. Людська психіка володіє високою адаптивністю, але для довготривалих космічних місій потрібні удосконалені підходи до психологічної підтримки. Інвестиції в дослідження «космічної психології» забезпечать успіх майбутніх місій та покращать якість життя на Землі.
2. В космосі на психологічний стан людини впливають додаткові чинники, що створює додаткове навантаження, отже, людина при підготовці до космічної подорожі має про це знати і бути готовою до цього.

3. Сучасні методики подолання психологічних проблем космонавтів грунтуються на отриманих даних, яких ще занадто мало, щоб робити якісь далекоглядні висновки чи прогнози, але скарбничка експериментальних даних, заснованих на реальному досвіді, постійно поповнюється, підтверджуючи чи спростовуючи прогнози чи припущення авторів фантастичних творів.

4. Фізіологічні зміни, що відбуваються в організмі людини всередині космічного корабля, можуть бути прямими чи побічними чинниками психологічних проблем.

5. Наші знання про космічну психологію будуть постійно розширюватись та поглиблюватись, допомагаючи вирішувати виникаючі нові проблеми.

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Лущук Кіра

Космічні мрії дитинства

На ракеті в синю даль,

Космос манить, як кришталь.

Я у мріях вже лечу,

Марс побачити хочу.

Космос — мрія і мета,

Він великий, як життя.

Зірки сяють вдалині,

І ведуть мене до мети!

Баранова Діана

1.Бердянська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів №16 з поглибленим вивченням іноземних мов Бердянської міської ради Запорізької області

2.Баранова Діана Артемівна

3.Казка про “Артеміду”

4.Космічна казка

5.10 років

Галактики, зірки, квазари,
Створив вас хтось не для забави.
А школяру це пізнавати.
Про космос факти всі вивчати.

Люди завжди були першопрохідцями. Вони повсякчас прагнули відкривати нові землі та досі не відомі місця на своїй планеті. І одного разу сталося так, що людям на Землі було вже нічого відкривати. Людство розселилося по всій планеті, і навіть пінгвінам спокою від них не було! Тож люди вирішили, що їм затісно на цій планеті, настав час відкривати нові світи, але щоб це зробити, треба долетіти хоча б до свого супутника - Місяця. Щоправда людина вже там побувала, це були космонавти на ім’я Ніл Армстронг і Базз Олдрін. Вони були першопроходцями, і було лише питання часу, коли хтось це зробить знову.

Розумники з НАСА придумали такий план: відправити астронавтів і астронавток на південний полюс, на зворотну сторону Місяця. Вони оголосили наймасштабніший конкурс у світі, і звучав він так: “Ми шукаємо талановитих чоловіків і жінок із різною освітою та з усіх верств суспільства, щоб вони приєдналися до нас у цій новій ері досліджень космосу, яка починається з програми “АРТЕМІС” на Місяць! Якщо ви завжди мріяли стати космонавтом подайте заявку зараз!”

- Чудово! - подумала Діана, пересічна дівчинка з Бердянська.

- Ця місія саме для мене, тому що я добре знаю математику, а ще займаюся спортом, тому я не тільки розумна а й витривала!

Так собі мріяла Діана, і раптом за два місяці вона опинилась на ракеті, яка летіла прямо до зворотної сторони Місяця, куди, до речі, людина ще ніколи не ступала.

За декілька годин ракета приземлилась на місячну поверхню, і Діана стала першою дівчинкою, яка ступила на іншу сторону Місяця. Майже відразу після

приземлення першовікривачі побачили дивну печеру. Вона височила над піщаною поверхнею супутника на сто метрів і мала дивні орнаменти на своїй поверхні, які загадково сяяли голубим мерехтінням. Доки вся команда астронавтів почала займатися аналізом і вимірами дивної споруди, Діана зайшла до печери. Наче щось тягнуло її туди, кликало. Зайшовши до печери, дівчинка побачила дивні мініспоруди, які нависали зверху над стелею й були схожі на величезні бджолині вулики. З однієї такої споруди до Діани спустилася якась дивна істота, яка була схожа на метелика з тілом людини, але з дуже великою головою й великими чорними очима. Уся вона виблискувала голубим сяйвом.

- Здається. ти добра істота! - подумала Діана.

- Так! Не лякайся мене, я не заподію тобі жодної шкоди! - сказав дивний метелик, хоча рота в нього не було.

-Хто ти? І як ти опинилася тут? - спитала дівчинка.

-Я Лоо з планети Ка - Пекс. Я і мій вид хотіли перелетіти на іншу планету, тому що наша планета вмирала. У гонитві за прогресом ми засмітили нашу територію й забруднили її радіацією. Я була дослідницею, як і сотні інших моїх рідних, які розлетілись навкруги в пошуках нової домівки. На жаль, наш корабель зазнав аварії, і нам довелося осісти на цьому супутнику ще тисячу років тому. Від нестачі ресурсів всі мої друзі померли, і я залишилась тут сама.

-О, це жахливо! Переїжджай жити до нас.

- Ні, для мене там нема чим дихати! Я залишусь тут і буду спостерігати за вашою планетою, сподіваючись, що ви не повторите наших помилок! Адже ми самі винні, що забруднили нашу домівку. Перед тим, як відкривати інші світи, треба попіклуватися про свій власний!

- Я обов'язково розкажу твою історію представникам нашого уряду! - сказала Діана.

- Адже в нас на Землі теж є така проблема, а ще війни, голод, непорозуміння між різними народами! Якщо ми це не подолаємо, то немає ніякого сенсу летіти на інші планети, усі наші проблеми перейдуть разом із нами!

Так і закінчилася перша зустріч між земною дівчинкою Діаною і Лоо з планети Ка - Пекс. Діана разом з іншими членами екіпажу відлетіла додому. Місія “Артеміда” закінчилася успіхом!

Білецька Кароліна

«НІЧНИЙ ПАРАД»

В небі зорі засвітили,
Темна ніч прийшла в наш дім.
Місяць в вікна заглядає,
Сновидіння посилає,
Він магічну силу має.

Тут комета пролетіла,
та й на сонечко десь сіла.
Залишила за собою,
лиш яскравий довгий хвіст.

А десь там далеко в небі,
що не бачили з землі,
хід парад планет великих,
розмістилась навкруги.

Там яскраві всі планети
дивовижної краси.
Розбрілися білим світом,
Біля сонечка мов діти.

Мирошниченко Ярослав

Космічні Фантазії

Вся моя сім'я полетіла в космос. У кожного з нас було по ракеті. І ми досліджували великий космічний простір. Спочатку я полетів на желейну планету. Дуже здивувався тому, що я побачив желейних ведмедиків, вони були дуже добрі і пригощали желейним медом, який був фіолетового кольору. Тепер ведмедики мої нові друзі.

Моя сестра полетіла на велику планету з морозива. Вона приземлилася і її зустріла велика зграя котиків з карамельного морозива. Мер замороженого міста подарував кошик, в якому були невеликі відерця морозива з різними смаками. Нові друзі провели екскурсію і показували свої будиночки зі зрізного морозива. Вони були з карамелі, з жуйки, зі смаком банану, шоколадні і пломбірні. Мирослава була в захваті!

Мої батьки летіли на планету сиру. Там познайомились з містером Чедером і його підлеглими моцарелками.

Після дослідження космічного простору, в гарному настрої і з подарунками ми повернулися додому.

Жогло Андрій

Далеко-далеко за чарівним Каховським морем ,у Запорізькому царстві,Василівському господарстві було королівство Балки. І не один рік ,а цілих тридцять жила в цьому королівстві родина.Звичайна така щаслива родина:тато Іван,мама Альона ,донька Даша,синочок Андрій.Жили-поживали й добра наживали.Діти ходили до школи,а батьки-на роботу.Андрій був дуже допитливим і мрійливим.Тому часто запитував старшу сестру про всякі дива.Але найбільше його вабили зорі. Коли на землю злазила ніч ,він постійно милувався на далекі палаючі іскринки. "Чому ми живемо знизу,а зорі зверху? Що там зверху? Яка наша планета? Які зорі?"

Одного вечора Андрій вирішив подивитися на зорі зблизька.Тихенько вислизнув з хати,заліз на горище й відкрив вікно." Овва!Яка краса!"-мовив хлопець сам до себе.Але в той же час почув відгомін свого зойку.Нашорошивши вуха, він почув тоненьке дзижчання.

-Що це? І хто тут?- запитав у темряви. Щось заблищало і бухнуло.

-Тут хтось є?-злякано прошепотів хлопчик.

-Хі-хі,є- мовив тонюсінький голосочок.

Андрійко позадкував ,але вперся у щось м'якеньке і тепленьке.Страху як і не було:"Я тебе не бачу,але і не боюсь-ти хто?"

-Я маленька Зірка Хі,а ти?-пропищало створіння.

- Андрій-батьків син.

-Я дуже довго спостерігала за тобою,як ти дивишся на мене,читала твої думки.І мені дуже захотілось з тобою потоваришувати"-сказала Хі.

- Чудово! Це моя мрія-дізнатись про зорі все-все"-заусміхався хлопчик.

-Мої брати й сестри сміялись і говорили,що дружити з людьми не можна,бо вони враз згасять нашу яскравість.

-Ні,я нікому не розповім про нашу дружбу!Буду берегти її,як зірку!

-Домовились-друзі!

Тоді Зірка Хі почала розповідати Андрієві про свою родину та інших небожителів:Поважних Хмар,Світлоликого Місяця,Вітрогона Шибеника,Хвастунку Комету,Жовтих та Білих Карликів.А хлопчик розказав про свою родину,школу,друзів,про те, що дуже захоплений зоряним небом та всією природою. Майже щовечора друзі зустрічались і довго теревенили.Але одного вечора Зірка не прилетіла. І наступного також.Андрій вперто чекав на подругу,та марно. Потім образився і перестав лазити на горище.Та коли вечоріло довго дивився на зоряне небо і шукав Хі.Минула осінь.Прихуртовинилася зима.Ночі стали довгими і зірковими.На теплому підвіконні хлопець мріяв про далекі польоти.Аж гульк,щось

лиснуло в сніговий замет.Швиденько одягнувшись,тихо вибіг з хати.І не прогадав.Біля воріт сіяла Хі. Радостям не було меж. Говорили довго -довго.Зоря розповіла,що захоплена тим ,що побачила на Землі і зрозуміла одну важливу річ.Вона побачила,як Земля потребує світла,як люди мріють і сподіваються ,дивлячись в нічне небо.І зрозуміла,що її місце саме там-високо в небі,щоб дарувати світло тим ,хто його потребує. Вона більше не була маленькою,бо тепер знала,що її світло не тільки прикрашає ніч,а й дає надію людям. І це вона осягнула завдяки дружбі з Андрієм.

З того часу Зірка світила ще яскравіше і з радістю. Її світло приносило тепло і надію тим,хто дивиться в небо. І так кожної ночі ,вона сяяла для всіх, хто вірив в чудеса,і для тих,хто шукав на небі свою маленьку зорю.А Андрій виріс і став пілотом.Щоб кожної місячної ночі передавати палкий привіт своїй таємній подрузі -Зірці Хі.

Тут і казочці кінець.А хто дочитав-молодець! Мрійте,сподівайтесь,фантазуйте і втілюйте загадане в життя!

Вареник Антон

Мої мрії

Коли я був зовсім маленький,
Дивився в небо на зірки,
І мріяв швидше підрости,
Щоб всьому світу довести,
Що є незвідані світи!

А зараз мрії вже не ті,
Бо йде війна.
Я хочу миру на землі!
Щоб повернутися додому,
У рідну хату край села.
Та мрії втілювати в життя!

Антипенко Костянтин

2

МРІЯ

Я мрію до ракети сісти.

Хочу в космос полетіти.

А щоб туди дістатись,

Багато треба знати.

Знати треба все про Землю,

Нашу, а не іноземну.

Долечу до Марса -

Мені все стане ясно.

Долечу до Венери -

Подивлюсь на космічні химери.

Долечу до Юпітера -

Зніму про нього відео.

Долечу до Сатурна -

Складу про нього вірш розумний.

Долечу до Нептуна -

Скупаюсь в його океані безшумнім.

Долечу до Урана -

Вдягну там теплого жупана.

Повернусь до Землі -

Щастя, радість в мені!

Земле рідна, плането земна!

Знову гордість мене обійма.

Як не гарно на інших планетах,

Та милішої за тебе нема!

Гринь Матвій

Повна назва навчального закладу	Вербівська філія комунального закладу «Опорний заклад загальної середньої освіти «Престиж» Гуляйпільської міської ради
П.І.Б. автора	Гринь Матвій Артемович
Назва роботи	Чарівна Зірка
Жанр	Поезія
Вік учасника	17. 07. 2012

Пішла Нічка спочивати,
Діточок вкладати спати.
Годі, любі, пустувати.
Загляда вже день до хати.

Не спить лиш Зірочка одна,
Блукає тихо небесами.
Планету бачила вона,
Що вкрита горами й лісами.

Землею ніжно звуть її,
Планету різнокольорову.
Там будять тишу солов'ї,
П'ють росу вечорову.

Ох! Як би у блакить пірнуть
І подорож почать казкову.
Хоч на хвилиночку відчуть
Землі незвідану основу!

Униз помчала, мов стріла,
Світилась цяткою малою.
Щоб мрія кожна розцвіла,
Здійснилась. Час- не за горою!

Летіла Зірка чарівна,
А тисячі очей молились:
Є мрія в нас у всіх одна,
Щоб війни на Землі скінчились!

Єрьомін Вадим

Планета Земля

Яка неймовірна планета Земля!

Існує на ній фантастичне життя.

Десь високо в небі, зірка засяє,

І десь там нам місяць ясний помахає.

І небо далеко, його не дістати.

Ми можемо тільки собі уявити

Космічну красу, і простій великий,

Хотілося б дуже його подивитись.

Торкнутись хмаринки, відчути тепло,

Відразу у світі настало б добро.

І вітер навіяв хороші думки,

Які нам розкажуть про космос вони.

Янголь Артем

Комунальна установа
"Пологівський ліцей №2"Пологівської міської ради
Пологівського району Запорізької області

Номінація «Література та журналістика»
Жанр: літературний твір, поезія

«Зоряний шлях»

Автор вірша: Янголь Артем Валерійович, учень 5-А класу

м.Пологи

Там високо, де сонце сяє,

І Місяць сріблом виграє,

Серце до неба закликає,

Туди думками лине все.

У мріях я, мов птах крилатий,

Лечу крізь ночі й дні ясні,

Де шлях Чумацький неосяжний,

Майну туди, як уві сні.

Там кожна зірка, мов жарина,

Палає в тиші між світів.

І кожна піснею своєю лине,

Про час далекий, час новий.

Немає меж у небокраю,

Немає кінця моїм думкам.

Космічний шлях – життя без краю,

І дивна казка сяє нам.

Антоненко Богдана

Комунальний заклад «Малинівська загальноосвітня школа I – III ступенів»
Малинівської сільської ради
Пологівського району

«Космічні фантазії»

Антоненко Богдана Василівна, 10 років
Жанр «Література», казка
Назва роботи: Космічна пригода Богданка
Керівник: Голощапов Сергій Олегович,
учитель української мови та літератури
комунального закладу «Малинівська
загальноосвітня школа I-III ступенів»
Малинівської сільської ради

У далекому майбутньому, коли людство вже давно освоїло космос, маленький хлопчик на ім'я Богданко мріяв про те, щоб вирушити у подорож до зірок. Він жив на Землі, але його завжди вабило до невідомих світів і дивовижних пригод.

Одного вечора, коли Богданко сидів біля телескопа і розглядав зірки, він помітив маленький космічний кораблик, який летів прямісінько до нього. Корабель приземлився в його садку, і звідти вийшли двоє дивовижних істот. Це були прибульці До і Бро.

До був невеликим, круглим, мов м'ячик, його тіло переливалося всіма кольорами веселки. Він мав три ока, розташовані у формі трикутника, і маленькі, але спритні щупальці, які рухалися з дивовижною швидкістю. Голос До був тоненьким, але дуже приємним, і кожне його слово супроводжувалося легким дзвоном, ніби звучали маленькі дзвіночки.

Бро був зовсім іншим — високим, стрункім, схожим на гуманоїда, але його шкіра була блакитною, наче небо на світанку. У нього було дві пари рук, що могли рухатися незалежно одна від одної, а очі світилися теплим зеленим світлом. Голос Бро звучав низько і мелодійно, ніби далека пісня.

— Привіт, Богданку! — сказав До, махаючи одним зі своїх щупальців. — Ми прилетіли з планети Ялмез, і хочемо запросити тебе в нашу подорож крізь зірки!

Богданко з радістю погодився і дуже швидко забрався на борт їхнього кораблика. Корабель злетів, і невдовзі вони вже пролетіли повз Місяць, зорі і далекі планети. Подорож була такою захопливою, що Богданко просто не міг відвести погляду від неймовірних краєвидів.

Першим, що він побачив, коли вони прилетіли на Ялмез, було величезне озеро з синьою водою, яка підсвічувалася зсередини. Поверхня води виблискувала, ніби тисячі діамантів, а в небі кружляли дивні крилаті істоти.

— У нас є важливе завдання, — сказав Бро. — На нашій планеті зник Сяючий Кристал, який дає енергію всім нашим містам і кораблям. Хтось

забрав його, і тепер усе на Ялмезі починає згасати. Ми віримо, що ти допоможеш нам знайти його.

Богданко вирішив допомогти своїм новим друзям. Разом вони вирушили вглиб планети, де розташовувалася Кристальна Печера. Там, серед тисяч кристалів, вони помітили зниклий Сяючий Кристал, який світився таким яскравим світлом, що було важко дивитися. Проте перед ним стояв величезний охоронець із тілом, схожим на скелю, та очима, які горіли, мов вулканічна лава.

— Хто ти? — голосно запитав Богданко, відважно ступаючи вперед.

— Я Хранитель Рівноваги, — відповів охоронець гучним, але спокійним голосом. — Я забрав Сяючий Кристал, бо мешканці нашої планети забули про важливість гармонії з іншими світами. І це може загрожувати усьому Всесвіту.

— Але ми тут! — вигукнув Богданко. — Ми прийшли, щоб повернути гармонію та дружбу між Ялмезом і Землею!

Почувши це, охоронець замислився. Його очі загорілися трохи м’якше, і він промовив:

— Якщо це так, маленький сміливцю, я поверну Кристал. Але пообіцяй, що ваші світи завжди підтримуватимуть зв’язок і допомагатимуть один одному.

Богданко кивнув, і Хранитель обережно передав Кристал До і Бро. Повернувшись на корабель, вони раділи, що змогли врятувати Ялмез.

Коли Богданко повернувся додому, він знайшов у кишені маленький уламок кристала, який світився. Цей подарунок завжди нагадуватиме йому про його космічну пригоду та про нових друзів, які чекатимуть його серед зірок.

Семидумова Валерія

Робота

на конкурс

«Космічні фантазії»

номінація *«Література, журналістика»*

УРАН

Легенда

Семидумової Валерії Єгорівни
25 жовтня 2011 р.нар. (12 років)
учениці 7 класу
Запорізької гімназії № 76
Запорізької міської ради

e-mail mmenshova.n@gmail.com

Колись, дуже давно, серед зірок жив бог неба на ім'я Уран. Він був найстарішим із богів і мав безмежну силу, адже створив усе небо, зорі та хмари. Його світло голубило небеса вдень, а вночі воно перетворювалося на тисячі сяючих зірок, які ніби світилися на честь його величі. Уран був мудрим, але самотнім, бо він височів над усім світом і не мав друзів.

Одного разу Уран побачив на Землі прекрасну богиню, яку звали Гея. Її ліси, моря і гори так зачарували його, що він спустився до неї й запропонував свою дружбу. Гея погодилася. Відтоді Уран захищав її день і ніч, вкриваючи Землю своїм синім покровом, мов батько, що оберігає свою дитину.

Але одного дня, позаздривши гармонії Геї та Урану, могутні вітри вирішили позбавити Гею земної краси й підняли бурю, але Уран зміг її зупинити. Та блискавки розрізали його небесний кришталевий плащ, а він сам зник у темряві Космосу безвісти, залишивши за собою тільки холодну тишу.

Гея була дуже засмучена, що втратила друга, який її врятував, і щоб завжди згадувати про нього, попросила зірок зберегти пам'ять про Урана.

Зірки виконали її прохання. Вони зібрали шматки кришталевого плаща та створили величезну блакитну планету. Вона стала домівкою для душі найстарішого з богів й отримала назву Уран.

Кажуть, що кільця навколо планети — це уламки його зламаного плаща, а холодний блакитний колір символізує його вічну тугу за Землею.

Тепер Уран пливе серед зірок, мовчки стежачи за світом, який він створив з такою любов’ю, і нагадує людям, що навіть наймогутніші й наймудріші боги можуть бути повержені.

Туменюк Анна

«НАША ПОДОРОЖ»

Сьогодні було холодно але сонячно. Нам було нудно, але Вікторія сказала:

– Мені дуже нудноооо! О! придумала!

Я запитала:

– Ну і що ж ти придумала?

– Пограймо в космонавтів!

– О! чудова ідея! Але.. нам потрібна ракета і скафандри..

– Зараз зробимо не хвилюйся!

Вікторія підійшла до старого магазинчика та взяла великий шматок дерева.

– Вікторіє! Ти що робиш?!

– Та зачекай ти!

Вона пішла та купила скотч, а з дому взяла папір та картон.

– На! Починай робити нам ракету, а я буду робити нам скафандри.

Я почала робити..

Мені дуже сподобався результат!

Ракета була як справжня!

Я показала її Вікторії, та вона сказала:

– Вау! Як круто в тебе вийшло!

Ракета була обклеєна кольоровим папером, зі скотчу і картону я зробила вікна.

Вікторія ж з старих піжам зробила скафандри!

Коли ми все зробили ми хотіли вже шукати місце для відправки нас в космос, але я сказала:

– Ой! Ми ж забули про їжу! Я зараз прибіжу!

Я побігла додому та взяла там небагато їжі, і сказала мамі й тату:

– Мамо! Тато! Я лечу в космос! Не чекайте мене!

Мама мені сказала:

– Хахаха, добре, тільки щоб до завтра повернулася!

Я з нею погодилася і пішла.

Вікторії там де вона раніше стояла вже не було…

Але я почула її голос:

– Гей! Ну ти там йдеш??

Я закричала:

– Я зараз підійду!

Вікторія вже сиділа в ракеті та чекала мене.

Я сіла в ракету та ми почали взлітати….

Вжух! БУХ!!!! Я не встигла нічого зробити, як ми уже прилетіли на Місяць!

Ми заверещали:

– Місяць!!!

Ми почали пробувати по ньому ходити, ми стрибали наче кролики!

А я чуть не впала!

Ми ще трохи побули там, але час вертатися на землю.

І знову! Вжух! БУХ!!!!

І ми знову на Землі!

Ми з Вікторією ще трохи поговорили про це, але нас покликали додому.

Ми попрощалися і пішли по домівкам.

Ось такі у нас пригоди!

Кінець.

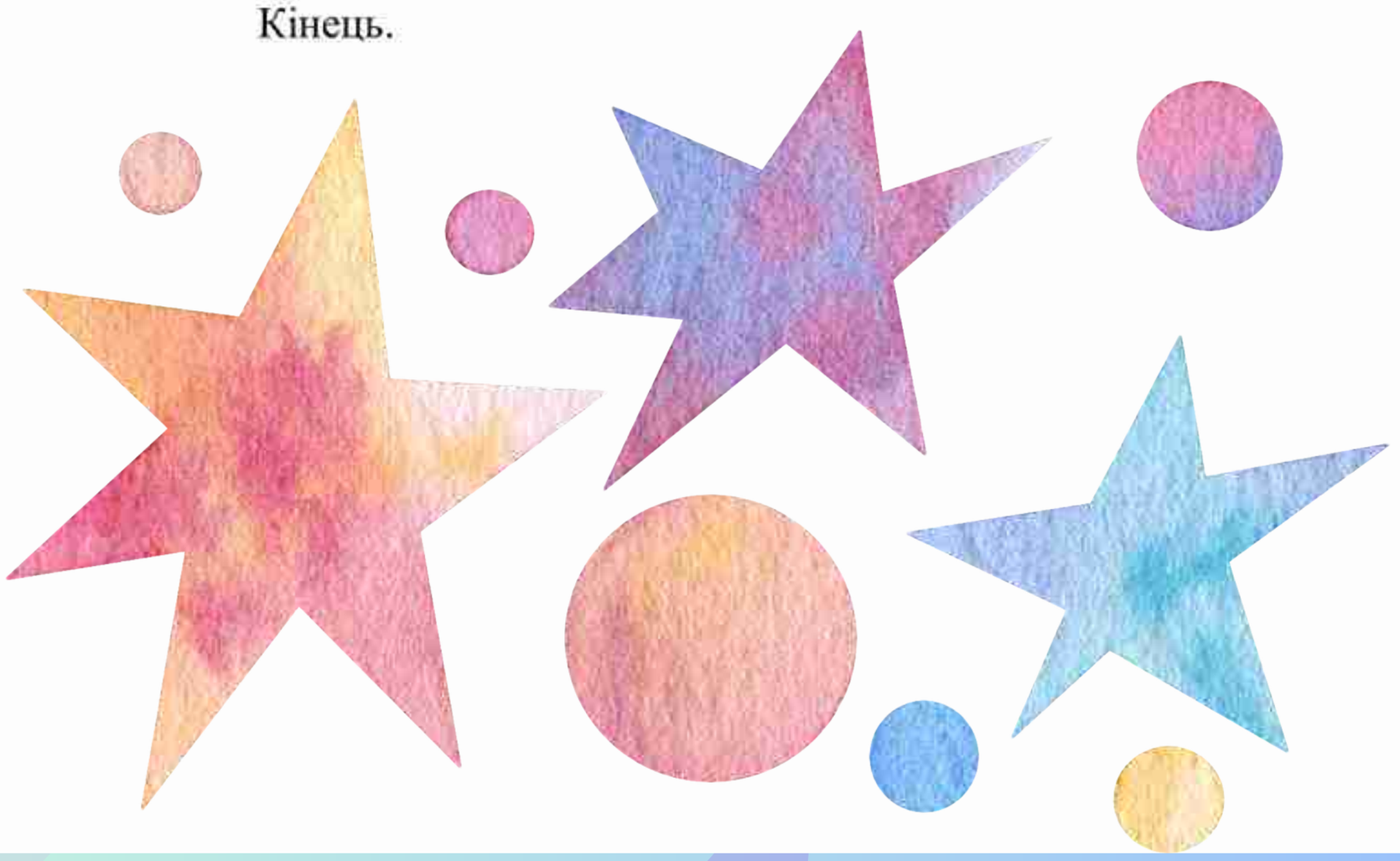

Самарець Кіра

Робота

на конкурс

«Космічні фантазії»

номінація *«Література, журналістика»*

Планета Сатурн

Легенда

Самарець Кіри Олександрівни
23.10.2014 р.нар. (10 років)
учениці 5 класу
Запорізької гімназії № 76
Запорізької міської ради

Сонячна система - це чарівний простір, у якому є зірки, планети, астероїди, комети… Але мало хто знає, що у, здавалося б, неживих складових Сонячної системи є справжня історія. Хочу розповісти вам про Сатурн.

Ще до великого вибуху, у тій маленькій точці, був свій Всесвіт. Такий як наш? Ніхто не знає.

Але в ньому жила ані багата, ані бідна вродлива дівчина. Сатурнія. Багато хто хотів одружитися з нею. Але вона була скромна. Їй було страшно обрати когось, бо інші образяться. Сатурнія розуміла, що розбиває десятки сердець.

Але деякі хлопці не здавалися, розуміючи, за яку дівчину вони борються.

Хлопці дарували їй каблучки, на кожній з яких був камінчик. Камінці були сірі (але в ТОМУ Всесвіті вони були дуже цінні). Боячись будь-кого образити, Сатурнія всі ці каблучки носила.

Та одного дня їхній мир вибухнув. Все живе розлетілося на камені, пил, газ. Сатурнія дуже злякалась і притисла до себе руки, а з ними й усі каблучки…

А через кілька мільярдів років сформувалася планета Сатурн. Зі своїми кільцями та камінцями.

Петрищева Аліса

ПОЗНАЙОМИМОСЬ!

У містечку Летес, в країні Нотдентю жили дві дівчинки близнючки, зі старшим братом Девідом.

Одну дівчинку звали Емма, іншу – Елла. Відрізнити їх можна було лише за косичками: Емма мала дві косички, а Елла – одну предовгу косу, яка була майже до підлоги.

Девід мав русяве, як і у близнючок волосся, і діставало воно до плечей, (він заплітав їх у хвостик).

І сталася одного разу з ними така пригода…

ЗЕМЛЕТРУС

Вночі Емма прокинулась і відчула сильне трясіння. Вона подивилась і побачила Девіда який дивився на неї.

– Що таке? – спитала Емма його.

– Я-я не знаю… – відповів він.

– Що таам…– тут потягнулася Елла.

– Тут щось коїться, – сказав Девід і відчинив двері до спальні батьків.

ТАМ БУЛО ПУСТО…

– Тут немає спальні… – сказала Елла.

– Ми на Марсі! – вигукнув Девід.

На жаль, вони не були на Марсі. Вони були на планеті Нербіт. Точніше в лівій половині планети, у місті Негарний-вчинок.

ПРО ПЛАНЕТУ НЕРБІТ

Планета Нербіт була захована десь в іншій частині нашої галактиці, спочатку там жило добро та потім прийшов Чан-Поган і став королем планети Нербіт, з того часу там запанувало зло.

Так, це саме він забрав Емму, Еллу, Девіда, а ще і інших дітей: Аі, Яна, Кія, Оленку, Мію, Маю і Стефана.

ЛИСТ

… Тут діти побачили лист:

«Йдіть за стрілкою туди, куди я скажу, а то ви помрете з голоду»

Так, я згодна це НЕ лист, це наказ, ще і з відтінком погрози. Але їм все одно доведеться піти туди, куди просить загадковий автор цього «папірця».

– Думаю треба йти, – сказала Емма.

– Може не треба, - із сумнівом сказав Девід.

– Два голоси за «треба» і один за «не треба». «Треба» перемогла! – підрахувала Елла.

– Хей, привіт! Ви новенькі?

НОВІ ДРУЗІ

– Привіт, я Емма, це Елла, а це Девід, – відповіла Емма. – А тебе як звати?

– Мене звати Стефано.

– Бачу у вас є друзі, можна з ними познайомитись?

Стефано познайомив Еллу, Девіда і Емму з Оленкою, Аі, Яном,Мією і Майєю.

– Аі – 5 років, Ян – 19 років, Мія і Мая (близнючки) –12 років, Кій –14 років…

І нарешті черга дійшла до Кія, який у цей час збудував величезний замок з ЛЕГО.

Тут засурмила труба:

– ЙДЕМО ЗА МНОЮ! - горлала вона.

– Це по нас, – сказав Стефано.

Й вони пішли.

ДІЄМО!

У замку дітей якось погодували й відправили спати на незручних ліжках. Не спали лише Елла, Емма і Девід

– Що нам робити? – спитала Елла.

– Не знаю, – відповіла Емма.

– О дивіться, карта! – сказав Девід.

Там були планети й шлях.

– Це ж Планета Нербіт! – вигукнула Емма.

– А це Нептун!

– Ось і наша Земля! – сказав Девід і подивився на лінії. – А це відстань між Нербітом і Нептуном!

– 500 000 000 000 кілометрів, треба потужна ракета, – сказала Оленка прокинувшись від їх «вигуків».

– А всього буде якщо додати 4,5 мільяр.км. і 50 000 000 мільяр. км то це буде 54,5 000 000 000! – вигукнув Кій і розбудивши ще й Аі, яка заплакала.

– Нам тоді потрібно приблизно100 років щоб долетіти! – сказала Елла.

– Якщо Нептун обертається, то треба дочекатися того дня, коли Нептун буде найближчим до Нербіта, – сказала свій задум Оленка.

– Але це все-одно буде далеко, – сказав Кій

– Але… – Тут задумався Стефано – У нас є ретр*! Ми можемо залучити інопланетян, щоб вони нам це зробили!

РОБОТА

– Ретр, – пояснив Стефано, – це напій, який дають інопланетянам, коли вони погано поводяться. Коли його вип'єш, то ти будеш як під гіпнозом, виконуючи завдання.

– За підрахунком, день, коли Нептун наблизиться до Нербіт, буде за 3 тижні, – сказав Кій, – і коли Нептун приблизиться до планети Нербіта, то нам залишиться лише приблизно 4 000 000 000 км.

– Треба розпочинати! – схвильовано сказала Емма.

– Тож почнемо! – відповів Девід.

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Напоївши інопланетян, вони стали будувати ракету. Аі та Оленка повчали малюків, що таке гарні манери.

Вони перетворили всю планету Нербіт на класну планету! Вони перетворили міста Поганий-вчинок на Гарний-вчинок:

Поган-Поган-Добр-Добр

Бійка-Мир

Обида-Щастя

**/Поган-Переполох-Добр-Гарн*

Коли ракета була готова, діти попрощалися з інопланетянами.

Пройшло вже майже 3 тижні.

Час рушати…

ВЗЛІТ

Емма, Елла, Девід, Аі, Оленка, Стефано, Мая, Мія і Кій стали прощатися з усіма. Аі навіть подружилася з інопланетянином Гіга і тепер з ним прощалася.

– Бувайте всім! – кричали діти!

– Бувай! – кричали у відповідь їхньою мовою (трохи з акцентом) інопланетяни.

І вони полетіли.

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Вони летіли вже 3 дні, і приземлились на Нептуні, у скафандрах винесли пару великих каністр для заправки ракети. Аі сподобалось вивчати космос, Мії та Маї

сподобалось грати у космосі в футбол, Еммі та Еллі літати в ракеті, Девіду сподобалось літати за допомогою невагомості, Кію сподобалось разом із Стефано грати перевіряти, де краще грати в м'яч, Оленці сподобалось вивчати зірки у космосі.

* *

Приземлившись на Марсі, Кій сказав:

– Якщо середня відстань між Марсом та Землею приблизно 225 мільйонів км., то за думкою вчених ми будемо летіти від 6 до 9 місяців!

– Але в нас є швидкісна ракета! – сказала Оленка.

– Тоді можна спробувати!

ДО ЗЕМЛІ

Вони вже 5 днів летять від Марса до Землі.

– Коли ми приїдемо? – раз-по-раз питала всіх Аі.

– Вибач, Аі, я не знаю, – сказала Емма.

– Я бачу Землю! – закричав Девід.

– Десь вдалині була маленька цяточка.

– Отже ми скоро долетимо!

* *

З кожним днем Земля ставала більше й більше. Діти бачили материки і невеличку цяточку – Місяць. І Кій порахував що вони прилетять приблизно за 2 дні.

Нарешті! Нарешті! Вони прилетіли!

НАРЕШТІ ВДОМА

Емма, Елла і Девід попрощалися з іншими і пішли спочатку по незнайомих, а потім все більш і більш знайомих стежках. Так вони дійшли до їх будинку.

– Мамо! Тато! – закричали вони і кинулися до дверей!

Вони нарешті зустрілись.

Ось і нашій історії вже закінчилася.

Гараніч Павло

КАЗКА

«КАМ І КРИСТАЛ ДРУЖБИ»

НОМІНАЦІЯ: ЛІТЕРАТУРА. ЖУРНАЛІСТИКА

Заклад освіти: Комунальна установа «Новокарлівський ліцей»

Пологівської міської ради Пологівського району Запорізької області

Автор: Гараніч Павло Едуардович

Вік учасника: 10 років

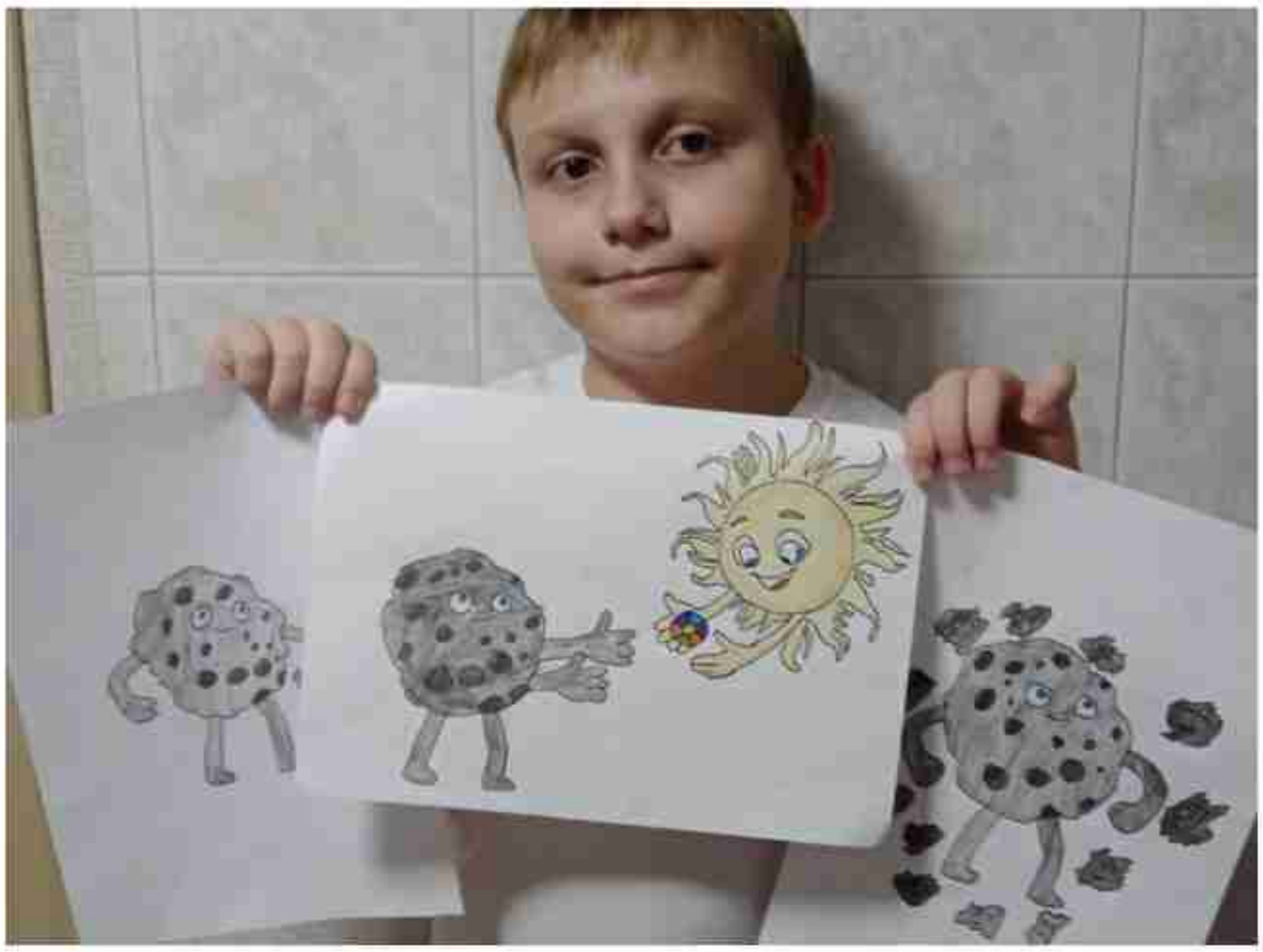

Кам і кристал дружби

Жив у космосі маленький астероїд на ім’я Кам. Він був зовсім крихітний і завжди мріяв стати великою планетою, щоб мати свій власний супутник. Але всім іншим планетам і зіркам здавалося смішним, що такий маленький астероїд хоче так багато.

Щовечора Кам літав між зірками й заглядав у далекі світи. Одного разу, подорожуючи Чумацьким шляхом, він зустрів стару зірку на ім’я Леда. Вона була мудрою й тому одразу помітила сум в очах Кама.

- Чому ти сумний, астероїде? – запитала зірка.
- Я хочу стати великою планетою, щоб у мене був друг – власний супутник, - зітхнув Кам.

Леда посміхнулася та сказала:

- Знаєш, не завжди розмір визначає важливість. Твоя доброта, щире серце вже роблять тебе особливим.

Хочу додати:

- Якщо ти справді мрієш мати друга-супутника, я можу тобі допомогти.

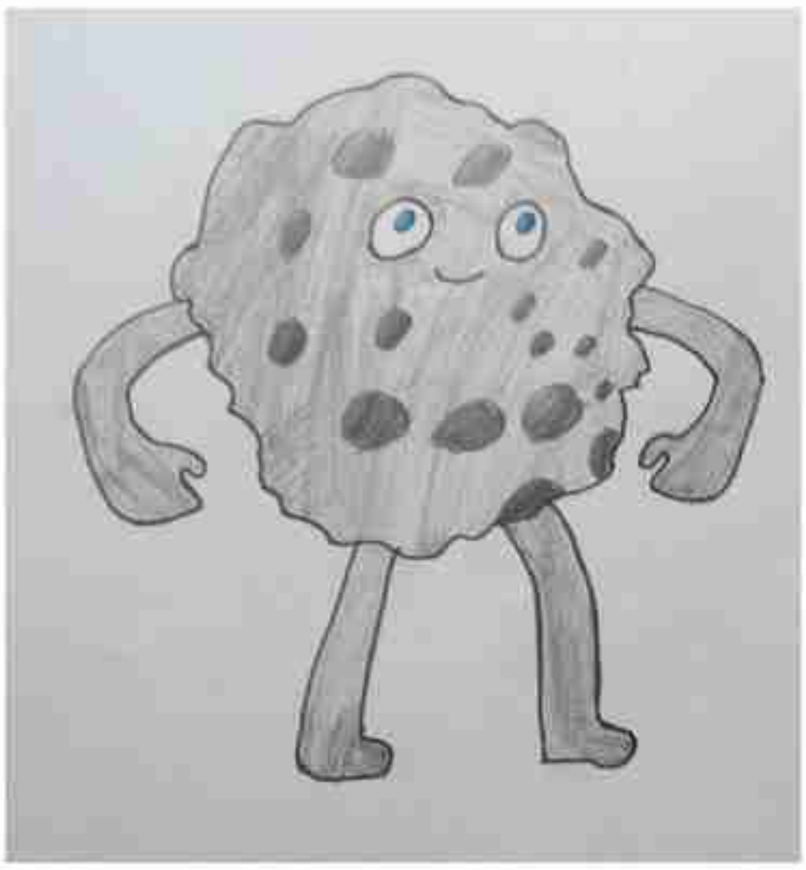

І мудра зірка подарувала Камові маленький кристал, який мав магічну силу. Вона пояснила, як він працює:

- Кристал здатний притягувати подібних до тебе друзів, але слід потерпіти, бо не так швидко можуть вони з'явитись.

- Дякую вам, зіронько!

Маленький астероїд вже був дуже щасливий, адже є надія та віра в здійснення мрії. Кам не розлучався з кристалом ні на мить. Подорожував космічними просторами, насолоджувався життям. І ось, поступово, до нього почали притягуватись маленькі астероїди. Сяйво кристала їх манило теплом, яскравістю, неповторністю. Маленькі астероїди створили навколо Кама ореол, як у справжньої планети. Вони познайомились з нашим героєм, зрозуміли, що між ними багато спільного, і коли вони разом, набагато цікавіше, веселіше, спокійніше жити, адже дружба творить чудеса. Маленькі астероїди постійно літали разом з Камом, оберігаючи один одного від метеоритів і чорних дір. Відтепер астероїд не почувався самотнім, зрозумів, що справжні друзі не

залежать від розміру чи сили. Вони завжди готові поділитися пригодами, захистити у складний час.

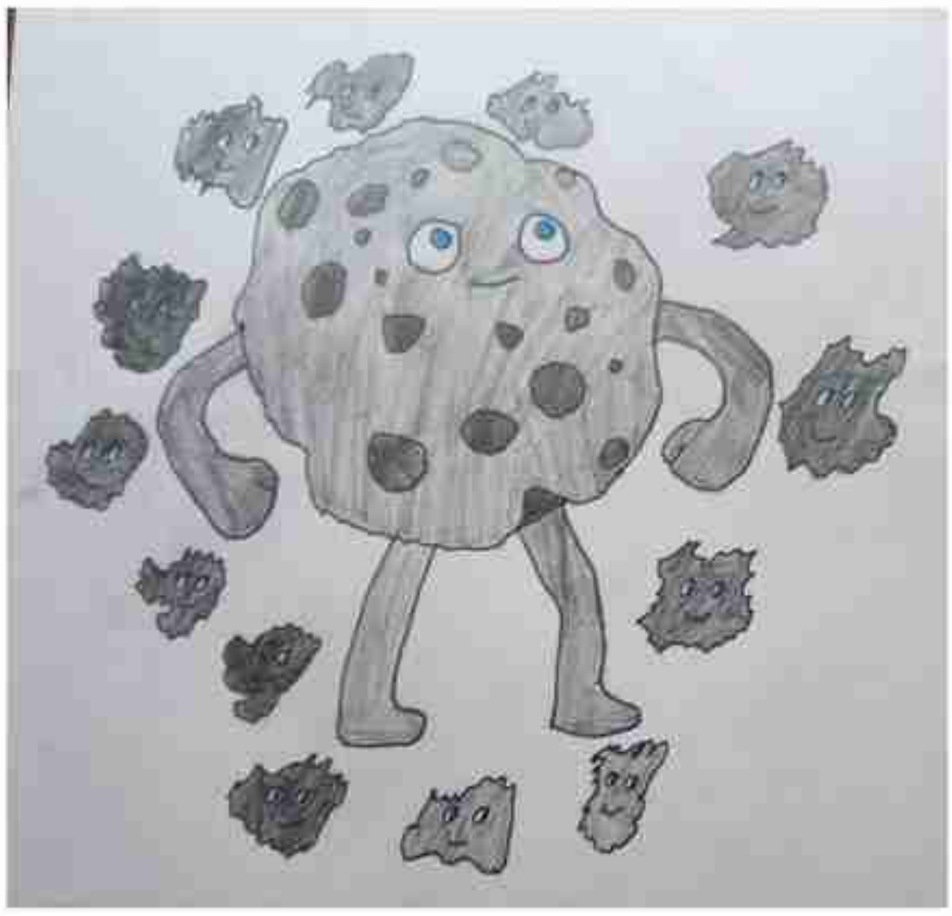

Хочу додати, якщо уважно розглянути небо в телескоп, можна побачити наш маленький найяскравіший астероїд, навколо якого кружляють його вірні супутники-друзі. Вони завжди поруч.

Якщо друг у тебе є,

Життя радісним стає.

Разом можна все зробити,

Тож без друга не прожити.

Альона Гапонюк

Корж Максим

КАЗКА

«САМОТНЯ ЗІРОЧКА»

НОМІНАЦІЯ: ЛІТЕРАТУРА. ЖУРНАЛІСТИКА

Заклад освіти: Комунальна установа «Новокарлівський ліцей»

Пологівської міської ради Пологівського району Запорізької області

Автор: Корж Максим Сергійович

Вік учасника: 11 років

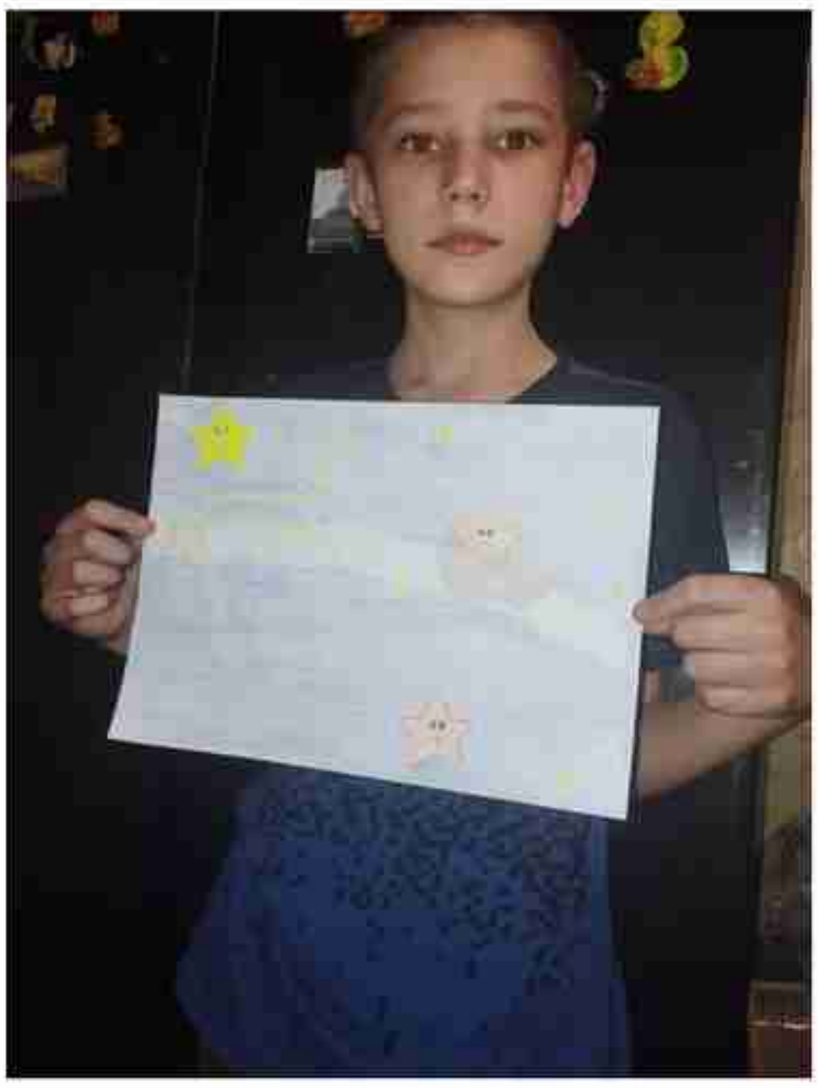

Самотня зірочка

Давним-давно посеред велетенського безмежного космосу народилася маленька зіронька. Роздивлялася вона навкруги, спостерігала за іншими зірками, які були дуже яскравими, мерехтіли різнобарв'ям. Кожна зірка мала свою сім'ю, входила до певного сузір'я. Наша ж зірочка почувалася дуже самотньою, бо поряд з нею не було інших зірок.

Минали світові роки. Зірка сумувала, сумувала і від цього почала темніти, втрачати свою яскравість. Та одного разу вона набралась рішучості і вирішила сісти в човник, Чумацьким шляхом полинути назустріч рідному сузір'ю. Цей шлях видався непростим. Багато сузір'їв траплялось на її шляху. Але, на жаль жодне не прийняло її. Всі вважали нашу зірочку неяскравою, маленькою, непоказною, постійно їй про це говорили. Від неприємних слів надія почала зовсім втрачатись. Єдиною підтримкою лишався човник. Він впевнено плив безкраїми світами, він вірив, що все наладиться. Зіронька має знайти своє щастя, вона дуже важлива, вона не може вмерти, зникнути назавжди.

Човник наблизився ще до одного сузір'я. Хвилюванням не було меж. Але, виявилося, що сузір'я Великий Пес було дуже стривожене. Адже воно загубило свою найяскравішу зіроньку Сіріус. А коли побачило нашу мандрівницю, всі зорі сузір'я почали сяяти яскравіше. Від такого світла і наша зіронька почала набирати кольорів. Чим ближче вона наближалась, чим більше ставала яскравою . Серденько забилось сильніше; вона знайшла свою родину, вона згадала своє ім'я. Щастя всіх зірочок переповнювало.

Відтоді зіронька тримається за родину дуже міцно, світить з усіх сил, щоб знову не загубитись.

3

Неміч Марія

Комунальний заклад «Опорний заклад загальної середньої освіти
«Престиж» Гуляйпільської міської ради

Обласний етап Всеукраїнського
Гуманітарного конкурсу-виставки
«Космічні фантазії»

Подарунок мешканців планети Езорія

Творчу роботу підготувала
учениця 5-А класу
Неміч Марія Олексіївна

Гуляйполе, 2024

Жила-була дівчинка на ім'я Марійка. Вона була допитливою, мрійливою та дуже любила гуляти в парку неподалік від свого будинку. І завжди поруч із нею був її вірний друг — котик Марсик. Він мав золотаво-рудий хутряний костюмчик і веселий характер.

Одного морозного зимового дня друзі вирушили на прогулянку. У дівчинки весело рипів під ногами сніг, а Марсик обережно переступав своїми м’якими лапками, дивуючись холодному пухнастому покриттю. Раптом Марійка помітила щось блискуче в заметі. Вона нахилилась і дістала невеличкий круглий предмет, який нагадував люстерко, але його поверхня сяяла незвичайним мерехтливим світлом, ніби зорі зібралися в одному місці.

– Марсику, дивись, яка краса! — захоплено вигукнула Марійка.

Котик лише зачаровано муркнув і потерся об руку дівчинки. Щойно вона легенько торкнулась до блискучої поверхні незвичайного предмету, як їх обох огорнув теплий, сяючий промінь. Сніг навколо раптом почав танути, а парк змінився на космічний простір із безліччю зірок і планет, що яскраво світили в чорній безодні.

– Ми в космосі! — промовила Марійка, дивлячись на дивовижну планету прямо перед собою.

Марсик здивовано озирнувся і, зберігаючи свої котячі звички, стрибнув на щось схоже на маленький астероїд, що повільно обертався поряд. Виявилося, що чарівний предмет був порталом, який міг переносити їх у найпотаємніші куточки Всесвіту.

Дівчинка і її вірний котик вирушили досліджувати чарівну планету. Вони пили нектар з дерев-келихів, стрибали по м’яких, як подушки, грибах і навіть каталися на спинах гігантських плазунів. Несподівано до них підійшло маленьке пухнасте створіння. Воно було схоже на котика, але з яскраво-синім хутром і антенками на голові.

– Вітаємо вас на нашій планеті Езорія, — мовило створіння, злегка вклонившись.

– Як ми сюди потрапили? — запитала Марійка.

– Ви знайшли наш телепорт. Він переносить на цю планету тільки тих, хто має чисте серце і прагне допомагати людям, які цього потребують.

Дівчинка засяяла від радості. Марсик уважно слухав і вигинав спинку. Несподівано до них наблизилися створіння із яскравими прозорими крильцями. Ці дивні істоти називали себе Люмами. Вони розповіли прибульцям, що їх планета має назву Аурелія, мешкають на ній чарівні воїни, що живуть у магічній скриньці. Марійку вразила ця історія, і вона запитала, чи не можуть Люми подарувати їй цю скриньку. Космічні істоти погодилися і подарували дівчинці незвичайну річ зі словами: «Ці воїни можуть стати тобі в пригоді лише заради захисту добра. Коли битва завершиться, вони знову повернуться до схованки».

– Друзі, нам час повертатися на свою планету, - промовила дівчинка.

– Прилітайте до нас у гості, — сказало пухнасте створіння, проводжаючи землян.

Марійка обійняла свого котика, взяла чарівний предмет у руки, і знову яскраве світло заполонило все довкола. Вони опинилися в тому самому парку, звідки почалася їхня пригода.

Повернувшись на Землю, Марійка побачила, що її країна перебуває в небезпеці – вороги окупували частину території, і людям потрібна допомога. Вона вирішила скористатися подарунком Люмів. Коли дівчинка відкрила скриньку, звідти з'явилися відважні воїни – кожен із них володів унікальною силою: один був майстром блискавок, інший керував вітрами, а третій міг створювати захисні бар'єри. Разом із помічниками Марія вирушила допомагати воїнам своєї країни. Чарівні герої швидко прогнали ворогів. Кожен переможець, завершивши свою місію, знову ставав маленьким і повернувся до скриньки.

Коли країна була звільнена, і мир запанував на рідній землі, Марійка, закриваючи коробку, почула голос Люмів: «Ти використала наш дар на благо, і ми пишаємося тобою. Пам'ятай: добро завжди переможе, якщо серце сповнене любові та справедливості».

З того часу дівчинка тримала подарунок Люмів у затишному місці, вірячи, що він більше не знадобиться. Вона знала, якщо добро потребуватиме захисту, магічні воїни завжди будуть поруч.

Глоба Дмитро

Робота

на конкурс

«Космічні фантазії»

номінація *«Література, журналістика»*

Як зірка стала Сонцем

Казка

Глоби Дмитра Сергійовича
21.02.2014 р.нар. (10 років)
учня 5 класу
Запорізької гімназії № 76
Запорізької міської ради

Давним-давно, коли небо ще було темним і холодним, жила маленька зірочка. Вона світила тихо й сором'язливо, бо боялася затьмарити інших зірок. Але в її серці жила мрія – освітити світ і подарувати тепла.

Одного разу зірочка почула, як планети скаржаться на холод і темряву. Це дуже засмутило її, і вона вирішила допомогти.

Зірочка вирушила до старого Мудреця Всесвіту, який знав відповіді на всі питання. Він сказав:

— Якщо ти хочеш стати Сонцем, мусиш довести, що в твоєму серці достатньо тепла й доброти.

Зірочка погодилася й почала випробування. Вона навчилася світити сміливо й допомагати іншим зорям. Її проміння ставало дедалі яскравішим.

Нарешті Мудрець подарував їй іскру вічного вогню. Зірочка прийняла її в своє серце, і там запалилося полум'я, що ніколи не згасне. Вона стала сяяти так сильно, що всі планети закружляли навколо неї.

Так зірочка перетворилася на велике Сонце. Відтоді воно щодня підіймається на небо, щоб нагадати: навіть найменша зірочка може стати великою, якщо в її серці живе мрія.

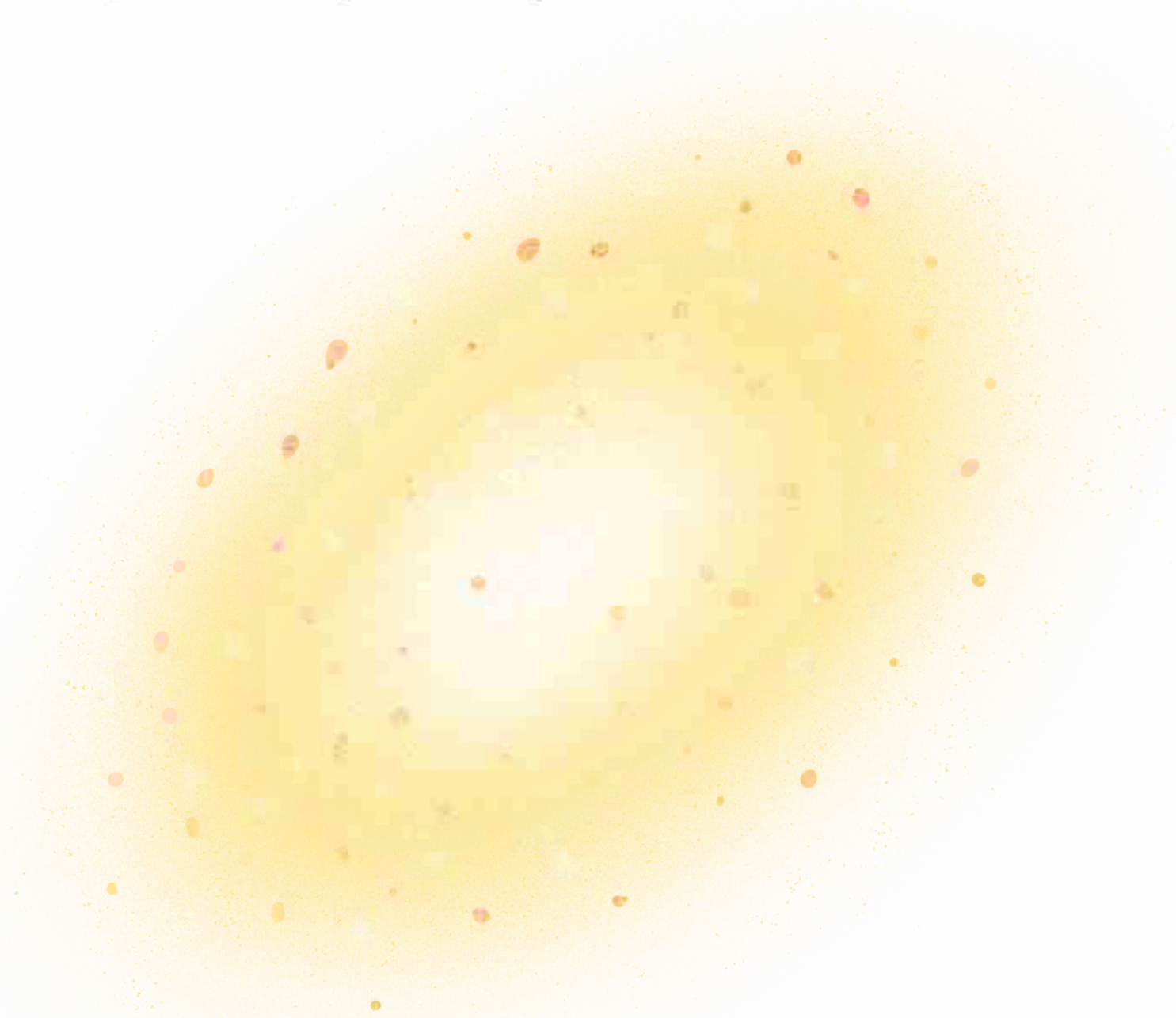

Старша вікова категорія (13-16 років)

Кравчук Дмитро

Дніпровська гімназія № 72

Дніпровської міської ради

Автор: Кравчук Дмитро Сергійович

Назва роботи: «Пригоди восьмикласника у космосі»

Жанр: казка

Вік учасниці: 14 років

Одного разу восьмикласник по імені Томаш вирішив пограти в ігри на комп'ютері. Він так захопився грою про космічні кораблі, що забув про час і просто не помітив, як заснув. Але коли він прокинувся, виявив, що опинився на справжньому космічному кораблі!

Томаш був вражений і злякався, але вирішив не панікувати і діяти. Він почав досліджувати корабель і зустрів там дивних інопланетян. Вони виявилися дружелюбними і розповіли Томашеві, що потрапив на їхню планету в самий критичний момент - їхню зірку загрожувала небезпека.

Томаш вирішив допомогти інопланетянам і разом з ними вирушив на космічний корабель, щоб порятувати зірку. Вони пройшли через багато випробувань і пригод, але завдяки винахідливості та дружбі вони змогли перемогти зло і врятувати планету.

Повернувшись на Землю, Томаш зрозумів, що навіть у найнебезпечніших ситуаціях важливо залишатися спокійним і вірити у себе. Він зробив висновок, що дружба та взаємодопомога - найважливіші речі у житті, і завжди треба допомагати тим, хто потребує допомоги.

Так закінчилася ця захоплива казка про пригоди в космосі, яка навчила Томаша та його друзів багатьом важливим речам і залишилася в їхніх серцях назавжди.

Сучок Діана

Мрія заповітна

Мрія в мене заповітна,
Хочу миру я Землі
Щоб і Сонце і Венера
Сум розвіяли в мені.
Я звертаюся до Бога,
До Всевишнього молюсь,
І Юпітера благаю,
Захисти мою рідню!
У ві сні мені Меркурій
Дивну річ одну сказав,
Що ось скоро Перемога
Й міцно мене обійняв.
Марс також тоді наснився
Й також ніжно шепотів.
Він сказав, що скоро, близько!
Й ковдрою мене прикрив!
Так планети всі зійшлися
Й стали мене захищать.
Але сон мій закінчився
Й стало сумно знов, отак!

Лисенко Софія

У космосі…

У космосі чудово так:
Зірки там і комети,
І Сонечко яскраве
Всміхається планеті.

У космосі так здорово:
Там мчать завжди ракети,
І ніби, в гості ходять,
До кожної планети!

Чудово так у космосі!
І дуже хочу я –
Від зірочки до зірочки
Нехай домчить вона!

І відшукаю квіточку
Космічну, і зірву,
І матусечці рідненькій
Її я принесу!

Тименюк Ангеліна

Всесвіт без темряви

Всесвіт просторий, безкраїй, як море,

І зорі на небі, як вогники в нім.

Мов, чорнеє небо, але світло поруч,

Сяють планети, як золото скрізь.

Планети й комети, ніби у полі,

У стиглім колоссі моїх світлих снів.

І вкотре я бачу, як час все міняє.

І знов повертає нас до обрію мрій

Неначе в гаю, зігріває ніжним співом.

І манить теплом, і добром. Нема зла.

Немає там темряви, що бродить світом

А на рідній планеті до тла все згорає…

Мандрують галактики, все йде по колу,

Своїми шляхами, без темних боїв.

Всесвіт великий, немає там воїн,

І місця там вистачило б для усіх.

Та вірять в нас люди, плекають надію

На мирне майбутнє, на поміч світів,

Що всі кораблі об’єдна світла мрія

І згине ненависть та зло назавжди.

Номінація
“Музичне мистецтво”
І місце
Молодша вікова категорія (7-12 років)

Мощенко Аліна

Казаков Іван

Старша вікова категорія (13-16 років)

Семенов Артем

II місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Пахота Владислава

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Шинкаренко Микола

Номінація
“Образотворче мистецтво”
І місце
Молодша вікова категорія (7-12 років)

Бокова Беата

Бухряков Володимир

Задорожна Єва

Романенко Ніkіта

Круглова Єва

Черепанова Аліса

Ангеловська Авеліна

Товтвян Денис

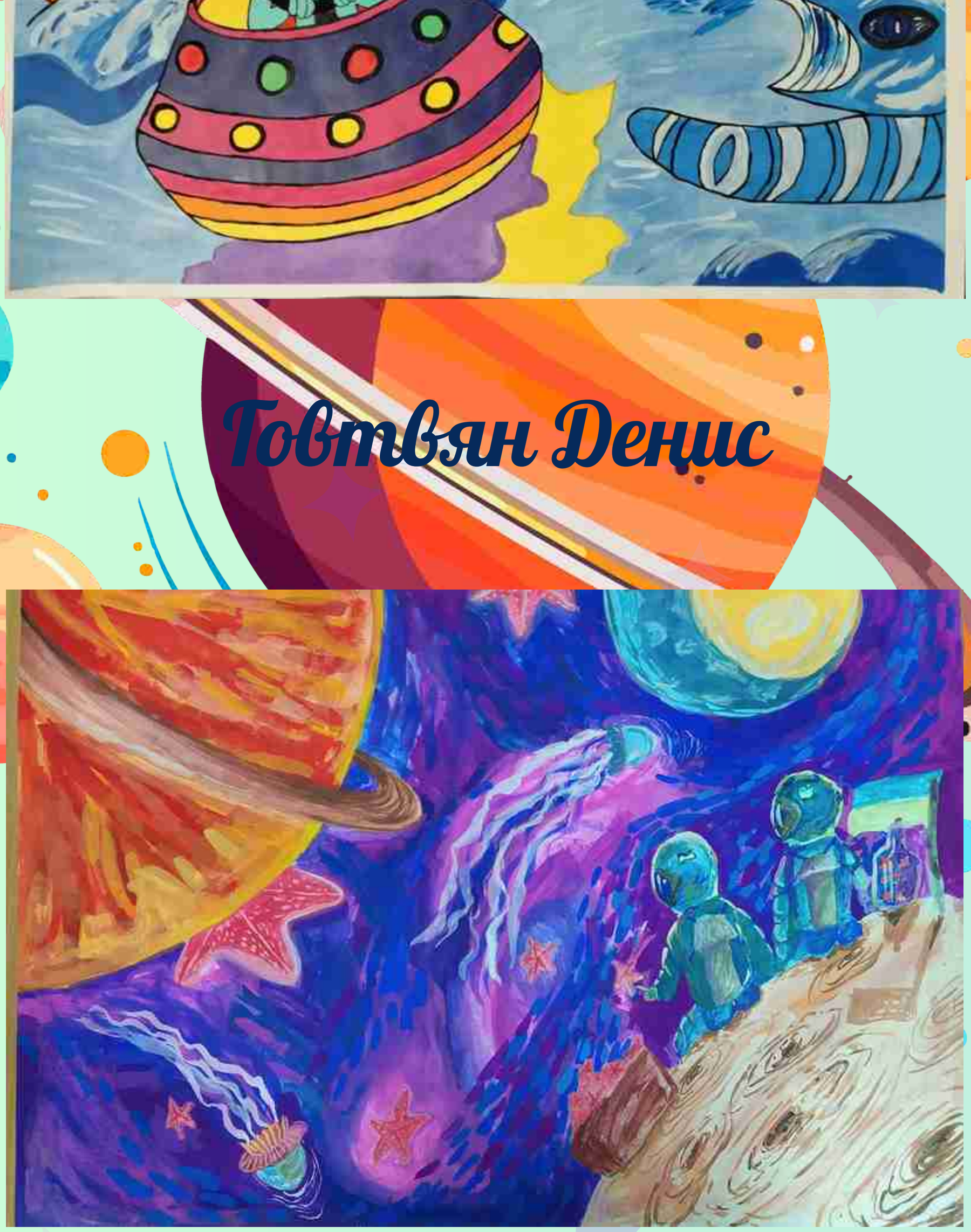

Циплакова Наталія

Бублєй Тамара

Смирнова Варвара

Парака Павло

Зозуля Варвара

Нікітіна Олександра

Старша вікова категорія (13-16 років)

Водоп'янова Аліса

Холодкова Марія

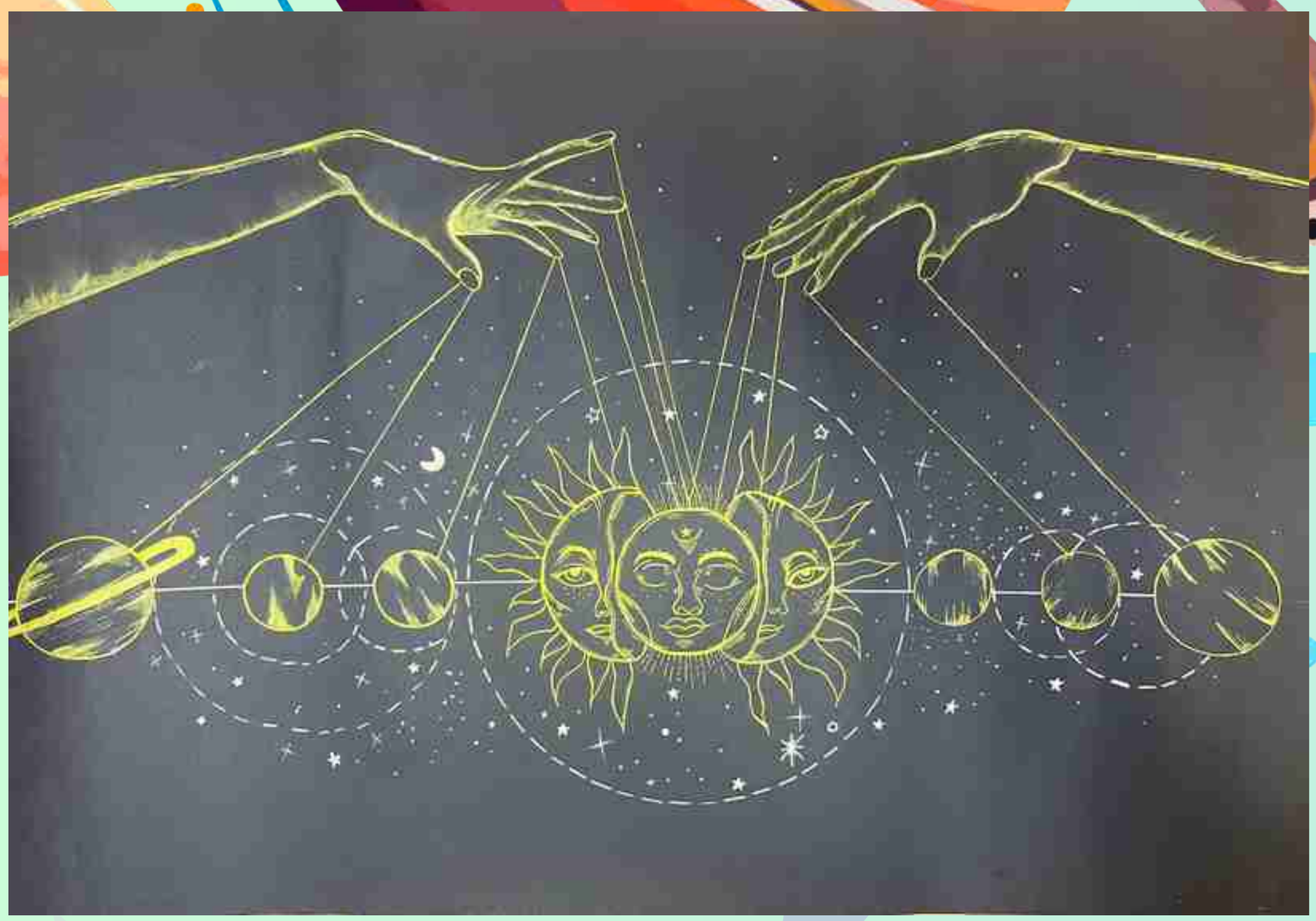

Байша Єлизавета

Борисенко Сергій

Черненко Вероніка

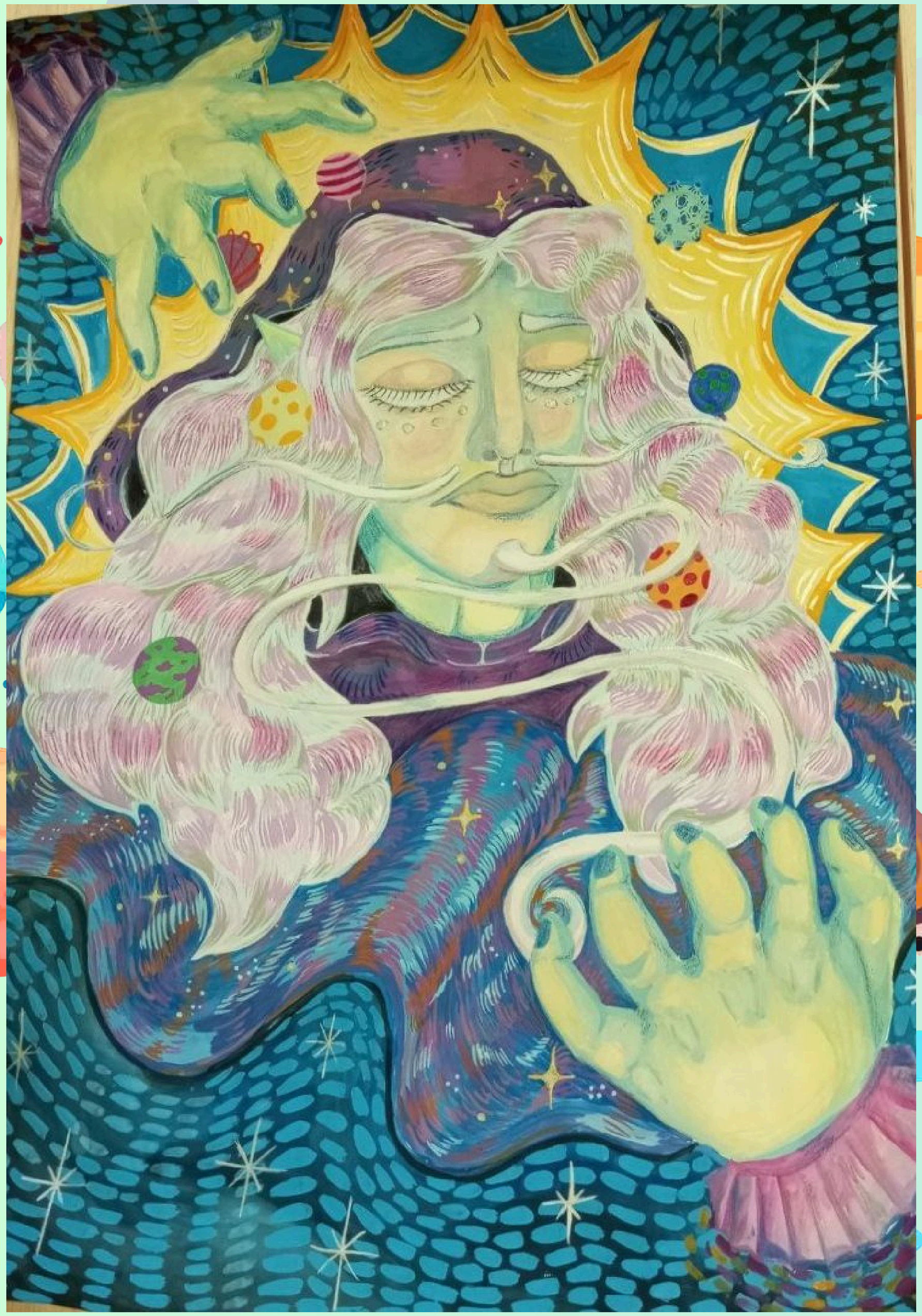

Личката Дана

КОМІКС

ЛІТО!
СОНЦЕ!
КАНІКУЛИ!
ГРРРР
ДРУЗІ ШУКАЛИ ПРИГОД.
МОЖЕ, ТРЕБА БУЛО НЕ ЙТИ СЮДИ...

РРУ...
РР...
У лісі було дивне створіння...
що...
ТІКАЙМО!

ЩО ЦЕ ТАКЕЕ!?
ДІТКИ, ЩО ТРАПИЛОСЯ?
БАБУСЮ!!! ОЙ-ЙОЙ-ЙОЙ! У ЛІСІ..! ТАМІ..!

Не повірила бабуся дітям...

Отже...

Як я зрозуміла, ви зустріли

Чуловисько?

Не фантазуйте! Йдіть гуляти! і будьте обережні!

Хм...

Ходімо ще раз перевіримо

Гайда!

ДОПИТЛИВІСТЬ ВЕЛА ВПЕРЕД...

ВАУ!!! ІНОПЛАНЕТЯНИН!

ПІШЛИ НА КОНТАКТ... З ПРИБУЛЬЦЕМ...

Земля- ни, допомо- жіть! А я дам вам зілля, яке вико- нує запо- вітне бажання...

Вау! Ми хо- чемо миру!

А що треба зробити?

ОБЕРЕЖНО

Мої братики і сестрички загубилися у вашій галактиці. Капсула, що зможе їх телепортувати - у печері. А там МОНСТРИ! Я потребую допомоги українців

переборони страх, щоб допомогти другові!
Але коли... тригилися... дрижали...

Пошуки тривали довго... в темряві...
Ура! Я знайшов врятовану!
Дякую щиро!
Детаїв знайдено!!!

Чернявська Анна ,Шовкова Тетяна

Круглова Маргарита

Тимченко Поліна

Карнаух Мирослава

Гордіюк Маргарита

Глобенко Софія

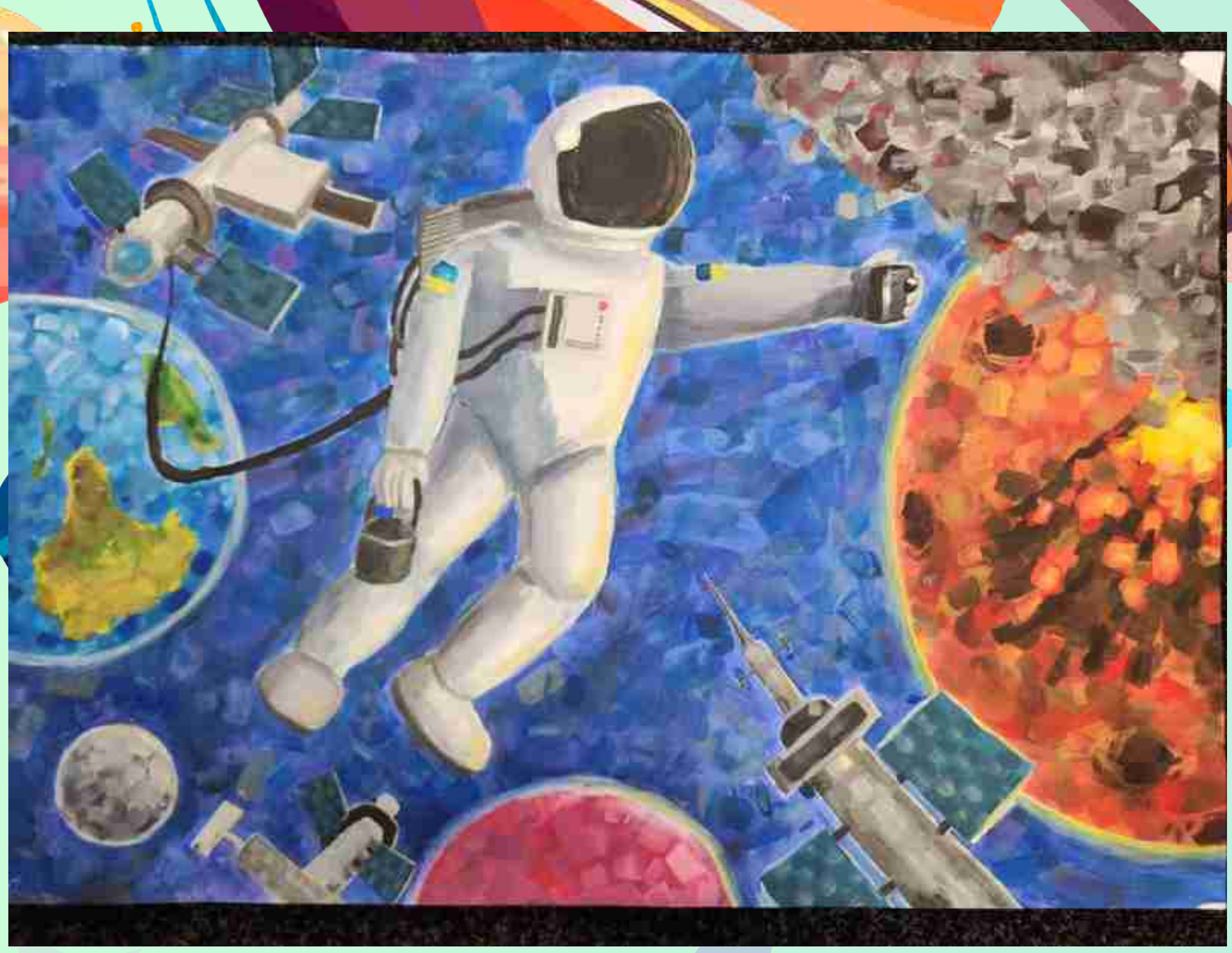

Лячката Марина

Філь Аріна

Карпов Максим

II місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Романова Діана

Уманець Єва

Іванін Афанасій

Наволоцька Аріна

Шевченко Святослав

Порубльов Павло

Попов Станіслав

Мірошніченко Анна

Пак Кіра

Крилова Вероніка

Пальчиковська Ольга

Шапран Дмитро

Петрушечкін Максим

Сомова Софія

Халаїм Злата

Халаїм Злата, Качорівська Аріна

Халаїм Злата

Кирпа Влада

Горун Дмитро

Бабіна Іліана

Гречишникова Варвара,
Гуржій Арсеній, Шуміцький Павло

Ковальова Дар'я

Міщенко Ганна

Головань Мирослава

Улько Софія

Андріянченко Аріна

Томіна Вікторія

Гудима Андрій

Гудима Андрій

Лінник Михайло

Олійник Софія

Любименко Роман

Романець Євген

Глущенко Дар'я

Жарик Евеліна

Довгополик Даніл

Ткаченко Віра, Тюріна Вероніка, Квітка Максим

Бучакчинська Варвара

Таніч Софія

Бородіна Уляна

Григор'єв Данило

Юдковська Єва

Мазепа Роман

Гончарова Вікторія

Нікітін Павло

Старша вікова категорія (13-16 років)

Терещенко Дар`я

Тарануха Поліна

Сіроштан Аріна

Діденко Валерія

Сальник Кирило

Недоступ Любов

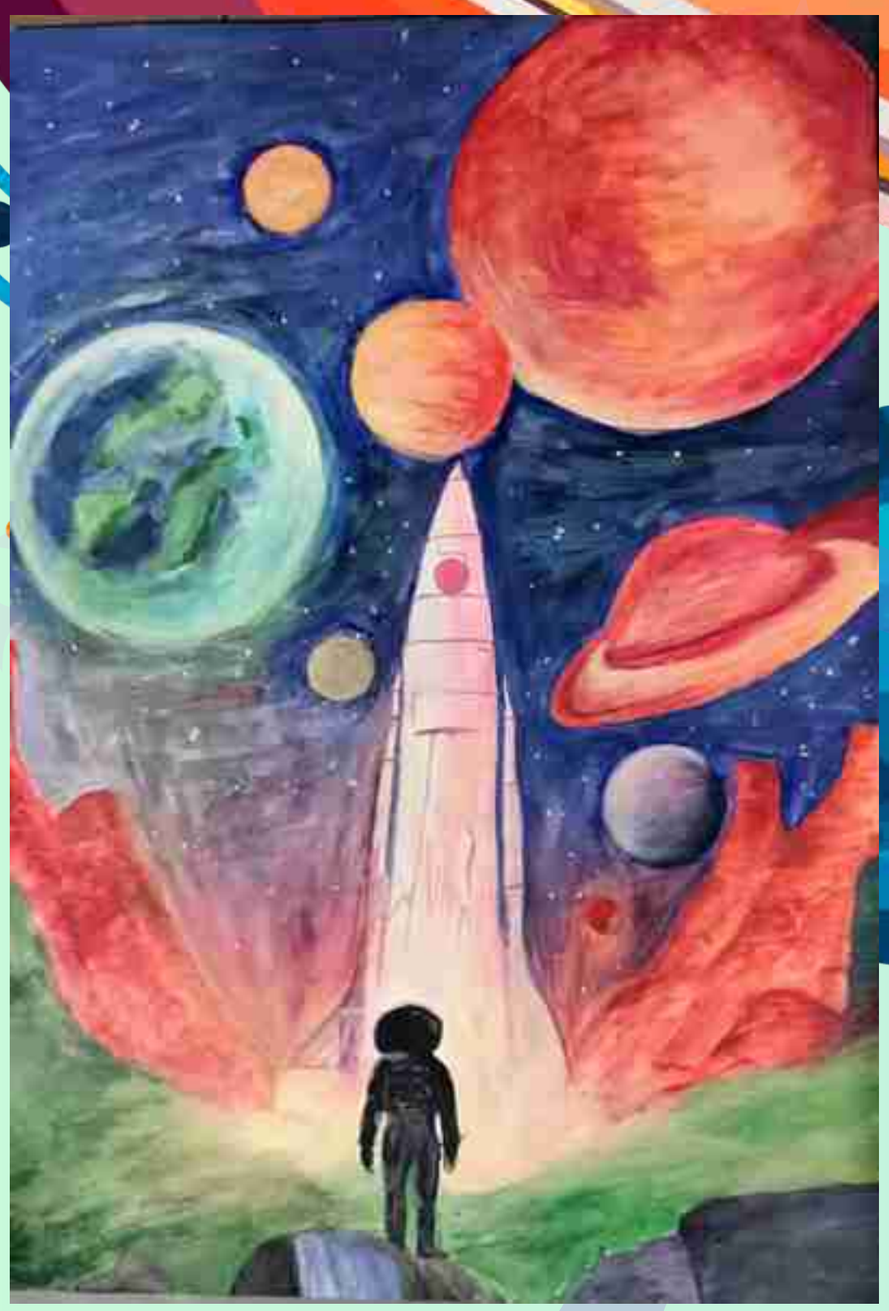

Леонович Данило

Панченко Вероніка

Пелешак Євгенія

Коваленко Поліна

Коваленко Поліна

Коваленко Поліна

Ус Богдан

Зубко Мілана

Тіламова Кіра

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Портенко Мирослав

Головня Елизавета

Єкімова Крістіна

Криворучко Юлія

Сапа Єлизавета

Калінічева Даніела

Малахатко Іван

Кондрат'єва Марія

Шелудько Соломія

Глинська Діана

Мирошниченко Катерина

Колектив вихованців гуртка "Виготовлення сувенірів"

Костенко Даніїл

Дзякун Вікторія

Чорна Діана

Зайцев Тихон

Кучеренко Вероніка

Мудренко Ганна

Ковальчук Ернест

Малярова Вікторія

Ходарєв Владислав

Вівденко Тетяна

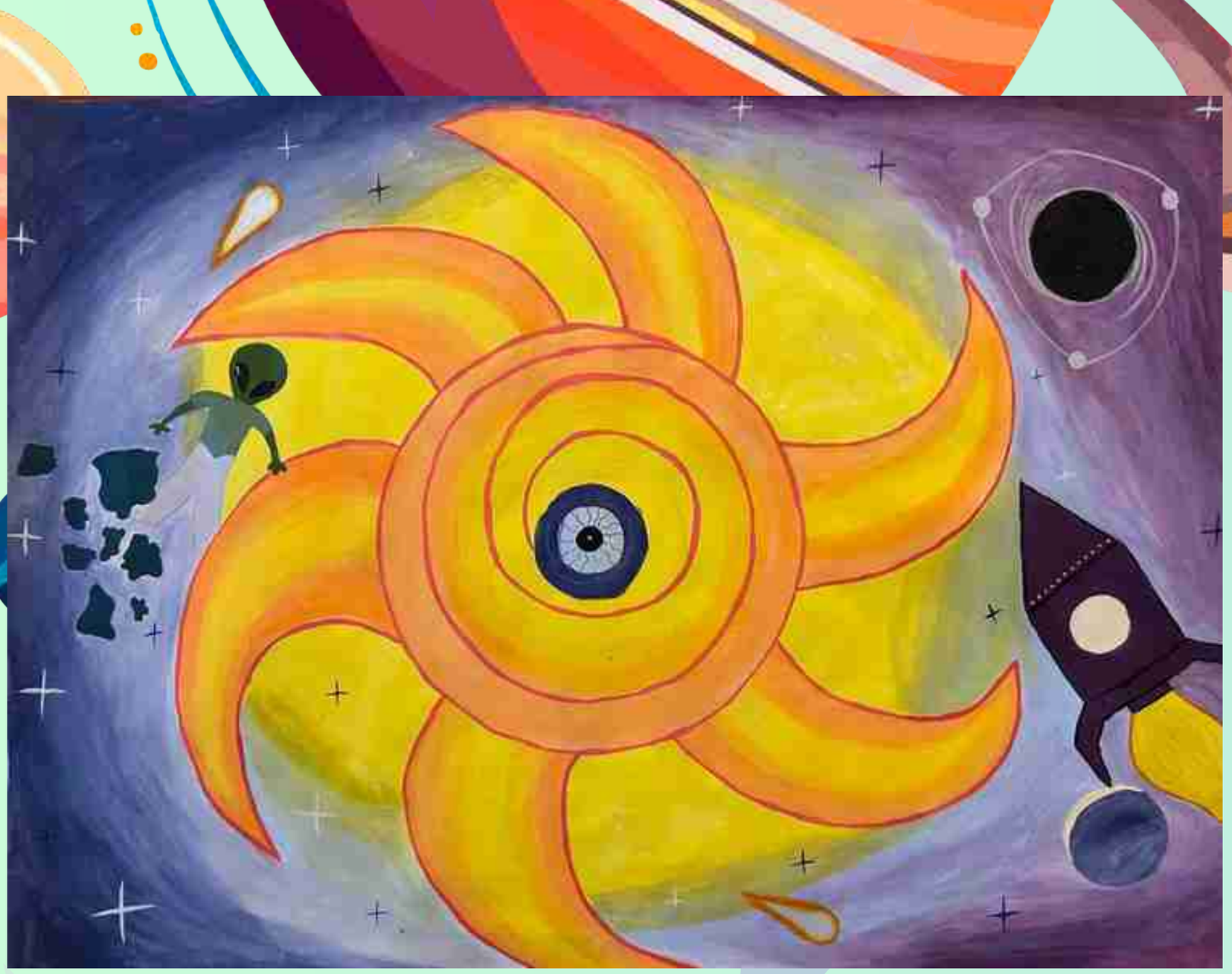

Назаров Олег

Скрипка Святослав

Середа Інга

Макаzан Максим

Китаста Каталея

Качорівська Арина

Лопушняк Тимофій

Іскандеров Єгор

Татьяненко Ярослав

Татьяненко Владіслав

Ліснюк Анжеліка

Янковська Аріна

Данилюк Софія

Терентьєва Вікторія

Охомуш Михайло

Пивоварчук Євгеній

Городецька Аріна

Дударь Вячеслав

Костюк Аріна

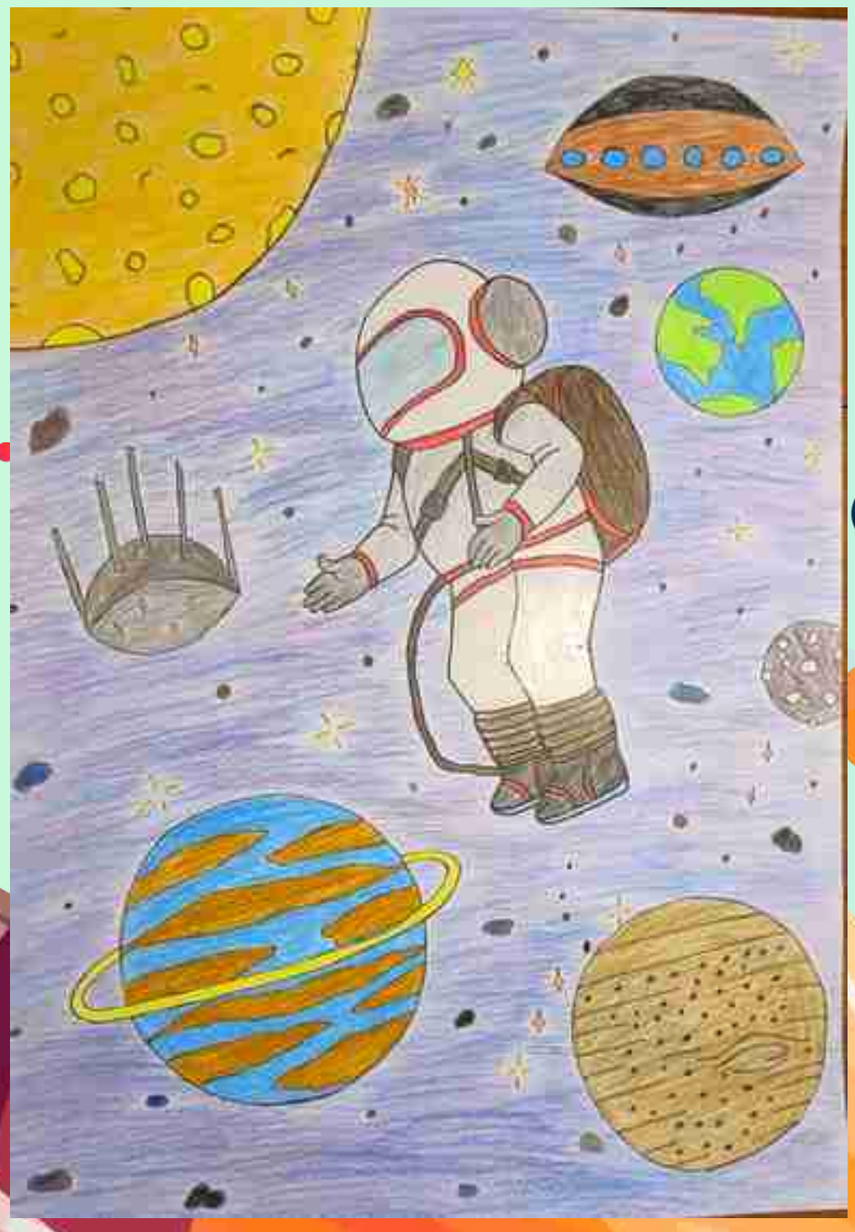

Мартинова Марія

Макарова Валерія

Бутов Матвій

Макаренко Аріна

Шкабров Тимур

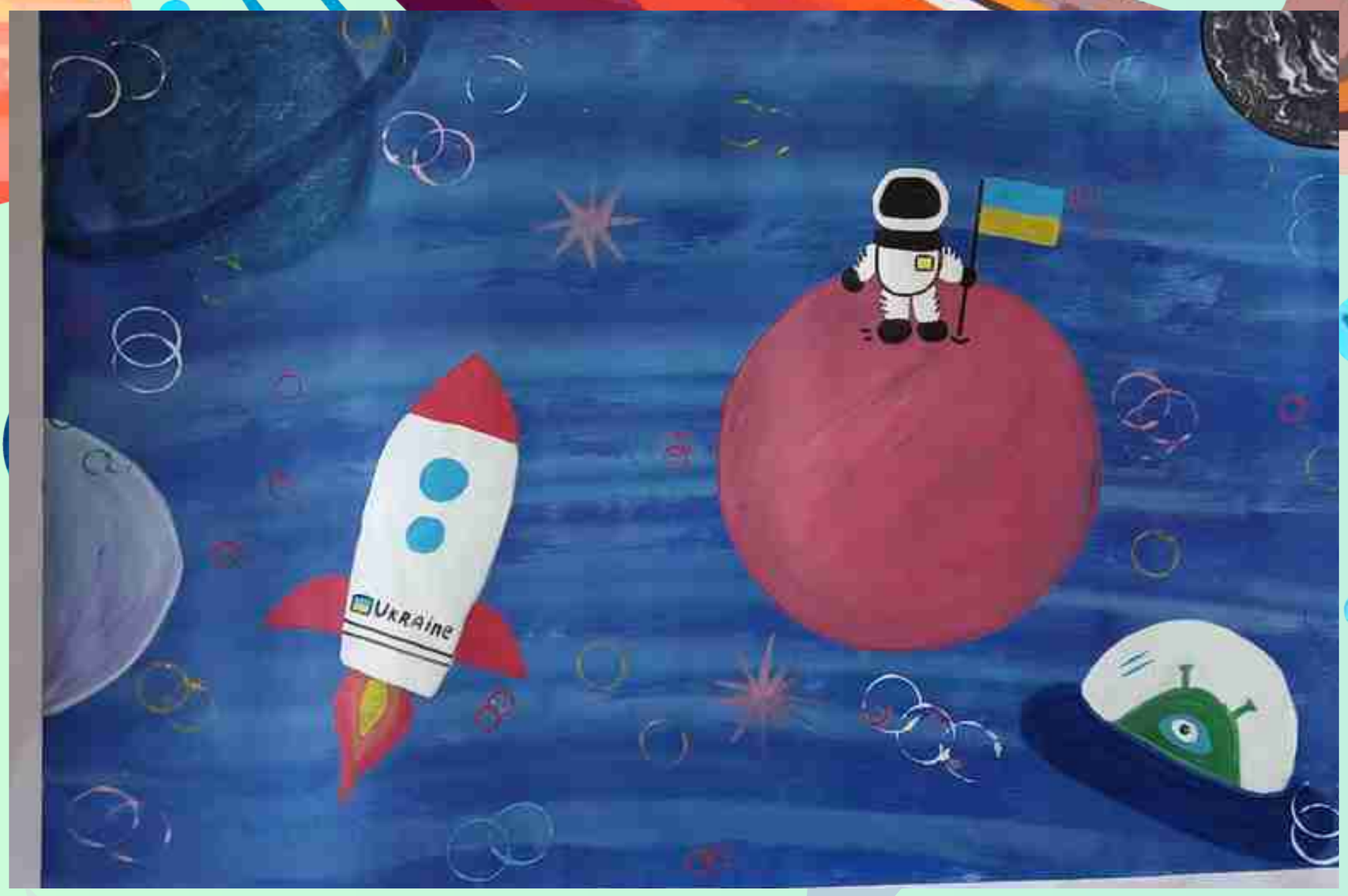

Філіма Максим

Ткаченко Віра

Тюріна Вероніка

Ільїна Іванна

Середенко Євген

Тихонова Анна

Есаулова Ксенія

Дикун Олександра

Грищак Валерія

Харченко Ваїд

Квітка Максим

Старша вікова категорія (13-16 років)

Богдан Анастасія

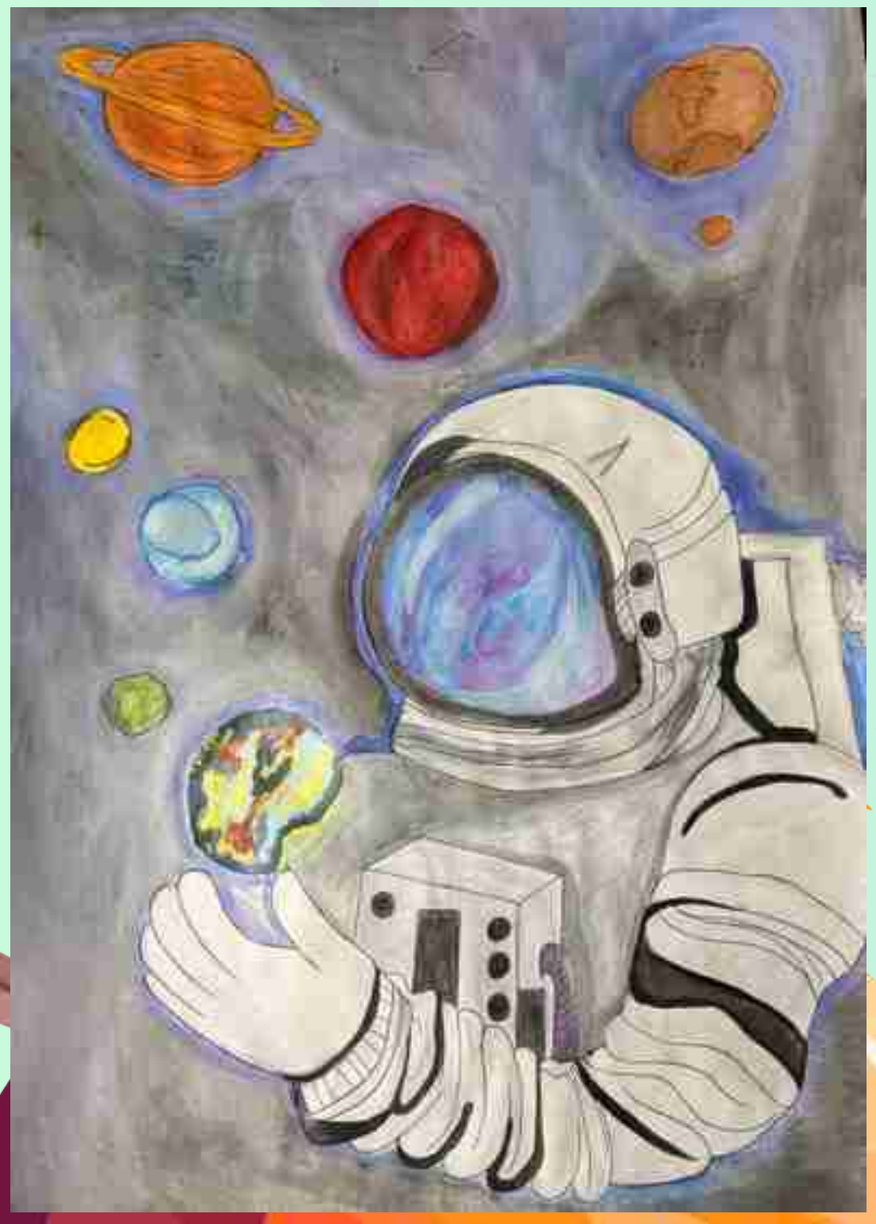

Гречкуновська Діана

Собченко Дарина

Проценко Ксенія

Матренінська Вікторія

Кочеткова Катерина

Чернова Дарина

Чернова Дарина

Усенко Анастасія

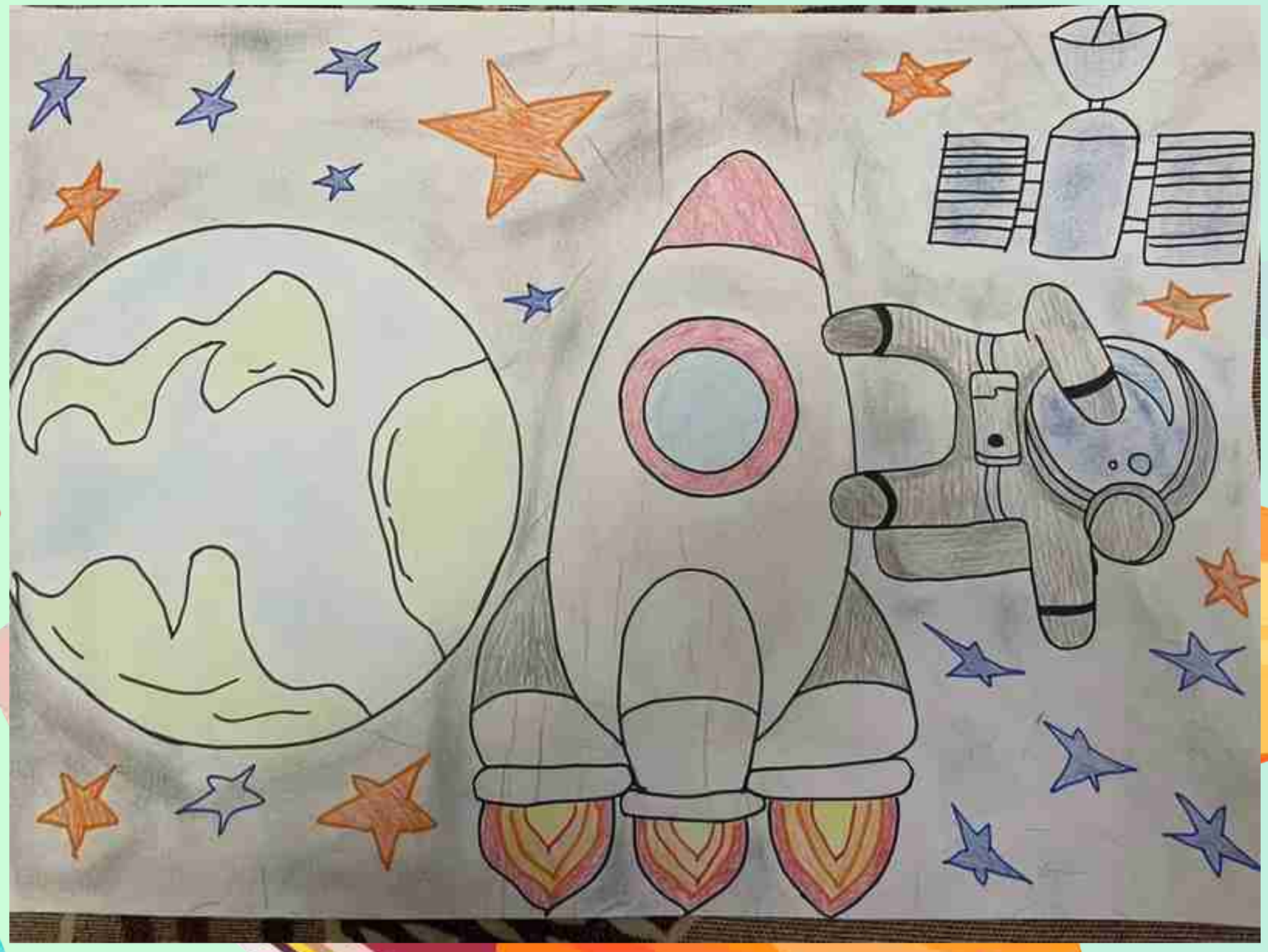

Заіка Валерія

Іваненко Андрій

Коваленко Поліна

Терещенко Карина

Номінація
“Фото-, відео-, та кіномистецтво”
І місце
Молодша вікова категорія (7-12 років)

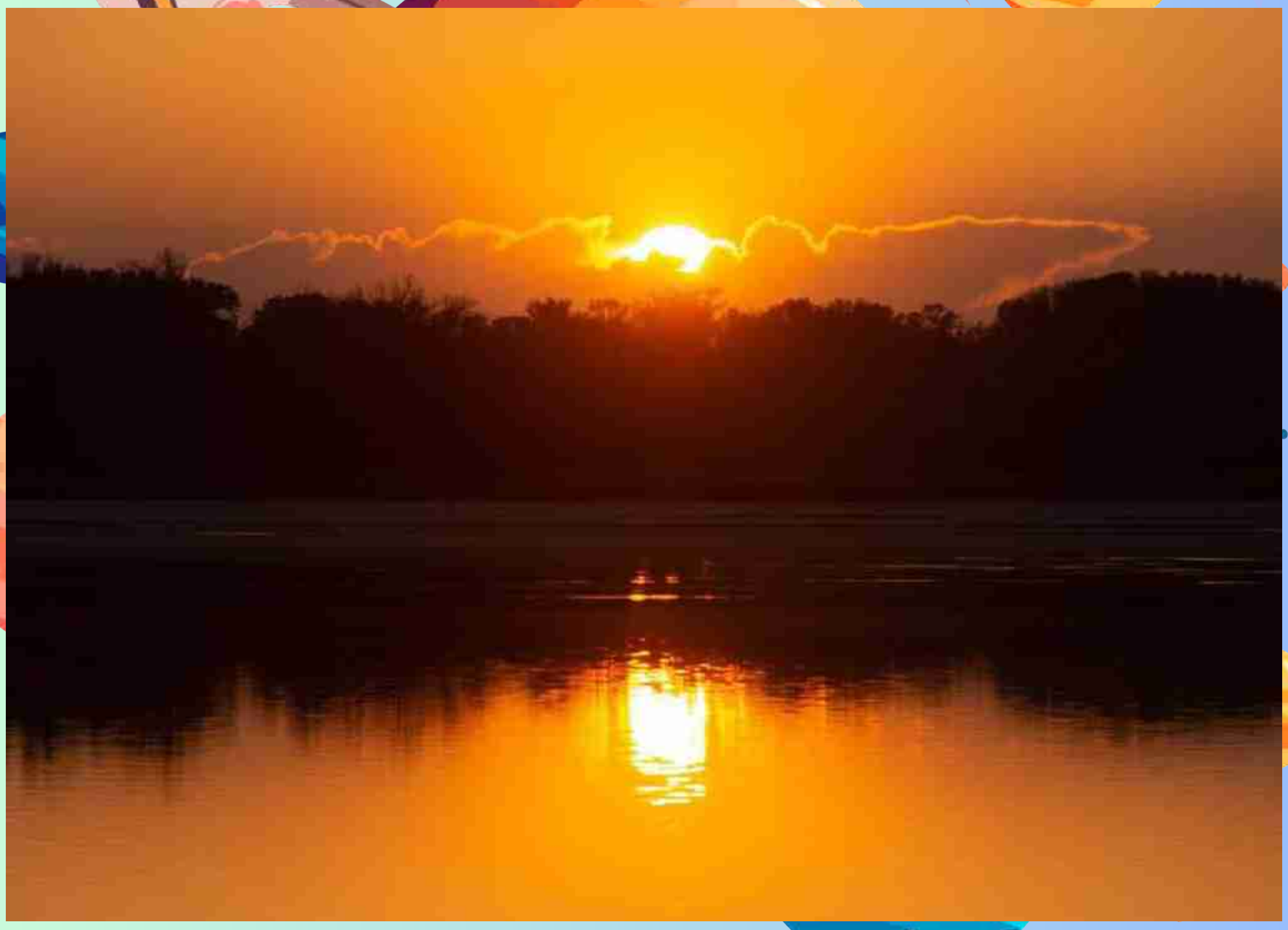

Медвідь Денис

Кучеркова Мілослава

Осадча Ніна

Старша вікова категорія (13-16 років)

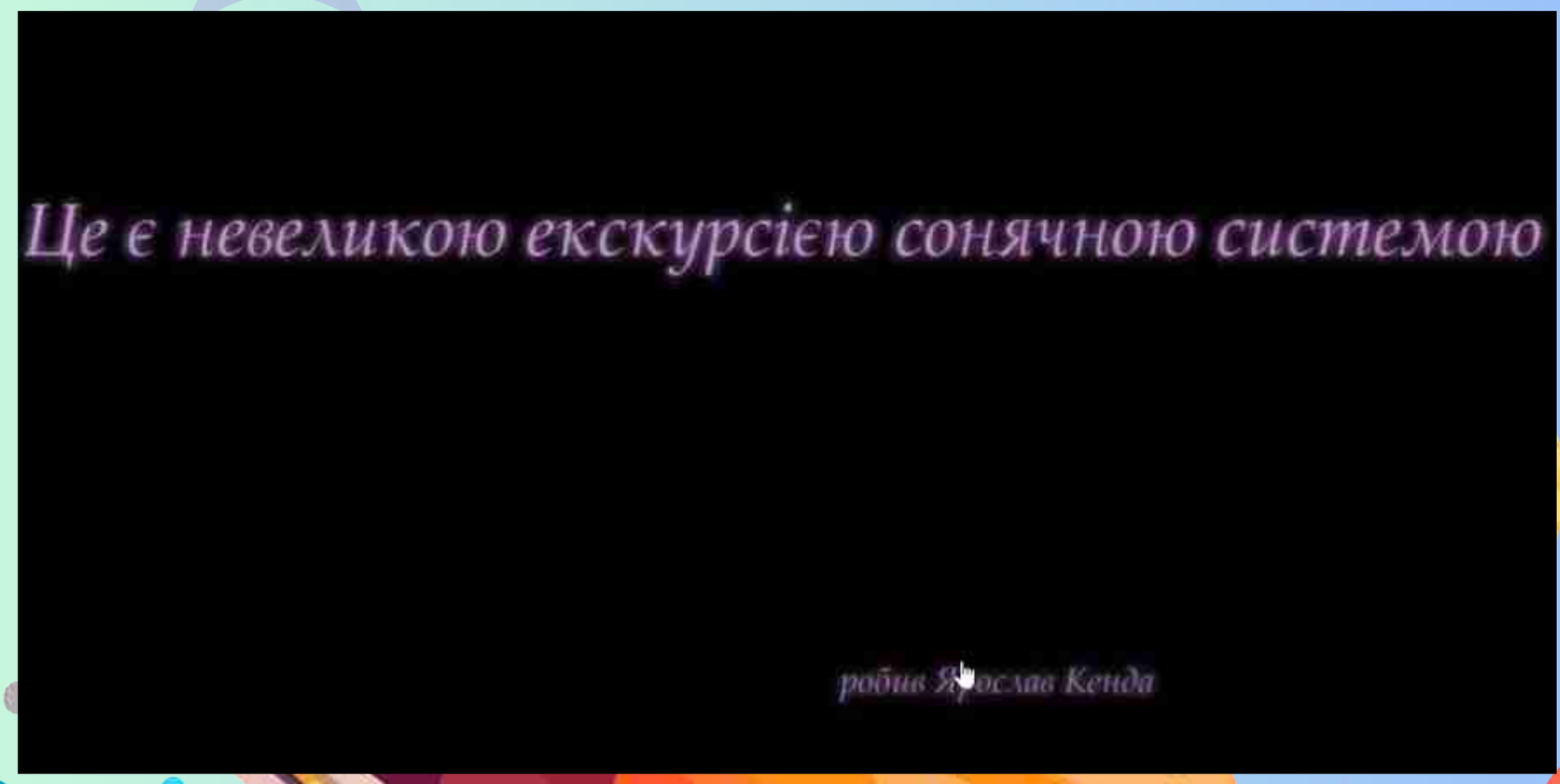

Кенда Ярослав

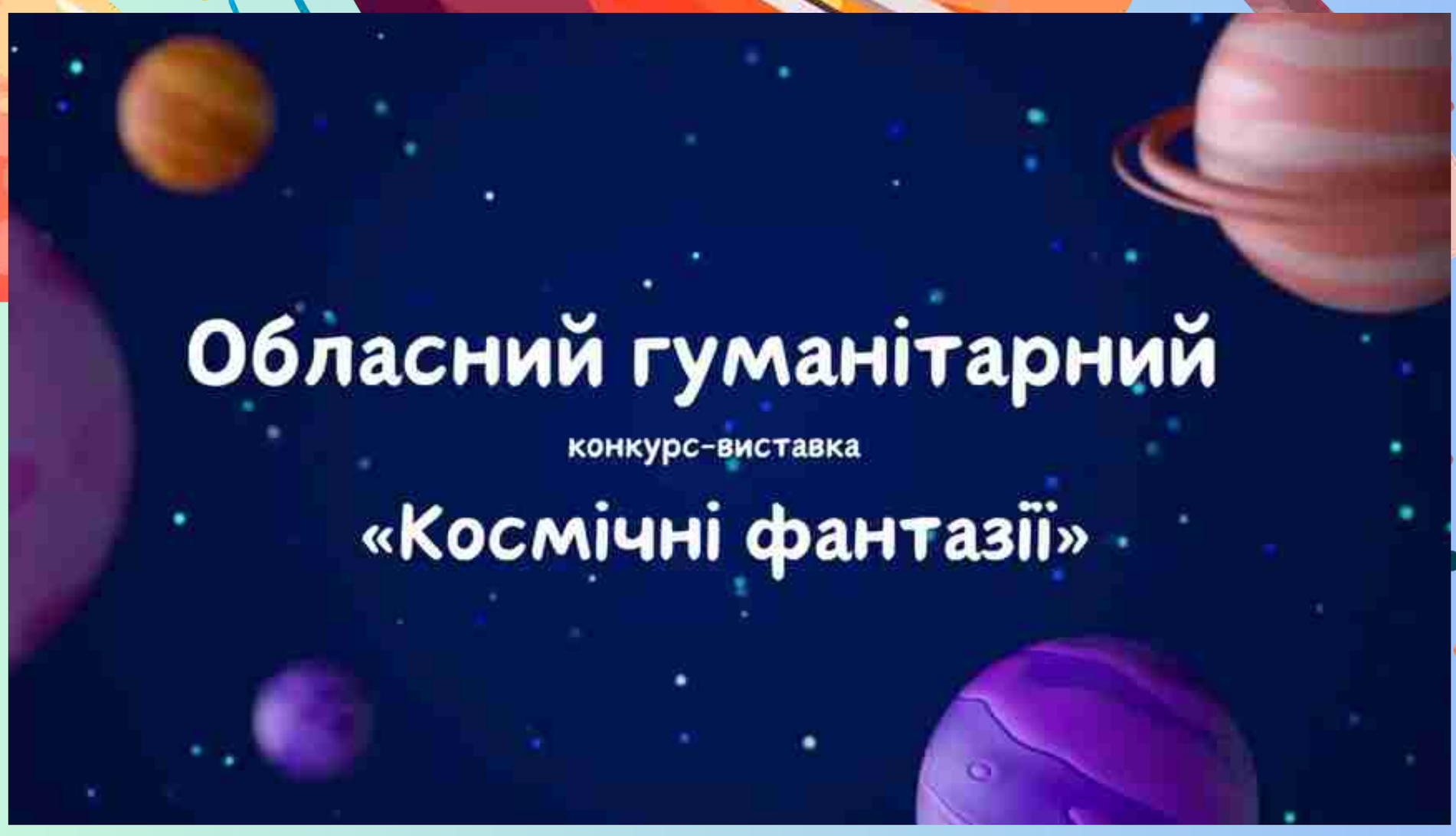

Петровський Максим, Лихасенко Владислав

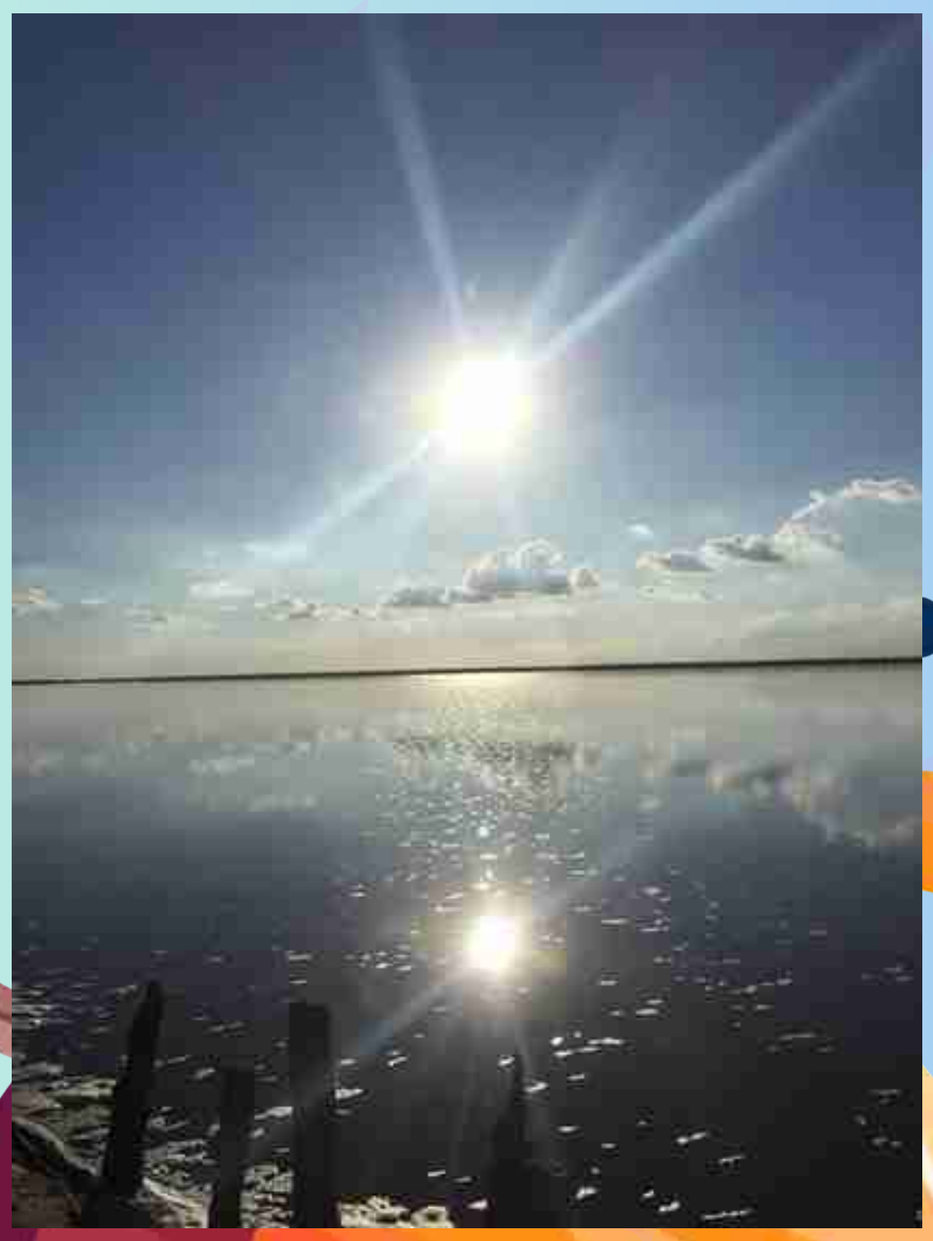

Пантєєва Софія

Космічні фантазії

- ДОЩ - явище природи -

Меєчко Каміла

Кучерявий Віталій

Кучерявий Віталій

II місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

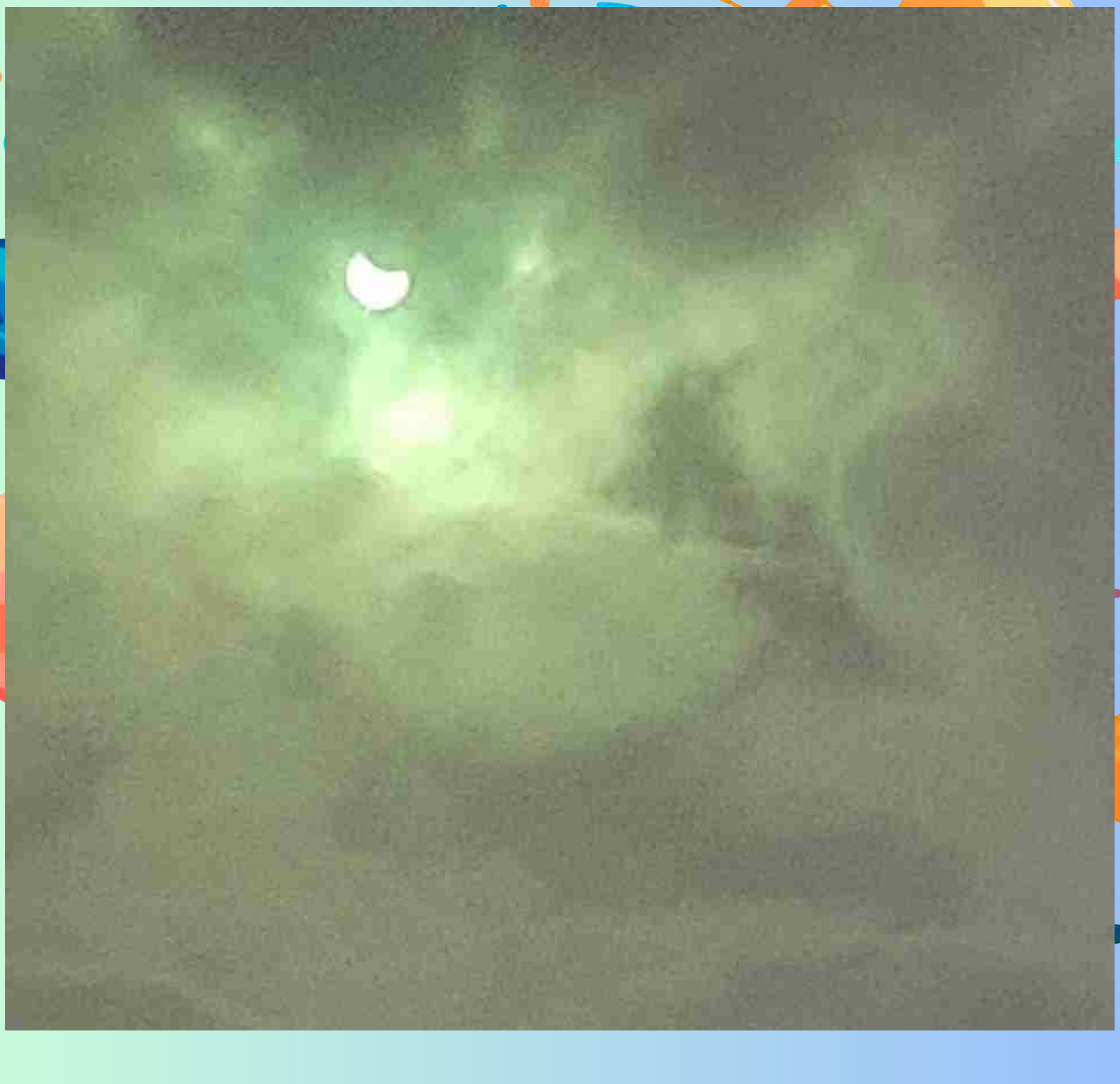

Петросян Мілена

Найказковіше природне явище

- ВЕСЕЛКА -

Д'яченко Поліна

Медвідь Денис

Іноземцев Данїл

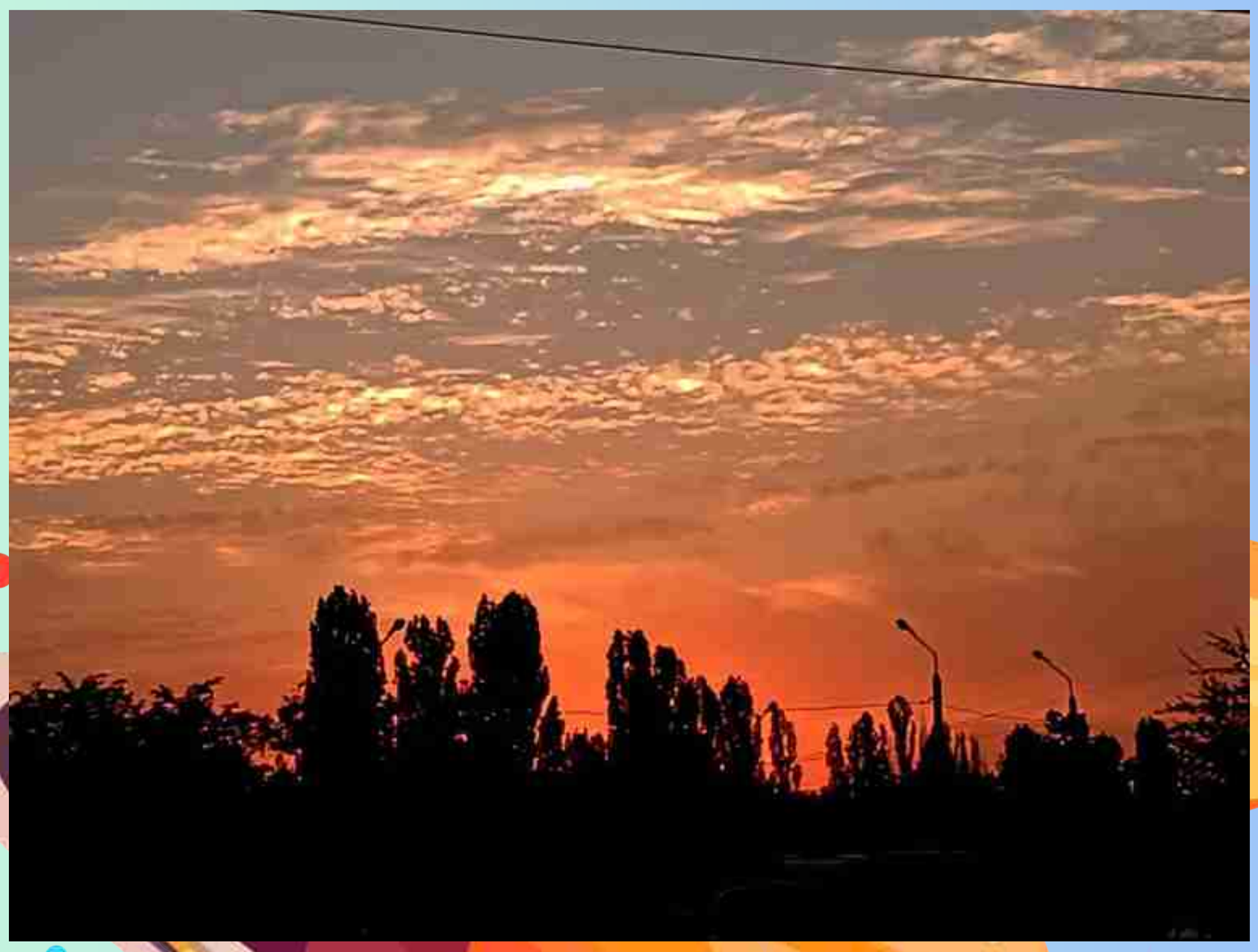

Шевчук Поліна

Василевський Назар

Русанов Гліб

Єфімова Ясенія

Старша вікова категорія (13-16 років)

Серік Філіпп

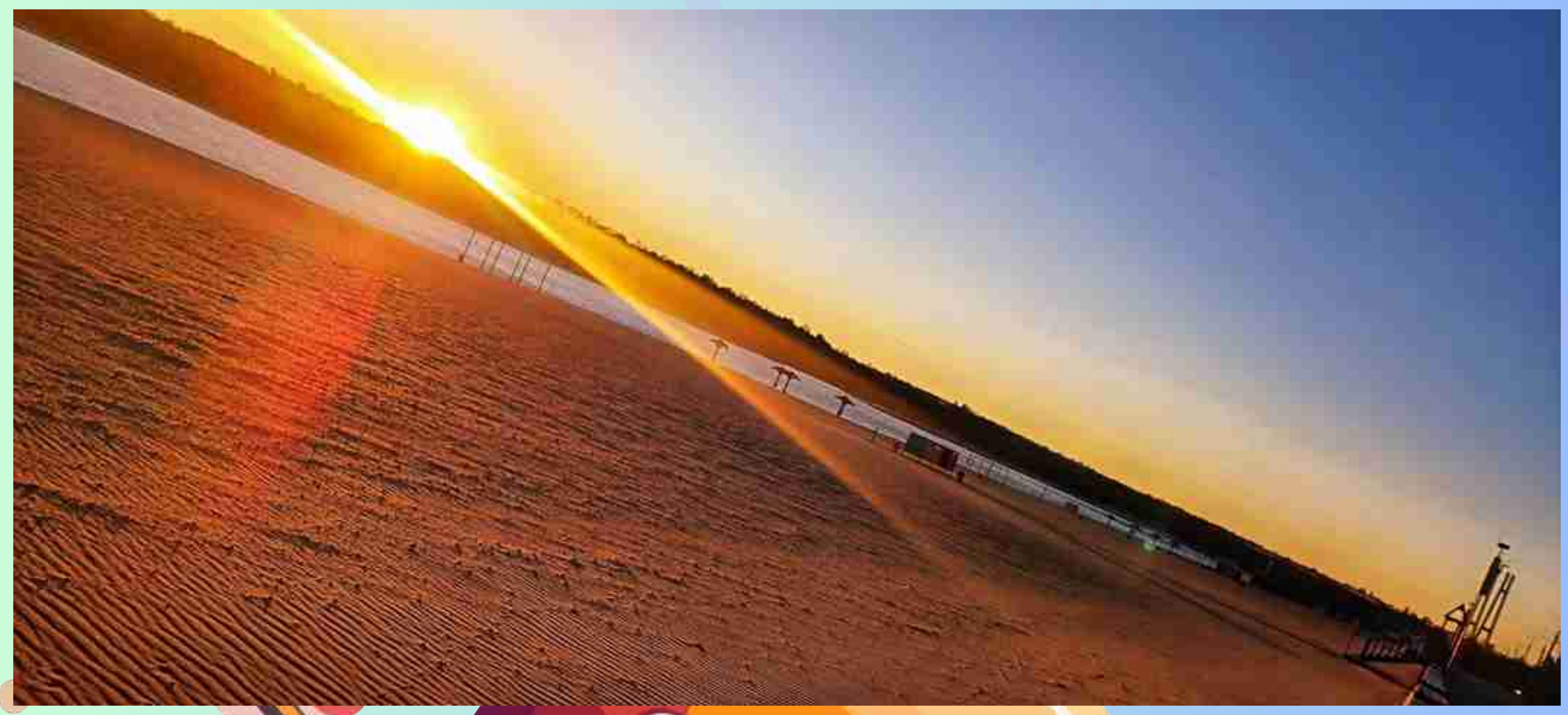

Кірілов Андрій

Космічні фантазії

- КОСМОС -

Коваленко Юлія

Кругообіг води в природі

Дідух Аліна

Космічні фантазії

- СОНЦЕ -

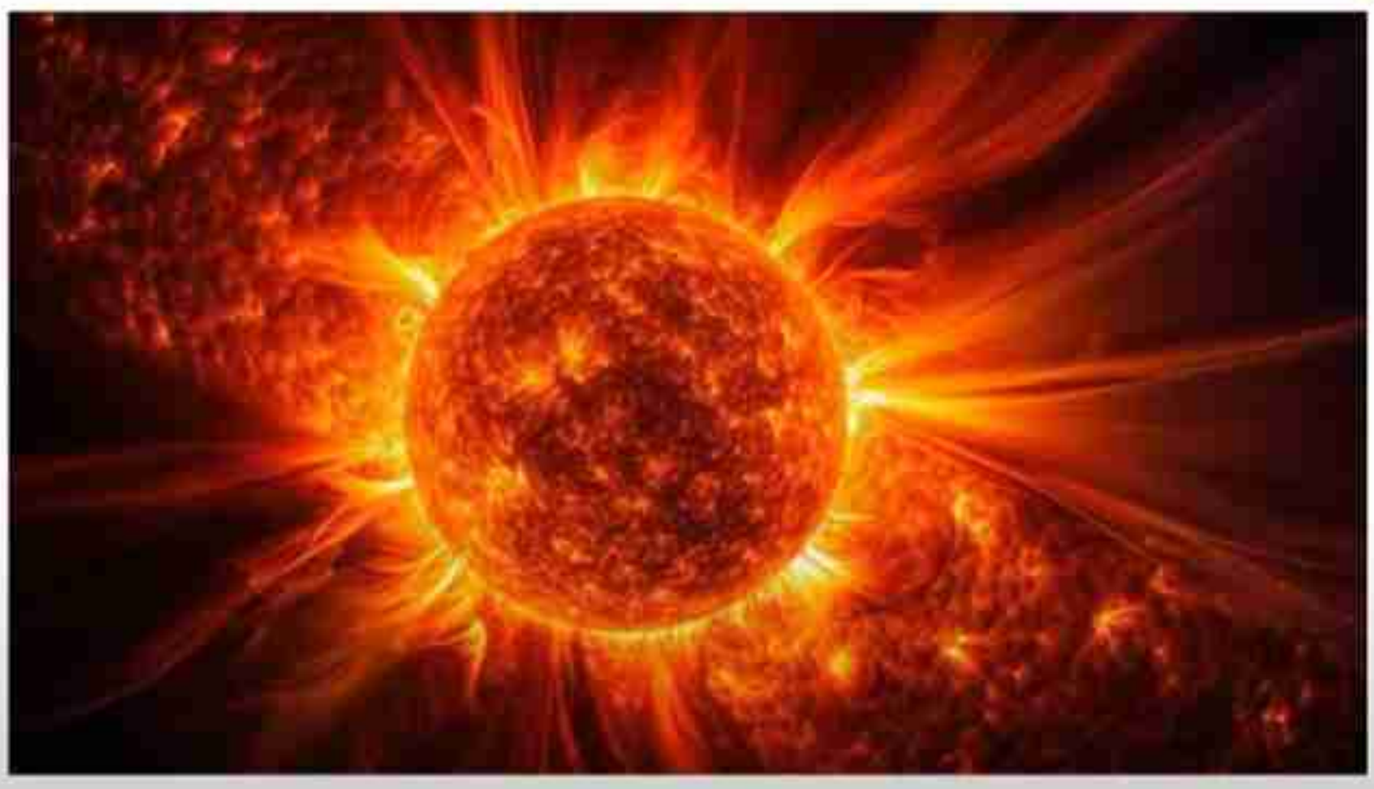

Лучанінова Єлизавета

III місце

Молодша вікова категорія (7-12 років)

Галєт Назар

Корнієнко Єлизавета

Корнієнко Елизавета

Сарбєєв Олег

Доронін Тимофій

Кругліій Діана

Солодухіна Ксенія

Вербищький Захар

Семчук Андрій

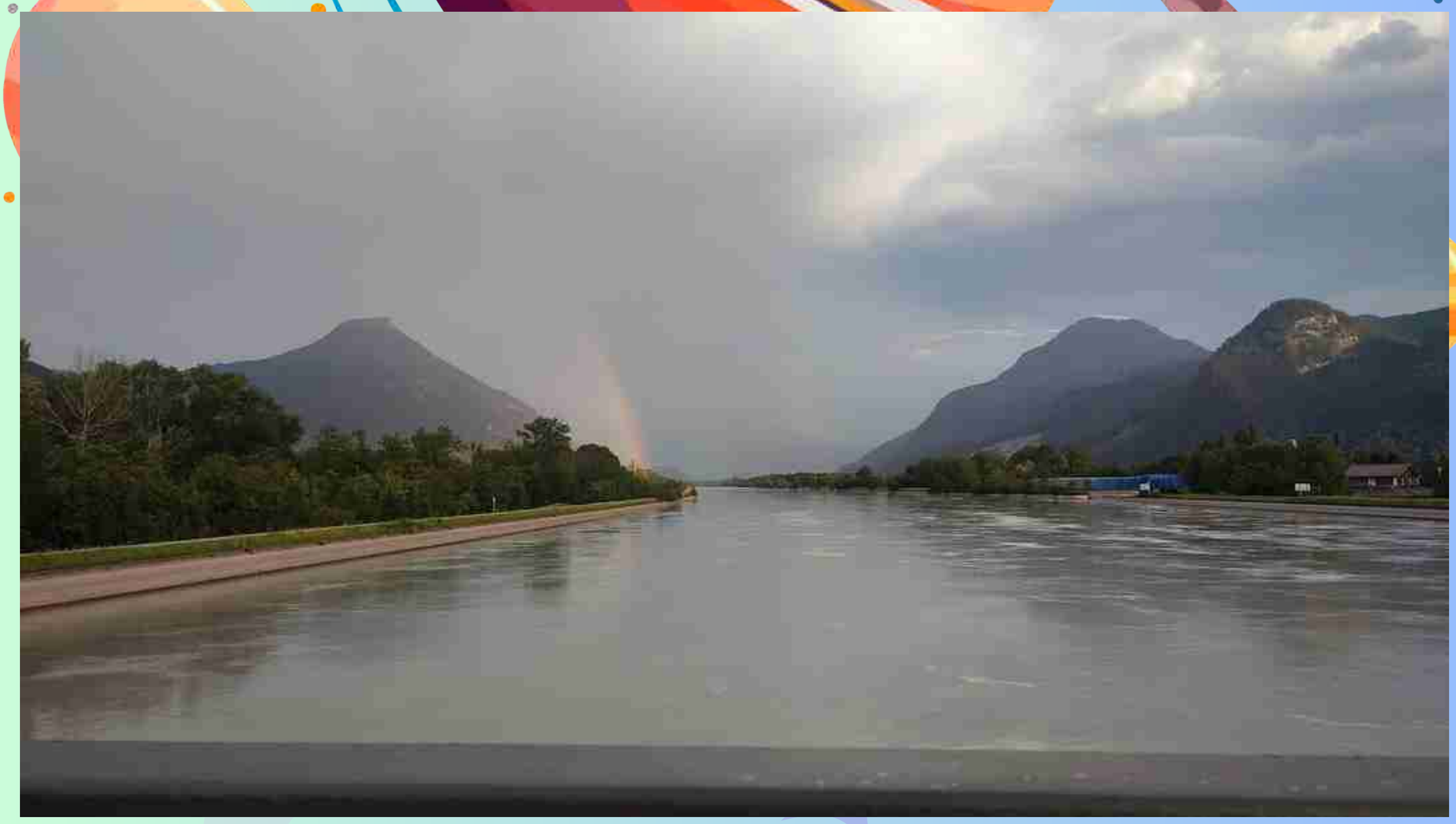

Гнатюк Марія

Старша вікова категорія (13-16 років)

Косвінцев Артем

Сєрік Філіпп

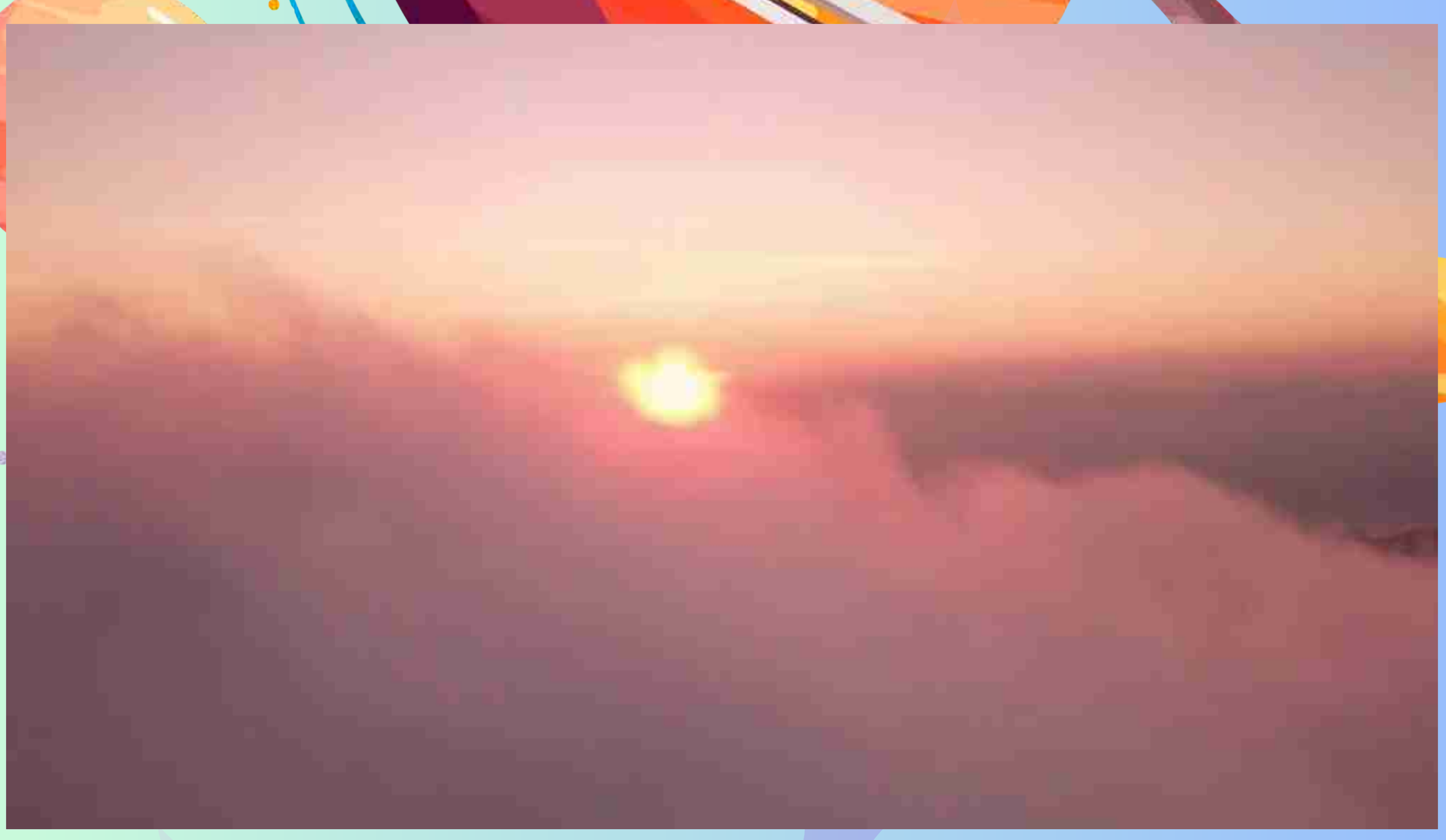

Біла Анастасія

Онищук Артем

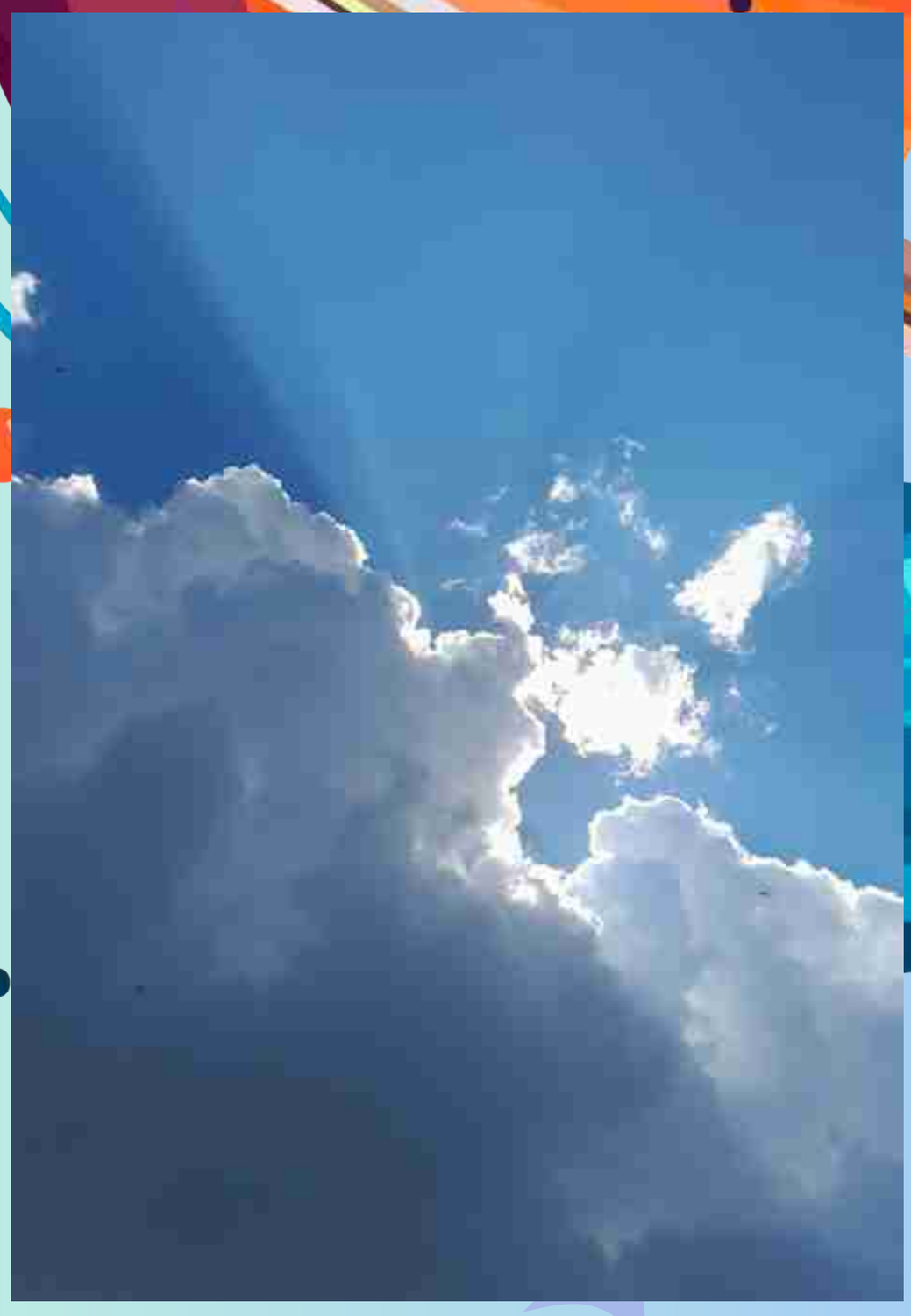

Вербіщька Софія

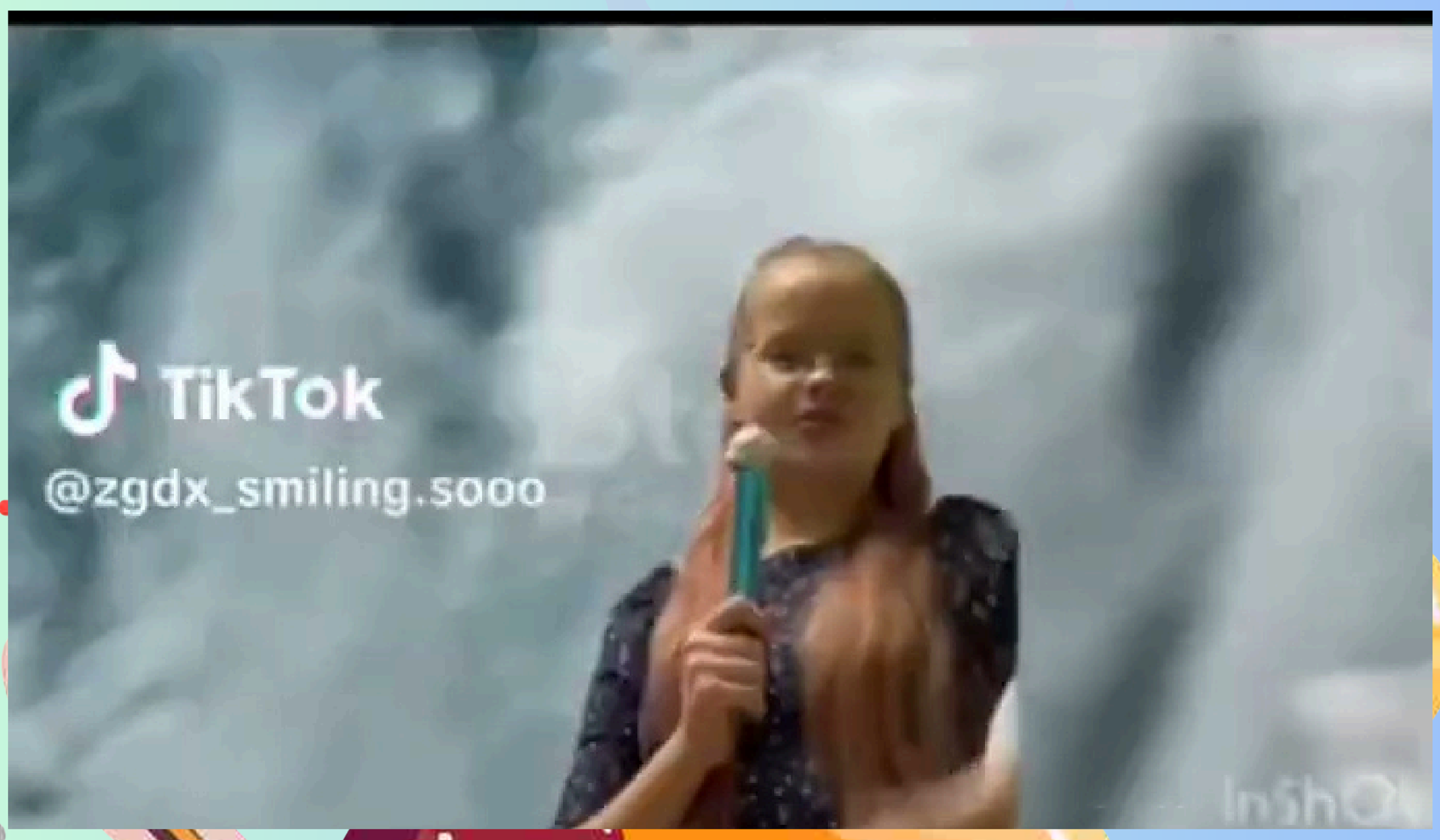

Сажсина Аріна

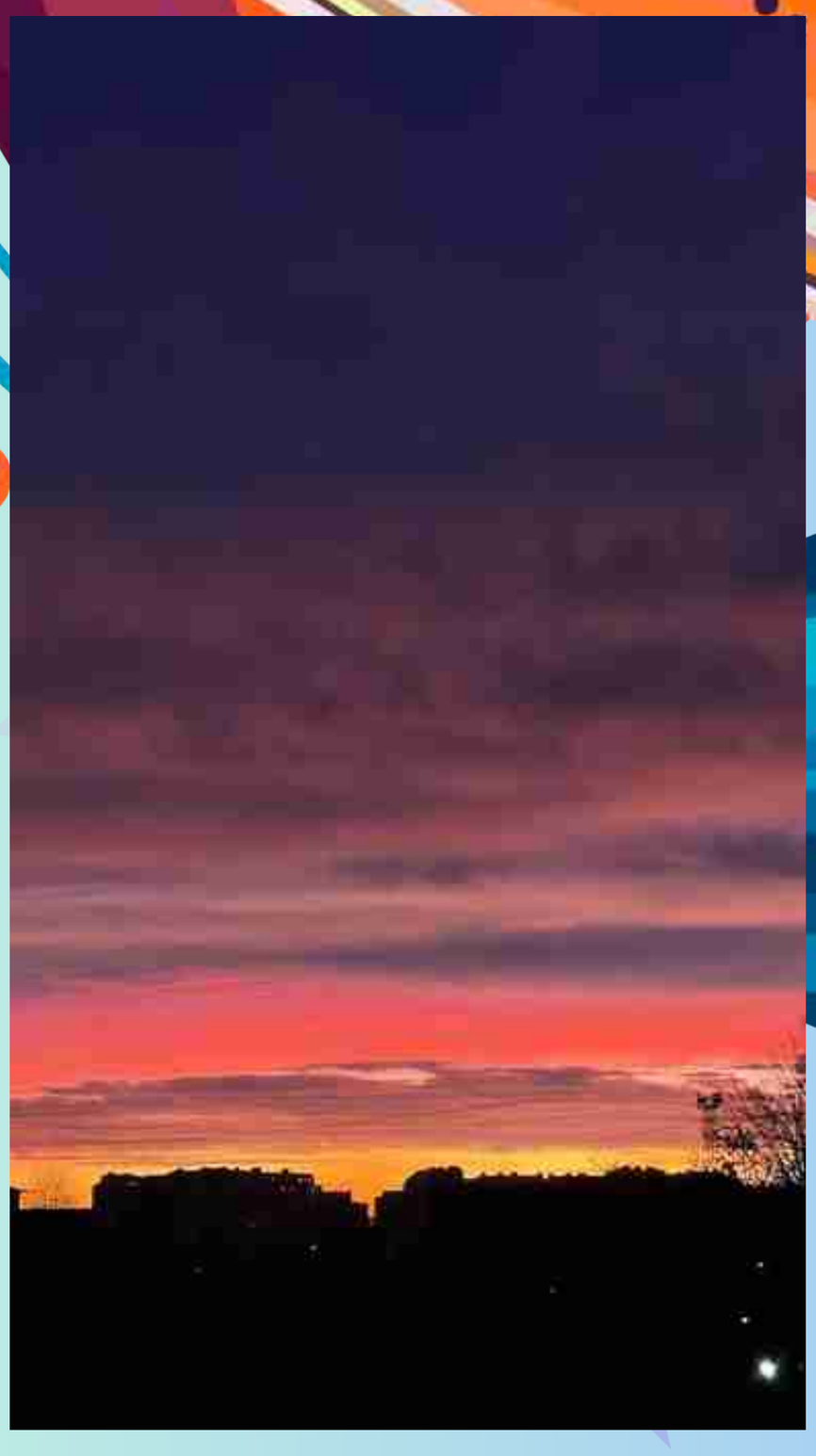

Нечетайло Крістіна

Калітіна Вероніка

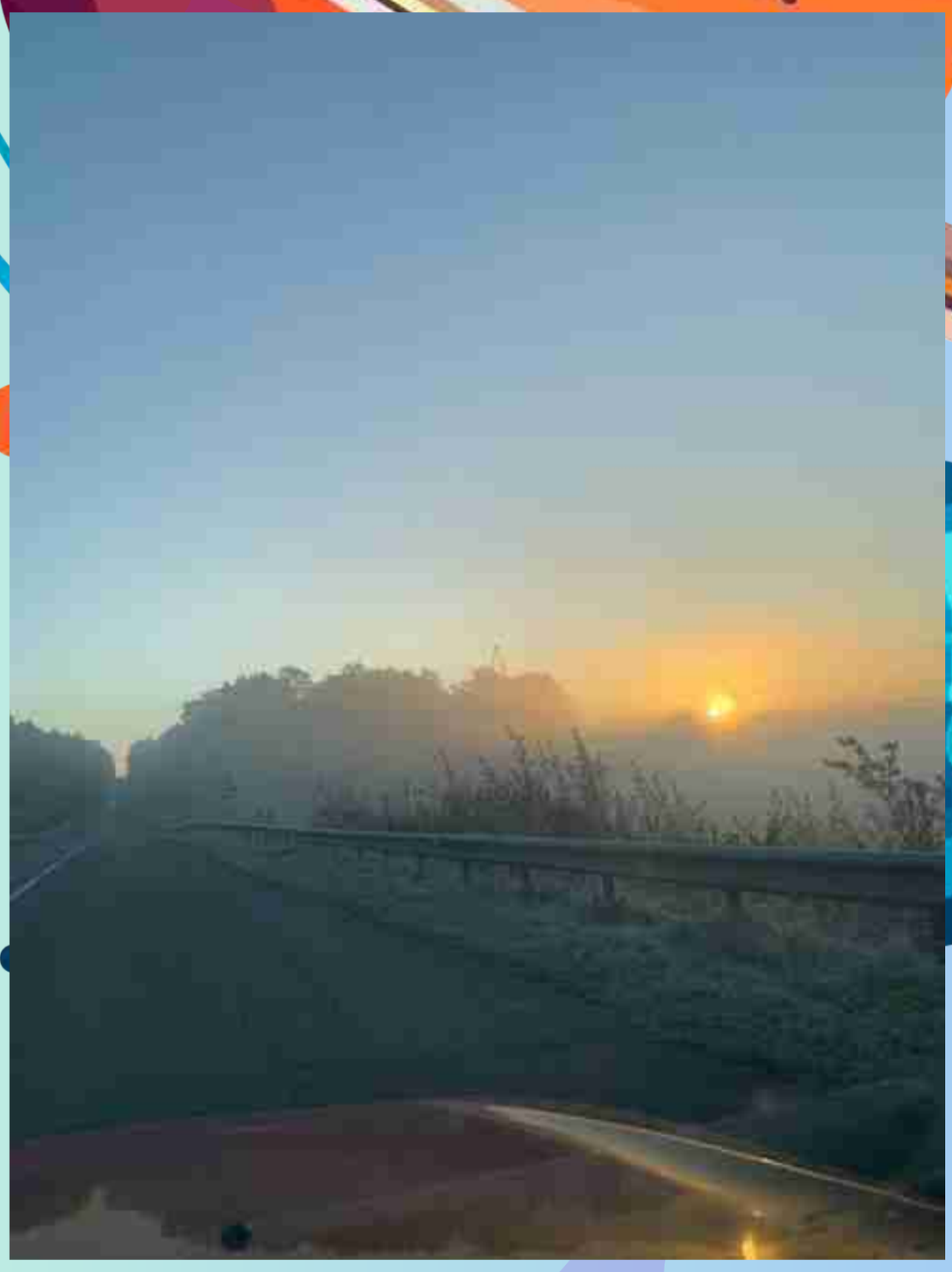

Добров Віктор

КОСМІЧНІ ФАНТАЗІЇ

Збірник містить активні посилання у номінаціях:

“Комп’ютерна графіка та анімація”,

“Література. Журналістика”,

“Музичне мистецтво”,

“Фото-, відео-, та кіномистецтво”